

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
4

ĐỤNG ĐỘ CÁ MẬP
VÀ NINJA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUẠI
SÀI GÒN

4

BIỂU BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP. HỒ CHÍ MINH THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ quái Sài Gòn. T.4, Đụng độ cá mập và ninja / Bùi Chí Vinh. - In lần thứ 2. -
T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.
246tr. : minh họa ; 20cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.
1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23
B932-V78

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
4

ĐỤNG ĐỘ CÁ MẬP
VÀ NGƯỜI

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

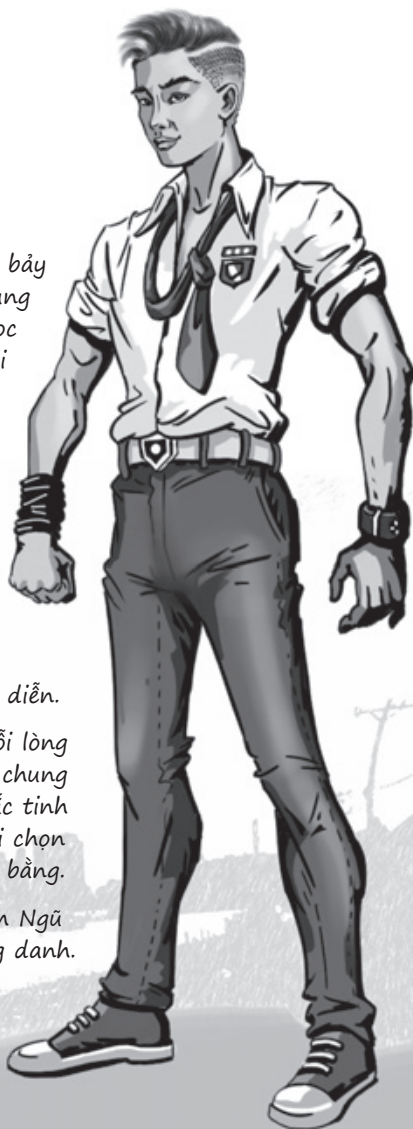
SƠN ĐẠI CA

16 tuổi, đẹp trai, cao một thước bảy
mươi hai, học lớp 11 trường trung
học Cao Bá Quát, có trình độ học
vấn cao nhất trong nhóm Ngũ Quái
Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một nhà
tổ chức các cuộc chơi mạo hiểm,
Sơn sở trường hai môn võ
Karatédo và Vovinam, thổi phi
tiêu tự chế cực kỳ chính xác,
đó là chưa kể trong những buổi
văn nghệ cây nhà lá vườn, hắn
sử dụng sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn hiểu nỗi lòng
cha mẹ, sống có hiếu với gia đình, chung
thủy với bè bạn, nhưng là đại khắc tinh
đối với những kẻ ác, và những ai chọn
lối sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm Ngũ
Quái Sài Gòn lòng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngỗ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngẩng cao đầu như một bông lau phát phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngũ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết một
búp bê, học lớp 10 trường
trung học Cao Bá Quát,
cùng trường nhưng khác
lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quên
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn, Quên
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quên
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

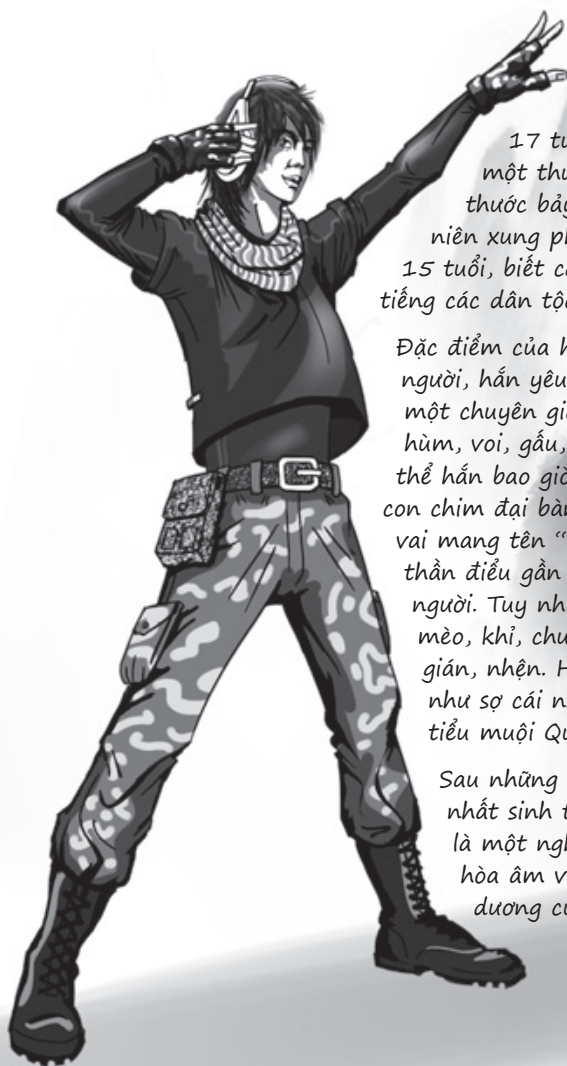

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bất đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lùn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

LONG SƠN HUYỀN BÍ

Đảo Long Sơn tồn tại trên bản đồ như một dấu chấm cực nhỏ. Những ai có tâm hồn thi sĩ sẽ tưởng tượng nó là một khúc đuôi mồi còi của dãy Trường Sơn đâm ra biển, còn nhà địa chất có thể cho rằng nó như một núi lửa xưa cũ từ đáy biển trồi lên. Từ Vũng Tàu qua đảo Long Sơn không xa nhưng hòn đảo vẫn bị cô lập vì những cơn sóng thần bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng ập đến nhấn chìm các phương tiện di chuyển đường thủy. Còn từ Bà Rịa nhìn ra ngoài khơi ư? Những ngư dân đánh cá và làm ruộng muối chỉ thấy xa xa một dải đất màu xám mờ mờ, họ kháo nhau rằng trên hòn đảo huyền bí đó đầy những con thú kỳ lạ thời tiền sử chung sống với những người theo đạo Ông Trần tóc dài búi tó.

Chỉ có dân thổ địa Long Sơn hiểu rằng họ không phải là những Robinson trên đảo hoang.

Cầu tàu Bà Chao hôm nay rõ ràng có biến cố. Khoảng hai giờ chiều, trên những bậc thềm tam cấp xi măng, con nít đứng ngồi lổ nhổ. Con nít trên đảo chỉ tập trung một lần duy nhất trong năm vào dịp “lễ hội ông Trần”, vậy thì có sao hôm nay chúng lại giương con mắt hiếu kỳ nhìn nhau cực kỳ lo lắng?

Mà không riêng gì con nít, cả người lớn cũng lo lắng. Coi, tại cầu tàu sâu hơn hai mươi mét nước, lù lù một chiếc du thuyền màu trắng vừa uy nghi vừa lộng lẫy neo lại như thách thức những cư dân quần áo rách rưới. Trên boong, những người ngoại quốc da vàng, da trắng không hề bước xuống mà vẫn ngang nhiên khoanh tay, chống nạnh luôn mồm xì xa xì xỏ.

Một số người dân am hiểu thì thầm:

- Chắc không phải là bọn hải tặc?
- Hải tặc mà đến đây là mình “bùm” một phát Carbine lúa đời. Có lẽ là bọn chủ Tây chủ Nhật thăm lại chiến trường xưa.

Một giọng khác cương quyết hơn:

- Tôi đã từng là du kích cầm súng đựng độ tụi xâm lược nên tôi biết phân biệt tiếng nói bọn họ. Chiếc du thuyền tổ chẳng ấy lườn gắn nhãn Mỹ nhưng những người da vàng trên thuyền lại xỏ tiếng Đại Hàn.

- Chúng ta có thể kết luận: đây là một liên minh các ông chủ Mỹ Hàn đang tính làm ăn gì đó trên đảo chúng ta.

- Cha chả, mà nói năng sáng suốt đó Ba Cọp.

- Cử Ba Cọp đại diện bà con trên đảo nói chuyện với họ đi.

Cuộc biểu quyết của các bô lão diễn ra chớp nhoáng. Mười phút sau, xã đội trưởng Ba Cọp ung dung tiếp cận chiếc du thuyền màu trắng có hàng chữ đen khó hiểu: “MURPHY”. Tướng tá Ba Cọp dữ dằn như “ông ba mươi”, anh cao lớn lừng lững tựa một hộ pháp giữ đền ông Trần với mái tóc búi tó truyền thống của ngư dân đảo. Tuy xấp xỉ bốn mươi tuổi nhưng Ba Cọp thừa sức khỏe lẫn võ nghệ quật ngã mười chàng trai trong dịp lễ hội hàng năm. Trên cườm tay trái anh là một dòng chữ xăm bằng gai nhọn cây chà là: “THÙ NHÀ NỢ NƯỚC”, trên cườm tay phải cồm cộm những chiếc vảy rồng bằng mực tàu. Những chiếc vảy đó ăn liền với nguyên một con Quái Long vùng vẫy trên lồng ngực vạm vỡ khi anh cởi áo. Còn phải hỏi, hỏi còn thuở nếm mật nằm gai, Ba Cọp rất hài lòng với cái máy xăm mình tịch thu của một lính Tân Tây Lan lọt vào ổ phục kích do anh giảng ra.

Thần uy của Ba Cọp làm những kẻ dị chủng trên boong thuyền MURPHY xôn xao. Những vị khách lạ đồng loạt quay đầu về buồng hoa tiêu la hét và nhanh như cắt, ba người Việt Nam từ trong buồng nhào ra với những máy móc trang bị linh kinh khắp mình mẩy.

Một trong ba người Việt cũng có mái tóc búi tó như Ba Cọp. Y chừng ba mươi tuổi, mắt dáo dác, gương mặt lưỡi cày. Miệng y nhoẻn một nụ cười xởi lởi:

- Chào chú Ba Cọp và ông phó đảo cùng bà con cô bác.

Ba Cọp dựng cặp lông mày chổi sể:

- Mày đó hả Tám Chồn. Sao mày lại có mặt trên thuyền của thiên hạ?

- Ổi, chú là chú họ của tôi mà không biết gì hết. Du thuyền MURPHY cập bến Bà Chao là nhằm giúp dân đảo mình. Họ tình cờ gặp tôi ở Vũng Tàu và thuê tôi làm hoa tiêu dẫn đường cho họ đến đảo. Họ đang chuẩn bị một dự án đầu tư khai thác đưa khách quốc tế qua, qua...

Tám Chồn liên tục cà lăm khiến cặp người Việt đứng sau lưng rì rầm nhắc nhở. Y gật gù đảo cặp mắt cáo:

- Thế này nghe chú Ba, họ sẽ khai thác đường dây du lịch cho thế giới sừng sốt trước các tài nguyên trên đảo Long Sơn. Nhân tiện tôi cũng giới thiệu luôn, hai cha nội đứng kế bên tôi là hai ký giả Sài Gòn nổi tiếng: một người là ông Trần Sừng Cỏ tự Vịt Cỏ, còn ông kia là Hà Cáo Phó tự Phó Nháy. Nhờ hai ông ký giả mà tôi mới bắt mỗi được mấy ông chủ du thuyền kiếm tiền lai rai mời bà con nhậu.

- Tao không cần nhậu đồng tiền dơ bẩn dính nước bọt của mày.

- Ổi, giận hờn nhau chi chú Ba, chiếc thuyền MURPHY của chủ Mỹ chó đầu phải của tôi. Còn mấy thằng cha Đại Hàn có võ Taekwondo kia đầu phải đồ

bỏ, hai ông ký giả nói với tôi rằng họ là chủ nhân hay giám đốc một công ty MỸ HÀN rất lớn ở Sài Gòn đấy.

Cuộc đấu khẩu giữa hai người đàn ông “búi tóc” bị cắt đứt đột ngột bởi Hà Cáo Phó. Ê, từ trên boong, tay nhà báo nhảy xuống cầu tàu quơ máy ảnh chụp lia lịa khiến trẻ con khoái quá hoan hô rầm trời. Đảo Long Sơn trước giờ bị cách ly khỏi đất liền, trên đảo không có đường dây điện thoại chỉ độc mỗi cái máy truyền tin của bộ đội Rừng Sắt đóng quân thỉnh thoảng liên lạc về Bộ chỉ huy nằm tận Nhà Bè khi xảy ra sự biến.

Chính vì thiếu đủ mọi tiện nghi xa xỉ của loài người như thế nên khi gã Phó Nháy tung lá bùa “máy ảnh”, đám nhi đồng lam lũ trần trùng trực ủng hộ là lẽ đương nhiên.

Tay nhà báo thứ hai cũng hạ thổ xuống cầu tàu oang oang:

- Thưa quý vị già trẻ lớn bé, đáng lẽ các phóng viên thành phố chúng tôi đã tổ chức một cuộc họp báo giữa tàu MURPHY với chính quyền xã đảo nhưng đáng tiếc là những người Mỹ và Đại Hàn trên tàu không rành tiếng Việt. Bởi vậy chúng tôi chỉ cặp bến chừng ba tiếng đồng hồ để nghiên cứu “dự án đầu tư” rồi nhỏ neo ngay. Hề hề, chào anh Ba Cọp...

- Tôi không ưa người lạ gọi là Ba Cọp.

- Hề hề, chào đồng chí xã đội trưởng. Tôi đã nghe anh bạn Tám Chồn nói sơ về thành tích chiến đấu chống ngoại xâm của anh và bà con địa phương. Tôi

biết các anh trên đảo đều là gốc anh hùng hảo hán Bình Xuyên thời xưa trôi dạt đến. Các ạnh đã đánh Tây, đuổi Mỹ, dẹp loạn chư hầu Úc, Tân Tây Lan, Đại Hàn lén phéng dòm ngó đảo. Hôm khác, tôi sẽ phỏng vấn anh một bài viết trên báo LÁ CẢI.

Ba Cọp cảm thấy mát lòng mát dạ. Anh dịu giọng:

- Bây giờ hai anh nhà báo muốn gì?

- Ổ là là, chúng tôi chỉ muốn xách canô chạy một vòng quanh hòn đảo Long Sơn dưới sự hướng dẫn của Tám Chồn để... hể hể, để biết con người và muông thú ở đây hiếu khách tới mức nào. Anh và chính quyền địa phương cho phép chứ?

Ba Cọp miễn cưỡng quay qua hội ý với các bô lão. Một vị búi tóc cao niên lặng lẽ gật đầu. Trời ạ, dân trên đảo ai lạ gì thằng cha ham tiền quên tình dòng họ Tám Chồn, chú họ của y là Ba Cọp dũng mãnh hiên ngang chừng nào thì y bết bát co rúm chừng ấy. Y từng bị công an xã giam bảy ngày về tội cờ bạc và trai gái bậy bạ trong bụi, từng vượt biên hụt bị cảnh cáo toàn xã, đối với y vàng bạc kim cương có ý nghĩa hơn truyền thống “trọng nghĩa khinh tài” của cha chú Bình Xuyên. Có lẽ vì những mối hiểm họa trên của Tám Chồn nên khi chiếc ca nô đời mới chui ra từ bụng du thuyền MURPHY sửa soạn lao băng băng trên biển, ông già phó đảo đã kêu Ba Cọp:

- Mày mượn chiếc xe đạp chạy lên núi Bến Đá báo cho bộ đội Rừng Sát biết chiếc tàu lạ để họ cảnh giác.

- Đồng ý. Mẹ kiếp, nếu không nể tình dân “búi tóc” cùng theo đạo Ông Trần là tôi đã cho thằng Tám Chồn mò tôm. Cái thằng súc sinh có máu “công rắn cắn gà nhà” ngay từ lúc mới đẻ.

*

Tám Chồn đi guốc vào bụng một ngàn dân chài dân rẫy sống rải rác trên hòn đảo rộng và dài lê thê. Lúc chiếc ca nô chạy động cơ phản lực lướt qua “Ngã Ba Thuồng Luồng” tiến vô “Đồng Sỏi Ngáp” um tùm lùm bụi chà là xen kẽ lau sậy, y mới giảm tốc độ và thọc chân ngoáy xuống mặt nước ngẫu đục. Ngồi trên ca nô, Hà Cáo Phó tự Phó Nháy há hốc mồm bấm máy ảnh lia lịa chụp bầy khỉ nô giỡn trong rừng đước, còn Trần Sừng Cồ tự Vịt Cồ quàng quạc hét lên:

- Ê, thả giò xuống nước không sợ cá sấu sao. Tôi nghe đồn cá sấu Long Sơn dữ dằn lắm.

Tám Chồn cười khẩy:

- Cá Sấu không có ở vùng cửa biển này, chúng tụ tập quanh miệt “Đền Xanh” tận trong kia. Chúng không nuốt ca nô mà xức thịt người, hồi xưa lính Mỹ hành quân sục sạo bị chết bom chết đạn chết đuối thường xuyên nộp mỗi cho đàn sấu nên chúng ăn quen thành ra ghiền thịt người cỡ như tôi ghiền ba xì đế vậy.

- Ôn quá. Ổi, sao ngó cái bụi trước mặt đầy rắn rắn?

- Rắn con khi khô. Đó là cây đước mọc tự nhiên, đước là loài cây chịu mặn rễ trôi lên cả ngọn. Rễ nào rễ đó bụi bằng cổ tay quấn nhau chằng chịt nên ông tưởng là rắn. Tôi nói thiệt nghe, dưới nước chỉ có thường luồng thôi.

- Thường luồng ư?

- Ồ, thường luồng là loại thủy quái khổng lồ thời tiền sử còn sót lại, có nơi gọi là con “nưa” vảy bằng cái nón lá. Hồi xưa có một cặp thường luồng dài từ bên này đến bên kia bờ rạch tung hoành ngang dọc Rừng Sát rồi không hiểu sao sau đó mất tiêu. Người dân “kỷ niệm” sự bá chủ của nó nên đặt tên khúc sông cái này là “Ngã ba Thường Luồng”.

- Hic, còn “Đồng Sói Ngáp” phía bên trái?

- Hà hà, cái ruộng chà là ngập sinh lún đó à. Đêm trên ruộng toàn là sói hoang dã vùng nước lợ, chúng xúm xít tru lên từng hồi nhưng không dám chạy nhiều bởi chạy là... ngáp. Chúng thèm săn heo rừng nhưng săn là bị sinh lún kéo căng thành thử ngáp ngáp chờ thời cơ.

Vịt Cồ vô cùng hoang mang. Còn lâu gã mới “vô tư” như anh chàng Phó Nháy đồng nghiệp đang say sưa thu lượm hình ảnh khu rừng nước nguyên sinh kỳ ảo. Gã thở khò khè:

- Chẳng lẽ không có con thủy quái nào hiền sao?

Tám Chồn nhún vai:

- Có chớ. Muông thú sống trên đảo bao giờ cũng sợ người cho dù đó là rắn chàm quạp hay rắn hổ mây toong teng mắc võng tạt cá. Ở dưới nước thì có cá vược.

- Cái gì?

- Cá vược hay còn gọi là cá nước, cá heo đôi khi cũng bén mảng đến đảo. Chúng ít khi lẻ bầy mà bơi thành từng đoàn. Chính Ba Cọp hai mươi hai năm trước đã được một bầy cá vược cứu sống. Ba Cọp sau khi dùng thủy lôi đặc công đánh chìm một tàu dầu của giặc liền bị xui vì tức thờ. Ông sắp chìm xuống thăm Hà Bá thì lũ cá vược khổng lồ ở đâu nhào đến hè lưng võng vô bờ.

- Trời đất quý thần ơi?

- Không tin thì thôi, tôi cho ca nô chạy qua điểm khác đây.

Không phải Vịt Cồ không tin chỉ có điều sắc mặt gã tái xanh tái mét. Hai tiếng “tàu dầu” và “cá vược” khiến gã hình dung đến một chuyện kinh hoàng khác. Gã đánh trống lảng:

- Này Tám Chồn, bộ ông bạn ngán Ba Cọp lắm hả?

- Ồ, ổng vừa là xã đội trưởng vừa là bà con của tôi. ổng có uy số một trên đảo. Tôi mà không có cái đầu búi tóc giống mụ đàn bà nhà quê là ông đã xử tội Tú Đồ Tường rượu chè, cờ bạc, trai gái, hút xách. Thú thiệt, tôi làm “hoa tiêu” cho thuyền MURPHY là để kiểm đòla lặn lưng chứ không dám phản lễ luật đạo Ông Trần.

- Đạo Ông Trần?

- Ờ, dân Long Sơn đều theo đạo Ông Trần. Ông Trần cũng như Bà Chao đều là thủy tổ dân ngư phủ. Tôi nghe người lớn kể hồi xưa Ông Trần là một danh tướng trong hàng ngũ nghĩa quân Trương Công Định hay Nguyễn Trung Trực gì gì đó. Nghĩa quân thất bại, ông Trần mới dong con thuyền độc mộc đến đây sinh con đẻ cái tận ngày nay. Sở dĩ người ta gọi là ông Trần vì vị chúa đảo luôn luôn cỡi trần không hề mặc áo bất chấp mưa nắng. Ông Trần lại hay búi tóc và bắt mọi người phải làm theo để tưởng nhớ tổ tiên Hùng Vương. Sau này dân đảo đông hơn do có sự nhập cư của các anh hùng hảo hán Bình Xuyên nhưng tất cả đều cúi rạp trước Ông Trần. Khi chúa đảo chết, mọi người lập đền thờ Ông Trần và phát thẻ xăm mình, búi tóc đồng loạt.

Tám Chồn phanh ngực áo:

- Ông nhà báo thấy hình con chồn trên ngực tôi không, tôi không dữ như chú Ba Cọp nên chẳng dám xăm Con Rồng múa vuốt.

Không riêng gì Vịt Cồ mà Phó Nháy cũng ngưng chụp ảnh, chụm đầu sẫm soi những vết xăm kỳ ảo trên ngực gã hoa tiêu bất đắc dĩ. Hai phóng viên khâm phục đến nỗi mỗi người nhét năm mươi đôla vô túi áo Tám Chồn bày tỏ lòng ngưỡng mộ:

- Ê, mấy người hối lộ sao?

- Không, lì xì xài chơi. Ông chủ Mỹ đã cho anh bạn một ngàn đô, ông chủ Đại Hàn tặng hai ngàn đô

thường công dẫn đường tàu MURPHY không đụng đá ngầm trên đường vô đảo. Tụi này rất chịu anh bạn ở chỗ “thành thị” hơn ngư dân trên đảo xa lắc. Anh bạn chịu mùi đũa giống hết tụi này.

- Ha ha, tôi thường xuyên qua Vũng Tàu hát karaoke mà. Tôi học hành giỏi nhất đảo đó.

- Biết, biết...

- Nhưng có điều này. Tôi cần tiền ăn chơi chứ không mua bán hòn đảo à nghe. Cái công ty Mỹ Hàn và du thuyền MURPHY “đầu cơ kinh tế thị trường” gì đó tôi không dính dáng. Quý ông miễn đưa hình tôi lên báo, cũng xin báo trước dân Long Sơn người nào cũng có súng trong nhà, liệu hồn.

*

Ba giờ sau, lúc chiếc ca nô thả Tám Chồn lên cảng Vũng Tàu và rúc vào bụng du thuyền êm ái, hai nhà báo Trần Sùng Cồ và Hà Cáo Phó rạp mình trước ba ông chủ Đại Hàn trên boong với một bản báo cáo. Một ông chủ xì xầm với viên thông ngôn. Thông dịch viên gục gặc:

- Công ty Mỹ Hàn ghi nhận sự cộng tác tận tụy của hai báo LÁ CẢI và HOA HẬU. Công lao đưa tin ngăn chặn “Vết Dầu Loang” sẽ được tính giá năm mươi ngàn đôla. Công lao giữ bí mật “Con Tàu Đồ Cổ Bị Chìm” là năm mươi ngàn đôla nữa. Trước mắt hai vị mỗi vị nhận trước phong bì mười ngàn đô. Tám mươi

ngàn còn lại chúng tôi sẽ giao nốt lúc hai tờ báo đưa tin sòng phẳng. Chào.

Trong tiếng cười đắc thắng, Phó Nháy và Vịt Cồ mơ màng nghĩ đến một đêm “nhất dạ đế vương” ngay tại Vũng Tàu “by night” rực rỡ.

BÌ KỊCH CỦA NGƯỜI SAY

Son Đại Ca sáng sớm đến trường không hề ghé qua bất cứ sạp báo nào ấy thế mà giờ ra chơi hần lại chúm mũi vào tờ TIẾNG DÂN KÊU mới lạ. Đọc xong, hần liệng tờ báo xuống cỏ gặm gừ.

- Thiệt khốn nạn, tôi chẳng bao giờ muốn đọc tin tức kiểu này chút nào.

Quyên ôn tồn:

- Bình tĩnh đi người hùng, mình cũng chẳng muốn đọc nhưng cái tit đau khổ trên trang nhất bắt mình phải mua ngay tờ báo. Chúng ta không thể nào khoanh tay trước bất công xã hội diễn ra.

- Vì lẽ đó mà tôi mới nổi nóng.

- Thấy đại ca giận run người là tiểu muội biết liền thôi. Để mình đọc một lần nữa nghe: “Công nhân Việt Nam đình công chống Ban giám đốc nước ngoài lạm quyền hành hung và hạ nhục”.

- Tôi có thể đọc thuộc lòng bài báo của phóng viên Nguyễn Liêm Sĩ tờ TIẾNG DÂN KÊU. Quyên duyệt thử coi đúng không. Này nhé: “Lúc 8 giờ sáng ngày hôm kia... toàn bộ thợ thuyền người Việt làm việc tại các phân xưởng thuộc công ty kinh doanh đa chức năng MỸ HÀN đã nhất loạt bãi công. Theo nguồn tin chúng tôi điều tra từ những người trong cuộc thì công ty MỸ HÀN chưa hề có tổ chức công đoàn, công đoàn mới thành lập hôm qua chỉ là sự chấp vá của sáu vị quản đốc người Việt bù nhìn không đại diện cho quyền lợi giai cấp. Trên thực tế gần như đúng vậy, trong thời gian một tháng gần đây, không hiểu công ty MỸ HÀN làm ăn lời lỗ ra sao mà bỗng dưng đuổi một loạt công nhân bất chấp họ đang còn hợp đồng lao động, ai vì tình cảm đồng nghiệp phản đối thì ông lãnh đạo người Đại Hàn bắt ra phơi nắng suốt giờ hành chánh. Thậm chí công nhân nữ bị kêu lên làm việc trong văn phòng đóng kín cửa, công nhân nam bị quất roi da túi bụi vào đầu. Trước tình trạng đàn áp thô bạo này, tôi nhất định đứng về phía những công nhân bãi công khởi đầu một loạt bài phóng sự điều tra. Chẳng hạn cái “Công Đoàn Ma” do Ban lãnh đạo công ty vừa cho phép thành lập gồm những ai, tại sao họ chống lại những người Việt đồng loại mà không biết xấu hổ, tại sao họ nở thờ ơ trước số lương tháng chỉ có năm mươi đôla bị rút bớt còn bốn mươi lăm đôla của các đồng bào mình. Hiện nay theo chúng

tôi biết cuộc bãi công của 200 công nhân chưa có dấu hiệu chấm dứt. “Công Đoàn Ma” điều đình thất bại. Độc giả báo hãy chờ xem số ra ngày mai”.

Quyên Tiểu Muội gật gù sau khi Sơn Đại Ca “lược trận” xong. Cô chớp mắt:

- Mình chỉ đồng ý năm mươi phần trăm với ngài bút can đảm của ông nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ. Tại sao ông ta không dám chĩa ngòi bút vào những tên sếp người nước ngoài, chẳng lẽ tờ TIẾNG DÂN KÊU sợ mang tiếng là phá hoại ư?

Sơn đã bình tĩnh, hần nói:

- Có thể ông Sĩ chưa nắm được bằng chứng, luật pháp chúng ta còn nhiều kẽ hở trong khi đụng đến quan hệ với các công ty ngoại quốc sang đây làm ăn là cứ sợ rắc rối, sợ họ rút vốn đầu tư. Có tờ báo trong nước còn bắc thang cho những ông chủ nước ngoài nữa kia, khi công nhân người Việt biểu tình thì họ đổ thừa là do lao động cà kê theo tập quán cũ không chịu bảo đảm tám giờ vàng ngọc thành thử bị đuổi việc hay mắng chửi cũng là phải. Họ còn dạy dỗ công nhân cách làm việc theo tư bản cho đất nước mau phát. Chính cái lưỡi của họ đã khiến bọn chủ ngoại quốc tha hồ bóc lột sức lao động.

- Nghĩa là làm việc như con vật với số lương bốn mươi lăm đôla một tháng. Lạy chúa, còn thua cả lương một người ở. Không thể nào chấp nhận người đối với người như vậy.

Sơn cay đắng:

- Nhưng đó là sự thật rành rành. Dù những người nghèo đã tan vỡ ảo tưởng khi bước vào các công ty Hồng Kông, Đại Hàn, Nhật Bản nhưng họ vẫn cần cái phao năm trăm ngàn đồng một tháng để tự nuôi thân. Hừm.

- Ở đâu cũng vậy. Ở Thủ Đức, Tân Bình, Hóc Môn, Củ Chi, Nhà Bè, Bình Chánh... những ông chủ nước ngoài của các công ty điện tử, nước giải khát, giày dép, may mặc... đều lợi dụng nhu cầu kiếm việc làm của người nghèo để ăn hiếp công nhân. Ấy là mình chưa kể những vụ việc nổi cộm gần đây trên khắp nước ta: các ông chủ tư bản còn hủy cả hợp đồng đã ký với nhà nước nếu không đáp ứng mục tiêu kinh doanh của họ. Mình đơn cử vụ Cảng Dung Quất Quảng Ngãi, khách sạn Hà Nội Vàng, rồi...

- Quá đủ rồi, Quyên ạ. Những việc lớn để cho người lớn giải quyết còn chúng ta sẽ đảm trách các việc nhỏ.

- Mình rất ngạc nhiên thấy đa số vụ bãi công đều rớt vào những công ty liên doanh do Đài Loan hoặc Đại Hàn làm chủ. Tại sao cũng là dân da vàng mũi tẹt mà họ còn tệ hơn người da trắng nữa nhỉ?

Sơn Đại Ca lúc lắc đầu:

- Bất cứ nước nào cũng có người tốt người xấu. Báo chí đã nói nhiều về tệ nạn mãi dâm do khách du lịch mang qua nhưng biết làm sao hơn được khi thành phố mở cửa thì phải chấp nhận cả văn minh

và cả... rác rưởi. Chúng ta sẽ quét rác và đón những ông bà chủ có tấm lòng như ông bà Henry, cha mẹ Thúy Bội chẳng hạn.

Hai đứa còn định thảo luận tới nơi tới chốn đề tài thời sự nóng hổi thì chuông reo báo giờ vào lớp. Chúng ngồi học trong tâm trạng nặng nề như trần nhà vừa sụp xuống đầu.

*

Dạo này Xóm Lách trở nên nhộn nhịp hơn đối với Sơn chứ sao. Kể từ khi ngôi trường từ thiện MƠ ƯỚC của Thúy Bội được hình thành, Hoàng Lăng Tử và con đại bàng Bụt tự động “cắt hộ khẩu” khỏi nhà Sơn Đại Ca để nung nấu trong căn cứ mới dưới tầng hầm đầy tiện nghi “chiến đấu”. Đám trẻ chưa một lần xuất quân từ căn cứ mới, chúng muốn không khí ngôi trường thật yên tĩnh bảo đảm việc học chữ, học nghề cho gần năm mươi đứa nhóc. Chúng có quyền lo xa cho dù tầng hầm nằm cách biệt dưới lòng đất thuộc khu nhà để xe. Những đứa nhóc mồ côi bụi đời đâu phải là tay mơ, tụi nó mà đánh hơi “căn cứ mật” là thế nào cũng thi nhau sục sạo làm thám tử mini là cái chắc.

Không có tri kỷ Hoàng Lăng Tử hiện diện, trưa Xóm Lách càng thêm náo nùng. Sơn Đại Ca vừa đạp xe quanh vào con ngõ hẹp quen thuộc, bỗng một bóng người đậm sẫm chạy ra suýt tông phải ghi đông ngựa sắt của hắn.

- Ủa, anh Tâm...

- Em mới đi học về hả Sơn, ái chà, xin lỗi...

Người đàn ông mặc cảnh phục xốn xác chạy ra không ai khác hơn là trung úy Tâm, cảnh sát khu vực. Trung úy Tâm vốn nổi tiếng với bà con xóm nghèo bởi chủ trương hòa giải lục đục do chính anh đặt ra “lấy tình thương xóa bỏ hận thù”, và anh đã rất thành công trong việc thuyết phục các băng đảng mới lớn bớt quậy phá, các gia đình bớt tan nát trước cảnh cơm không lành canh không ngọt.

Sơn nhảy xuống xe đạp ngơ ngác.

- Có chuyện gì vậy anh Tâm?

- Xong rồi...

Người cảnh sát khu vực thở ra:

- Anh mới diu cha nội “Chín Xác Xơ” từ quán rượu đầu xóm về nhà. Một tuần nay anh Chín bị thất nghiệp nên ngày nào cũng nhậu lãng quên đời liên tục. Anh ấy hề bị ma men nhập là đập ly đập chén rùm beng đòi đốt quán và đòi tự sát mới chết dở.

- Trời đất, xưa nay anh Chín Xác Xơ hiền khô mà.

- Thì hiền cho nên mới nghèo xác xơ, ai ngờ anh Chín đổi tính nết trăm tám chục độ. Sơn nhớ khuyên nhủ anh Chín giùm anh để anh về Phường tắm cái đã. Phù, người ngợm toàn mùi rượu hôi rình.

Sơn nhảy lên yên ngựa sắt bản thân. Nhà của hắn nằm giáp với dòng kinh đen cuối xóm chính vì thế xe đạp hắn bắt buộc phải lướt ngang ngôi nhà tôn vách

ván tiêu tụy của anh Chín. Ngôi nhà cũng hăm hiu như anh và một vợ ba con. Chín Xác Xơ chưa đến ba mươi tuổi mà lưng đã muốn còng như tôm, nghe nói anh đang giữ chân bảo vệ gác cửa cho công ty nước ngoài nào đó để có đồng lương nuôi bà vợ cụt một giò và ba đứa nhóc trong độ tuổi “Mầm, Chồi, Lá” nhưng chưa có điều kiện đến trường mẫu giáo. Sơn rất thương lũ nhóc nên mỗi lần chẻ củi có tiền, hẳn thường giúi vào tay ba đứa vài chục ngàn bảo chúng về đưa cho mẹ. Tội nghiệp mẹ trẻ của chúng, chị Chín phúc hậu và trắng trẻo xinh xắn lại tề gia nội trợ đảm đang nhưng ông trời mù mắt mới oái oăm. Trong một buổi tối đi bỏ mối bánh giò bánh chưng ở cổng xe lửa số tám, chị bị trượt cẳng té xuống đường ray nhằm lúc xe lửa trở tới thế là... mất nguyên một chân phải.

Sơn nhìn căn nhà cửa đóng kín cửa của Chín Xác Xơ thở dài:

- Gánh trần gian của anh Chín nặng quá, anh ấy có quyền say một chút cũng được.

Sự thông cảm của hẳn chỉ đưa đến tác dụng ngược lại. Lạy Chúa, từ bên trong ngôi nhà tôn nóng hăm hấp tựa lò lửa, ba đứa con nít đồng loạt khóc thét lên, sau đó là tiếng phụ nữ gào thét thảm:

- Bố người ta, anh Chín đốt nhà...

Tiếng gào của người đàn bà bất hạnh như lưỡi dao xuyên thủng buồng phổi của dân Xóm Lách. Không cần biết mọi người có kịp đổ xô ra hay không, Sơn

Đại Ca liệng con ngựa sắt sát bờ rào và tung ngọn cước phá tung cái bản lề cửa lỏng lẻo. Trước mặt hắn là một cảnh tượng rừng rợn khi cánh cửa ọp ẹp đổ sụp. Kia kia, ba đứa nhóc chưa đứa nào tới sáu tuổi bị trói chân tay dính chùm lẫn lóc dưới thềm xi măng khóc bù lu bù loa. Chị Chín còn bi thảm hơn, hai cánh tay trắng trẻo lành lặn của người đàn bà trẻ bị cột chặt vô thành giường chỉ chừa một chân ngoe nguẩy. Nhưng anh Chín Xác Xơ không tưới dầu hôi vào vợ, anh ta lạnh lùng giương cặp mắt đỏ ngầu đổ hết can dầu lên thân thể chính mình. Anh huơ chiếc hộp quẹt ga cười điên dại: “Đứa nào can thiệp bị lửa thiêu ránh chịu, ha ha ha ha”.

Tiếng cười anh ta tắt lịm bởi động tác võ thuật kỳ ảo của Sơn Đại Ca. Ê, hắn búng người tới trước giống hệt một con dế rồi nhanh như cắt đá văng miếng môi lửa trên tay Chín Xác Xơ đồng thời siết cổ gia chủ quật chúi nhủi xuống đất. Ba động tác của hắn diễn ra trong nháy mắt.

- Anh điên rồi, anh Chín.

- Buông tao ra cho tao chết, tao thèm chết, hic hic...

Yêu cầu của anh ta được đáp ứng tức khắc. Sơn Đại Ca tự cột Chín Xác Xơ bằng một đòn thế lắt léo. Hắn thở phào lùi lại một bước nhìn hai bàn tay tê liệt của gia chủ đan xoắn vào nhau. Sau lưng hắn là cả một đám đông huyền não. Hắn ngược mặt về họ nói lớn:

- Xin các cô bác cời trói giùm chị Chín và ba đứa nhỏ để cháu nói chuyện với anh Chín. Anh không được bình thường.

Làn sóng người găm thét:

- Đưa thằng Chín ra Phường, nó dám say sưa đốt nhà đốt xóm...

- Sao? Anh ấy chỉ giờ quẹt ga lên thôi mà. Cái quẹt cũng đâu còn ga, cô bác thấy không. Cháu nghĩ rằng trong cơn hoạn nạn với nhau, mọi người càng phải chia sẻ tình cảm hàng xóm láng giềng mới phải. Không ai nỡ xử án một kẻ đau khổ đến tuyệt vọng như vậy.

Đám đông vừa nguôi ngoai thịnh nộ là Chín Xác Xơ quần quai khóc rống lên.

- Em cứu anh làm chi hả Sơn. Hu hu, anh có thiết gì nữa đâu.

- Bình tĩnh nào, anh Chín. Tính tình anh rất khảng khái cơ mà. Hai anh em mình xuống nhà sau tâm sự nghe.

*

Bùi Thái Sơn luôn luôn tin ở con người. Một tướng cướp chuyên nghiệp vẫn còn có chút lương tri nói gì Chín Xác Xơ là dân lành tự phát làm loạn. Hắn giải huyết cho gia chủ và đứng bít ngay ngưỡng cửa.

- Anh nói đi, những gì anh định giấu trung úy Tâm hãy kể cho thằng em này được chớ?

Chín Xác Xơ chùi nước mắt. Giọng anh ta chẳng hề giống giọng một người say cuồng trí:

- Anh rất nể em, anh biết em thương cho tiền tội nhỏ mỗi lần chế xong một vài thuốc củi. Tội nhỏ kể cho anh nghe sạch sẽ. Nhưng nhà anh buồn lắm em ạ. Anh bị người ta hạ nhục.

- Em có nghe anh Tâm nói rằng anh bị thất nghiệp bảy ngày nay.

- Đúng vậy!

Chín Xác Xơ tuôn một mạch:

- Sơn thử dòm hoàn cảnh gia đình anh coi. Vợ tàn tật, con thơ dại. Vậy mà bọn cai thầu nỡ đuổi việc anh chỉ vì anh bất bình phản đối khi chúng đàn áp công nhân. Mỗi ngày anh phải đứng gác cửa kể sợi dây xích ròng rọc kéo lên kéo xuống cho xe hơi ra vào công ty nên anh biết hết. Chúng đã bắt những người thợ Việt Nam quỳ gối phơi nắng ngoài sân suốt giờ nghỉ trưa trong khi sáu tên trùm phân xưởng tỉnh bơ hò hét ăn nhậu nịnh bợ trong văn phòng giám đốc.

- Hả, anh nói gì, sáu tên trùm phân xưởng ư? Phải chăng chúng là cái “Công Đoàn Ma” của công ty Mỹ HÀN mà báo đưa tin hồi sáng.

- Anh không đọc báo nên không biết. Có điều đúng công ty anh làm có cái tên MỸ HÀN. Mỹ là đẹp còn Hàn là lạnh. Công ty bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong lạnh lùng ác đức. Hồi anh mới nhận chân bảo

vệ cách đây một năm, công ty có một vài ông chủ Mỹ da trắng nhưng sau này mấy ông về nước hết giao lại cho chủ Đại Hàn. Công ty không có phó giám đốc chỉ lù lù sáu tên cai người Việt mất gốc lương tháng mỗi tên năm trăm đô trong lúc thợ thuyền lao động kiệt sức lương chỉ có năm mươi đô.

Sơn mím môi:

- Em còn biết lương công nhân mới đây bị cắt bớt mất năm đôla nên mọi người đồng lòng bãi công không chịu làm việc.

Chín Xác Xơ xúc động:

- Báo chí đã đứng về phía người nghèo hả em, ôi cám ơn trời. Họ biểu tình để đòi tụi anh được thầu nhận lại đó. Em biết không, toàn bộ nhóm bảo vệ tụi anh gồm năm mạng cựu bộ đội bị đuổi trong một ngày. Tụi anh đã ngăn cản hai tay kỹ sư Đại Hàn say rượu sàm sỡ công nhân nữ trong toilet, mình phải bảo vệ người mình chó.

- Công ty MỸ HÀN sản xuất buôn bán thứ gì vậy anh Chín?

- Tùm lum Sơn ơi. Họ nhập từ cây kim cho đến phi thuyền, nghĩa là đủ thứ hằm bà lằng xấn cẩu. Sáu phân xưởng miệt ngoại ô đâu có sản xuất gì, thợ thuyền chẳng cần chuyên môn cao, họ cứ ráp lại các máy móc phụ tùng nghĩa địa rồi đóng thùng tung ra thị trường. Công việc đơn giản thành thử chẳng ai phàn nàn với đồng lương chết đói.

- Em nghĩ rằng hai trăm công nhân bãi công không phải chỉ vì năm người bảo vệ các anh.

Chín Xác Xơ uất ức:

- Trường hợp tụi anh bị đuổi là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Em nghĩ sao về số lương chênh lệch kinh khủng giữa sáu quản đốc người Việt và anh chị em lao động trực tiếp, em nghĩ sao về quyết định giải tán phân xưởng điện tử cho nghỉ dài hạn không lương chờ nhiệm vụ mới.

- Sao?

- Bọn cai thầu nói với tụi anh rằng: Công ty Mỹ HÀN sắp thay thầy đổi chủ và đổi mới phương thức kinh doanh. Nay mai phân xưởng hóa chất sẽ được thành lập thay thế phân xưởng điện tử, vì vậy ông chủ lớn Kim Sam Hô không muốn thấy những kẻ rách việc tồn tại ở hãng.

- Hừm!

- Những kẻ rách việc ấy là bốn mươi người nghèo cắn răng ký hợp đồng chịu nhục như tụi anh, Sơn ạ. Họ là những thôn nữ, nông dân nhà cửa ruộng vườn bị đô thị hóa phải chạy về đây. Túc ơi là túc, phải chi anh cầm khẩu súng AK trong tay như hồi bộ đội.

Sơn Đại Ca đồng dạc:

- Tôi cấm anh nghĩ bậy bạ, còn một vợ ba con nhỏ. Sau ba đứa nhỏ là bà con chòm xóm hiểu hoàn cảnh thất nghiệp của anh. Chuyện đâu còn có đó anh Chín

ạ, anh không thể tự sát cá nhân rồi lôi theo tập thể bằng cách đốt nhà đốt xóm.

- Nhưng anh biết làm gì ngoài chuyện uống rượu quên đời hả Sơn?

- Ý chí của một cựu quân nhân mất rồi à. Anh phải sống để chứng kiến sự công bằng được lập lại chứ. Ô, trung úy Tâm đến rồi kìa, chào anh Chín và chúc anh nghị lực.

*

Buổi tối trên chiếc tivi màu nội địa bán như cho do ông Trình xách về nhà tháng trước, Sơn Đại Ca há hốc mồm khi thấy màn hình hiện ra chân dung đồ sộ của giám đốc Kim Sam Hô thay mặt công ty MỸ HÀN đặt viên đá đầu tiên cho một công trình từ thiện bác ái. Hấn sững sốt trước hai nhân sự người Việt kè kè hai bên nách Kim Sam Hô được xướng ngôn viên giới thiệu là phóng viên báo HOA HẬU và báo LÁ CẢI.

Bản tin bằng hình chỉ dài một phút nhưng đủ làm hấn chết điếng. Hấn thì thào:

- Đôla đã làm mờ mắt không riêng bọn Công Đoàn Ma mà cả một vài kẻ sâu mọt viết báo. Tội nghiệp cho anh Chín Xác Xơ xơ xác còng lưng. Anh chết đi thì ai tố cáo tội lỗi lũ người “theo đóm ăn tàn” đây?

b a

HIỂM HỌA CÁ MẬP

Buổi trưa hôm sau, giờ tan học, hai học sinh lớp 10 và lớp 11 trường Cao Bá Quát không ghé về trình diện phụ huynh mà hối hả phóng xe đạp và xe ga đến “Tổng hành dinh”. Xóm Đường Ray hiện ra, Sơn và Quyên trò chuyện qua loa với cô quản lý Mơ có hai bím tóc ngổ ngỗ rồi ba chân bốn cẳng biến mất trong nhà để xe kín đáo.

Hai đứa không cần mở nắp hầm bởi cửa căn cứ đã tự động bật lên sẵn chào đón. Chúng lao xuống cầu thang phía dưới, bước vào lòng đất tiện nghi. Quyên xuyết xoa:

- Thúy Bụi chẳng những có máu văn sĩ mà còn là nhà kiến trúc tài hoa. Cô nàng đã tự vẽ họa đồ cho ông thầu xây dựng căn hầm độc đáo như một pháo đài cổ điển. Đại ca thấy không, chúng ta đang lạc vào một thế giới khác.

- Ô kê, đó là thế giới của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn. Nàng Lolita của tụi mình nghiên cứu tiểu thuyết trinh thám hình sự quá nhiều nên biết cách tạo ra một sào huyệt ngon lành, một sào huyệt vừa cổ tích vừa hiện đại. Hiện đại với máy điều hòa không khí, tivi, tủ lạnh, cassette và cổ tích với kệ sách Andersen cùng năm cái võng đong đưa.

Hai đứa trẻ bất giác nhìn vào gương và trợn mắt thấy trong gương phản ảnh Thạch Sầu Đồi đang khệ nệ cuốn chiếu ngang hông. Sơn chơi với:

- Mà làm gì giống chạy giặc vậy Thạch?

- Đại ca giặc thì có. Theo lệnh của con nhỏ Thúy, tao phải trải chiếu ra sàn hầm để tụi mình ngồi họp. Nàng nói “Bữa khai trương Tổng hành dinh bắt buộc phải long trọng”.

Sơn phì cười:

- Hoàng Lăng Tử đâu?

- Gã đang vác con đại bàng theo gót nhỏ Thúy ra vườn chó đâu. Mà nhớ cái bụi mía hoang um tùm hồi đó không, chắc chắc, giờ con nhỏ Thúy cho dựng một chuồng thú hoang dã ở đó với mấy hòn non bộ tuổi nhân tạo róc rách. Con nhỏ bụi bặm ấy bây giờ kỹ quá, nó muốn mỗi con vật rúc vào một cái chuồng riêng hẳn hoi. Chuồng chim thì treo tấm bảng đề chữ BỤY, chuồng mèo rừng thì ghi chữ BÉ MUN, chuồng khỉ thì TÊ THIÊN. Hì hì, tại sao nó quên làm cho tao

cái chuồng SẤU ĐỒI đen bạc trước cái nhìn màu tím
hờ hững của nó?

- Xạo hoài, tao được biết mày khoái “tóc bím” hơn
“tóc xù lông nhím”...

Thạch liú lưỡi:

- Hả, hả, mày nhắc bé Mơng Mơ hả? Nói nhỏ thôi
kéo nhỏ Thúy nghe là ồm đòn tao. Bé Mơ dù sao
cũng cùng giai cấp cùng đình như tao còn Thúy Bội
đã trở thành tiểu thư cành vàng lá ngọc. Hi hi, nàng
hiện thời giàu hơn cả Quyên Tiểu Muội với hai gia
đình ở ngoại quốc, đúng không. Nàng vun tiền xây
nhà lầu sân thượng và còn lập tổ ấm dưới hầm nhà
xe cho tụi mình hưởng ké nữa chứ.

Quyên Tiểu Muội không cười. Cô bé nghiêm mặt:

- Ông Thạch ăn nói linh tinh quá, ông coi Thúy Bội
đâu có giữ gì cho mình. Với tiền của ông bà Henry,
cô ấy chia hết cho đám nhi đồng lang thang tứ xứ.
Trường MƠ ƯỚC là nhà của đám nhóc, Tổng hành
định là hang ổ của anh Hoàng. Cô ấy chỉ có một căn
phòng đối diện với phòng bé Mơ của ông.

Thạch bẻ những ngón tay răng rắc:

- Vậy à, xin lỗi người đẹp nha. Mình là chuyên gia
nói ngược mà, hi hi.

Sếp con nít Xóm Chùa im bật trước tiếng chân xuống
cầu thang rầm rập. Nhanh như cắt, nó lật đật trái chiếu:

- Mời quý vị an tọa, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng từ khuya.

Trên chiếc chiếu bông là một bình trà lài thơm phức với năm cái ly bốc khói vây quanh. Nhóm Ngũ Quái Sài Gòn ngồi năm góc nhìn nhau không ai nói một câu. Những gì cần nói thì thủ lãnh Sơn Đại Ca đã phát biểu, rằng qua bi kịch của người say định đốt nhà tự vẫn là Chín Xắc Xơ, những đứa trẻ đều ý thức được mục tiêu lần này hết sức khó khăn. Còn phải hỏi, trước giờ bọn chúng chỉ quen săn đuổi bọn tội phạm nội địa lẫn quốc tế trong các cuộc phiêu lưu mạo hiểm nghiêng về mặt hành động, vụ công ty Mỹ HÀN có vẻ quá sức chúng, đó là một đơn vị làm ăn kinh tế được nhà nước “bật đèn xanh” cấp giấy phép vào Sài Gòn thời kỳ mở cửa. Một vụ dính dáng đến tòa án, ngoại giao và luật sư kiện tụng hơn là dành cho bọn nhóc tuổi vị thành niên.

Mặt Thúy Bội sa sầm trong bộ đồ Jean với áo sơ mi bụi bẩn ngang lưng. Hoàng Lăng Tử giả vờ thờ ơ đưa bàn tay vuốt mái tóc hippy cột túm lại thành cái đuôi gà lủng lẳng giống y chang chàng tài tử da đỏ trên màn bạc. Thạch Sầu Đồi giựt cơ mép Tôn Ngộ Không co nắm đấm tung vào không khí. Quyên Tiểu Muội cắn sợi tóc thể buồn thiu còn Sơn Đại Ca lần thứ hai phát pháo:

- Mọi người trả lời đi chứ, chúng ta nên hay không nên bắt tay vào đặc vụ học búa này?

Bốn cánh tay giơ lên không một chút do dự. Sơn tỏ vẻ hài lòng, hân “nổ” một câu chữ Hán:

- “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách”. Chuyện bất bình không cần thiết phân biệt người lớn hay thiếu niên mới đủ tiêu chuẩn tham gia. Tội mình tuy không có quyền lực trong tay nhưng được những người lớn đứng đả ủng hộ: Chúng ta có sự hỗ trợ tối đa của đội đặc nhiệm hình sự thành phố do thiếu tá Lý Thạch Sanh cầm đầu, chúng ta có đại úy La Thông, trung úy Tâm và hai trăm công nhân lương thiện khác đang bị ngược đãi. Mình tin rằng lẽ phải sẽ chiến thắng.

Thạch Sầu Đồi nôn nóng. Nó bung luôn bình trà tu ừng ực rồi hất hàm:

- Kế hoạch đại ca ra sao nói đi?

Sơn trầm ngâm.

- Tối qua có ai xem truyền hình mục thời sự trong tuần chẳng?

- Có.

- Tốt lắm, tối qua công ty MỸ HÀN được “đánh bóng” bằng một công tác từ thiện. Giám đốc Đại Hàn Kim Sam Hô khôn khéo mua cảm tình dư luận bằng cách trích ngân quỹ năm ngàn đô và một trăm thùng mì gói tặng cho việc xây một làng mồ côi ngoại thành. Thậm chí ông ta được quan chức địa phương mời đặt viên đá đầu tiên cho dù “vốn từ thiện” của công ty MỸ HÀN thua xa khoản đóng góp của các công ty, xí nghiệp Việt Nam khác.

Thúy Bội trẻ môi khinh bỉ:

- Bản mặt ông ta vênh váo dễ ghét, lý do gì người ta lãng xê một ông chủ “ngụy quân tử” như thế trong khi đằng sau túi tiền không được rộng rãi của Kim Sam Hô là hai trăm người nghèo đang bị bỏ rơi. Mình ghê tởm sự giả dối của ông ta.

- Tôi hiểu, có thể phóng viên ghi hình quên để ý điều đó. Và lại cuộc bãi công ở công ty MỸ HÀN vẫn còn giằng co chưa bị truy tố trước pháp luật, vì thế Kim Sam Hô hoàn toàn được công nhận là một trong những người hùng có tấm lòng. Mĩa mai thay, báo chí hầu như chia làm hai phe trong vụ bãi công. Một vài tờ ca ngợi sự ra đời kịp thời của Công Đoàn Ma đưa ra các giải pháp thương lượng hòa bình có lợi cho ban lãnh đạo công ty MỸ HÀN, một vài tờ giữ thái độ im lặng đáng sợ, chỉ có tờ TIẾNG DÂN KÊU là đứng hẳn về phía người cô thế. Thú thật, tôi rất khâm phục những bài điều tra của phóng viên Nguyễn Liêm Sĩ viết thẳng vào các tiêu cực của công ty MỸ HÀN.

Quyên nhắc thăm.

- Ông Sĩ không chỉ tập trung vào vụ chủ nhân nước ngoài đàn áp công nhân. Sáng nay xuất hiện bài “Tàu dầu Mỹ bị chìm ngoài khơi Cần Giờ làm ô nhiễm môi trường sinh thái biển”.

Sơn Đại Ca lãng lạng móc trong túi quần kaki ra tờ báo TIẾNG DÂN KÊU. Hắn chuyển cho Hoàng Lăng Tử.

- Mày, Thúy, Thạch đọc kỹ trang tám rồi cho anh em biết ý kiến. Trang một có bài ghi chép thứ hai về cuộc đình công của những người thợ nghèo khổ tại công ty Mỹ Hàn, trang tám đáng chú ý hơn, không hiểu sao tai họa cứ dồn dập xảy ra từ những chiếc tàu cồng kềnh nước ngoài. Khó mà đếm xuể tàu Hồng Kông buôn lậu, tàu Trung Quốc xâm phạm hải phận, tàu Thái Lan vi phạm vùng biển đánh cá, rồi bây giờ đến phiên tàu dầu Mỹ bị chìm trên sông Lòng Tàu. Giang sơn mình lộn xộn thiệt.

Thạch Sầu Đầu đọc lớn:

Ngày... Những ngư dân đóng đáy đảo Long Sơn ngoài khơi biển Bà Rịa bất ngờ khám phá một làn sóng màu đen đổ ập đến ghe thuyền của họ. Tin dữ được loan đi khẩn cấp và cuối cùng đã được các chuyên viên dầu khí xác định: đó là số lượng dầu nhờn dành cho động cơ nổ bị lan trên biển từ một chiếc tàu vận tải Mỹ bị chìm do đụng đá ngầm. Hiện chiếc tàu nguy hiểm trên đã chìm sâu dưới đáy sông Lòng Tàu nên giới chức thẩm quyền chưa rõ trọng tải chở bao nhiêu tấn. Báo TIẾNG DÂN KÊU chúng tôi đã cử phóng viên năng nổ Nguyễn Liêm Sĩ, người đang tấn công vào công ty bất khả xâm phạm MỸ HÀN, theo dõi trực tiếp cuộc trục vớt tàu dầu “NUMBER ONE” của Mỹ. Chúng tôi cảm thấy cần thiết báo động cho đồng bào ven biển Cần Giờ và khu Rừng Sát về hiểm họa môi trường sống của các loài thủy sản đang bị đe

dọa. Từ sông Lòng Tàu, dòng thủy lưu vẫn tiếp tục đẩy làn sóng màu đen ra tận đảo Long Sơn. Có tin mới, đặc phái viên bốn báo sẽ loan báo sau.

Không khí trong căn hầm như phảng phất mùi dầu nhờn, Quyên Tiểu Muội rung mình:

- Chưa xong vụ Kim Sam Hồ lại đến NUMBER ONE quấy nhiễu. Đất Cần Giờ đâu có cần... dầu. Tiền bạc của các ông chủ tàu đền bù làm sao cứu được cá của tôm chết hàng loạt và ô nhiễm sự sống. Theo mình hiểu, để cải tạo môi trường sinh thái, người ngư dân phải chịu trận tối thiểu mười năm. Vụ chiếc tàu chở hóa chất tẩy rửa trước kia bị thủng lỗ khi đựng một tàu du lịch đến giờ này vẫn còn ám ảnh bà con Duyên Hải. Trên tivi chiếu những cảnh rợn người, lúa chết rạp bởi chân rạ nhiễm đen, gà vịt chim hải âu chim bói cá đều thoi thóp vì ăn nhầm thức ăn nhiễm độc.

Thúy Bụi thắc mắc:

- Khoan đã, tại sao tàu NUMBER ONE chìm ngày 16 mà ngày 18 báo chí mới biết mà đưa tin. Chẳng lẽ ngư dân lại bảo vệ con tàu gây thiệt hại cho họ sao, rõ ràng có gì mờ ám trong vụ này.

Ý kiến của Thúy làm cả đám chưng hửng. Thạch Sầu Đồi ngao ngán:

- Khó mà tin những người dân đóng đậy lại ngậm miệng ăn tiền của tay chủ tàu Mỹ. Có điều tôi liên tưởng đến một nỗi buồn khác.

- Nỗi buồn nào?

- Ông già võ sư Bí Bo ẩn cư tại đảo Lý Nhơn vùng Rừng Sát chứ sao. Nước nổi nhiễm trùng cà chớn kiểu này còn lâu già Bo mới bình tâm câu cá được.

Ngũ Quái ỉu xiu thấy rõ. Thấp thoáng trong đầu chúng, hình ảnh vũ dũng của ông thầy võ có vóc dáng uyển chuyển như chim hồng hạc hiện lên. Chúng có cảm tưởng bên tai phấp phật ngón đòn “Ngựa Chạy Trên Sông” từ chiếc cần trúc của già Bo, người ẩn sĩ lớn tuổi đã từng sát cánh với chúng chiến đấu chống lại bọn tội phạm giết hại cha Đào Phá Thạch, người đã gửi cô con gái nuôi Lâm Thị Mộng Mơ cho ngôi trường mồ côi MƠ ƯỚC. Ấy là chưa kể ông già đã giúp “thằng cháu Thạch mặt khỉ” hoàn thiện môn Hầm Quyền tuyệt kỹ.

Hoàng Lăng Tử vốn là kẻ tiết kiệm lời nói cũng phải buột miệng:

- Chúng ta còn mắc nợ tình nghĩa bác Bí Bo một chuyến phiêu lưu Bình Khánh. Trước sau gì mình cũng ghé thăm ông cụ để trả nợ.

Sơn Đại Ca trở lại vấn đề thực tế bằng một câu nói khoa học:

- Đảo Lý Nhơn chỗ bác Bí Bo nằm ngược với dòng thủy lưu, hy vọng vết dầu loang sẽ không ảnh hưởng đến thú điền viên “một mai một cuộc một cần câu” của ông già. Á, còn vấn đề nữa. Tôi sực nhớ cuốn phim thời sự tối qua trên truyền hình, chúng ta đều thấy cặp kè hai bên giám đốc Kim Sam Hô có hai ông

người Việt được giới thiệu là hai nhà báo LÁ CẢI và HOA HẬU. Họ vốn vã với tay giám đốc Đại Hàn thân kệ họ, nhưng có điều lạ lùng là trước hai biến động lớn về cuộc đình công và chiếc tàu chở dầu chìm, hai tờ báo LÁ CẢI, HOA HẬU đều lờ tịt chẳng tham gia. Tại sao vậy? Ai chết mặc ai chẳng? Hay đằng sau hai biến động đáng buồn kia là bản giao kèo béo bở của sự im lặng? Hoặc giả họ là những phóng viên quá tồi?

Quyên nói ôn hòa:

- Phóng viên hay báo chí thì cũng có người tốt người xấu, báo đảng hoàng báo sến, chính đại ca đã phát biểu các thương gia ngoại quốc không phải ai cũng giống ai cơ mà.

Thúy phản đối:

- Nhưng mặt ông LÁ CẢI nhìn khả ố không thể tả, Quyên có thấy ông ta trình diện khán giả bộ mặt ngựa dài thượt chẳng, ông HOA HẬU có vẻ an phận hơn, ông ta xun xoe kể ông chủ công ty MỸ HÀN với cặp mắt hí gian xảo của kẻ chuyên bợ đỡ. Tôi nghĩ rằng hai tay nhà báo ấy cố tình đẩy Kim Sam Hô tránh xa cuộc phỏng vấn của các nhà báo khác.

Sơn cười:

- Cục kỳ đã. Bạn đã nhận định y hệt một nhà văn am tường tâm lý nhân vật mà mình sắp viết. Chính vì thế nhân dịp này, tôi đề nghị hai tiểu thư xâm nhập một trong hai tờ báo LÁ CẢI hoặc HOA HẬU để tìm hiểu sự thực.

Hai cô gái choáng váng trong khi Sơn vẫn cười khà khà.

- Chúng ta chưa rõ có mối ràng buộc vô hình giữa bộ ba Kim Sam Hô và hai anh chàng Mặt Ngựa, Mất Hí hay không nhưng trước mắt rõ ràng cả hai cơ quan ngôn luận vừa nói đều nhất tề tránh né những biến cố đang gây xôn xao trong dân chúng. Quyên và Thúy đều có thể dùng sở trường của mình điều tra tới nơi tới chốn.

Thạch Sầu Đồi giấy náy:

- Mày nữ cho hai người đẹp của mình vào hang cộp ư?

- Đồ điên. Hai cô nương mỗi cô xách một bài thơ do mình sáng tác đến tòa soạn tờ báo giả làm “hai mầm non văn nghệ” yêu nghề thi sĩ. Tao dám cá hai nàng sẽ được ông Tổng Biên Tập mời cộng tác cho coi.

*

Cuộc phân công đã được ấn định. Trong giờ nghỉ trưa hôm sau, cũng tại Tổng hành dinh dưới lòng đất ngôi nhà để xe trường MƠ ƯỚC, năm đứa trẻ họp mặt lại “duyet” hai bài thơ mới ra lò của hai nữ sĩ Đỗ Thị Thuần Quyên và Vũ Thị Lolita Thúy. Hoàng Lăng Tử có vẻ mẫn mòi chuyện thơ phú văn chương hơn chuyện săn lùng tội phạm, gã cứ đi qua đi lại trong căn cứ ngẫm lăm nhăm hai bài thơ cho đến lúc thuộc lòng.

Thạch Sầu Đồi không mảy may quan tâm, nó nghiêng răng kèn kẹt như khi ăn ớt:

- Mình sắp điên lên rồi đây. Cá mập hung dữ đã xuất hiện quanh đảo Long Sơn và cửa biển Cần Giờ, quý ông bà đọc tờ LÁ CẢI sẽ rõ.

Cu cậu phanh tờ báo mới mua ra để ngón tay lên trang nhất. Ma quỷ ạ, trên đó chình ình một hàng tit to tướng: “HIỂM HỌA CÁ MẬP: Đặc phái viên báo Lá Cải chúng tôi vừa nhận được hung tin, cá mập đã xuất hiện từng đoàn tại những nơi có váng dầu loang trên mặt biển do chiếc tàu Mỹ NUMBER ONE bị chìm. Đây là trường hợp hiếm hoi cả thế kỷ mới có một lần. Chúng tôi e ngại đàn cá ác ôn trên sẽ ăn hết các loài thủy tộc dưới nước trong một thời gian ngắn, cá mập vốn là chúa tể hiếu sát. Phóng viên VỊT CỎ của bốn báo yêu cầu người dân hãy ngưng các hoạt động đánh bắt tôm cá hầu bảo đảm an toàn tính mạng”.

Kế bản tin CÁ MẬP là một tấm ảnh rừng rợn chụp một con cá khổng lồ nhe hàm răng lưỡi gươm táp ngang sườn một chú heo rừng đất Cần Giờ. Sơn Đại Ca lẩm lì:

- “Cá mập trên cạn” đã chui ra khỏi hang, đây không phải là tin cạnh tranh sốt dẻo với báo TIẾNG DÂN KÊU mà bắt đầu cho một âm mưu thâm độc. Quyền và Thúy xâm nhập báo LÁ CẢI được rồi đó.

HAI MẦM NON VĂN NGHỆ

Thúy Bội không hề biến sắc. Cô đứng dậy tiến lại đây kê sách rút ra một cuốn nói về hoạt động của loài cá ăn thịt dưới nước. Ngay lập tức cả đám xúm xít bình phẩm:

- Hình chụp đẹp thiệt, té ra cá voi đầu có hiên. Cá voi trắng và cá nhà táng đều thuộc chủng loại sát sinh.

- Con cá lười kiếm mồi ghê, nó dùng mỏ đâm xuyên qua một chiếc tàu sắt.

- Cũng không bằng cá ăn thịt người ở Phi Châu, khi có người bơi lội dưới sông, lũ đao phủ tí hon đó nhào tới lóc sạch thịt da nạn nhân chỉ chừa bộ xương trắng hếu.

- Ê, còn cá sấu nữa đây nè. Cá sấu sông Dương Tử bên Tàu dài sơ sơ mười mét đủ nhấn chìm con thuyền chạy máy “Yaon Đầu Bạc” của già Bo Rừng Sát.

Thúy xếp cuốn sách lại, cười:

- Cá dữ thì nhiều nhưng kinh khủng nhất vẫn là cá mập, đúng không. Nó là chúa tể đại dương cũng như đại bàng là chúa tể không trung vậy. Tôi đang rất ngạc nhiên khi thấy chúa tể đại dương tự nhiên kéo bầy đàn vô đảo Long Sơn và cửa biển Cần Giờ. Hi hi, ở vùng biển lãng mạn này của người ta chỉ có nghêu sò ốc hến chớ nào có nhiều cá làm mồi cho cái bụng đao phủ của cá mập.

Thạch trợn mắt:

- Cá mập sẽ tử chiến với cá sấu, bác Bí Bo nói Khu Rừng Sát hiện thời cá sấu nước lợ tràn về sinh sống nhiều lắm.

Sơn cất ngang:

- Mà không hiểu ý Thúy cô nương. Ý nàng cho rằng cá mập không rời hơi đâu mà du hí vùng biển nước lợ Việt Nam.

Quyên Tiểu Muội tùm tùm:

- Vấn đề ở đây không phải là sự hiện diện của cá mập mà chỉ từ sự đưa tin của tờ báo LÁ CẢI. Rõ ràng hôm qua tờ TIẾNG DÂN KÊU vừa báo động về tai họa ô nhiễm của chiếc tàu Mỹ bị chìm thì hôm nay anh chàng Vịt Cồ nào đó đã tung tin vịt rằng “cá mập xuất hiện ngay bên cạnh vệt dầu loang” mới là khó hiểu. Ô nhiễm dầu có thể giết chết các loài thủy sản rong tảo nhưng cá mập cũng giết chết các loài cá hiền lành. Chúng ta cần nghiên cứu tại sao tờ LÁ CẢI nỡ tung tin giật gân, phải chăng tờ báo định tung hỏa

mù cho mọi người bớt chú ý đến hiểm họa môi trường sinh thái nước đang bị các đợt sóng vắng dầu đe dọa?

Sơn Đại Ca huýt sáo:

- Nghe chưa Thạch, mây xứng đáng lên rừng với khỉ là vừa. Trời hồi, tại sao mây lại nghĩ sẽ có một cuộc tử chiến giữa cá sấu và cá mập trong khi rành rành hai tờ báo TIẾNG DÂN KÊU và LÁ CẢI đang tử chiến với nhau. Khi nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ viết bài bình vực quyền đình công của công nhân công ty MỸ HÀN thì ngài VỊT CỔ của tờ LÁ CẢI im lặng, khi ông Sĩ phang tiếp một bài về chiếc tàu dầu NUMBER ONE gây ô nhiễm thì ngài Vịt Cổ cho rằng cá mập đáng sợ hơn. Hừ hừ, không hiểu sao tôi có linh tính ngài Vịt Cổ chính là một trong hai nhà báo lấp ló sau lưng giám đốc Kim Sam Hô trên màn ảnh nhỏ.

Hoàng Lăng Tử kết thúc:

- Mọi chuyện sẽ được sáng tỏ khi hai nữ sĩ của chúng ta lọt vô hang ổ tờ LÁ CẢI. Hồi này mây đã nói đúng ý tao, Sơn ạ. Chúng ta đang săn “Những Con Cá Mập Trên Cạn”. Ô kê?

*

Thượng đế khi tạo dựng loài người đã ban tặng trái đất rất nhiều lá cây đẹp như lá xoài, lá ổi, lá mít, lá đu đủ, lá sầu riêng, lá nhãn, lá chôm chôm... ấy thế mà loài người khi tạo dựng nền báo chí thông tin lại nõ coi thường thượng đế, họ cho ra đời một tờ báo

mang tên LÁ CÁI tọa lạc ở một con đường không có cây cối nào mọc nổi. Đó là đường “Muời Lăm” khói xăng mù mịt phủ kín bầu trời.

Hai giờ chiều, một chiếc Spacy 100 chở hai thiếu nữ xinh như mộng lạng qua lạng lại con đường xăng khói trước khi tấp vào cánh cửa tòa soạn báo mở toang. Ngay lập tức hai cô gái bị một người gác cổng chặn lại:

- Đi đâu vậy?

- Dạ, tụi cháu là cộng tác viên trang văn nghệ của báo nhà ạ.

Thúy Bội trả lời chúm chím. Cô bé vẫn kênh đời trong bộ đồ Jean bạc phếch với áo sơ mi cột toòng teng ngang lưng. Quyên Tiểu Muội thì yếu điệu thực nữ hơn, cô bé mặc áo thun quần Jean xám nửa thò ngậy nửa ranh mãnh.

Người gác cổng đã bớt xăng giọng khi nghe mấy tiếng “cộng tác viên văn nghệ”, ông ta vốn yêu thơ văn âm nhạc hơn yêu tiền nên phán khá ngọt ngào.

- Hai cô gửi xe bên tay trái rồi vô phòng tiếp khách bên tay phải. Tôi sẽ gọi điện cho ông Trần Sùng Cồ xuống liền đây.

- Trần Sùng Cồ là ai, thưa ông?

- Hả, anh ta phụ trách trang văn hóa xã hội mà các cô không biết à?

- Dạ, có phải anh chàng mặt dài như mặt ngựa vừa xuất hiện trên ti-vi không ạ?

- Đúng, đúng. Nhưng nếu các cô gọi gã là Cồ Mặt Ngựa, gã sẽ quăng bài vở vô sọt rác đấy. Phải gọi là phóng viên Vịt Cồ, hiểu chưa.

Thúy đã xong nhiệm vụ tuy nhiên Quyên cố nấn ná thêm. Cô hỏi nhỏ:

- Tờ LÁ CẢI của mình xin quá há chú?

- Sao, xin con khỉ mốc. Căn nhà lộng lẫy mặt tiền dùng làm tòa soạn này là nhà thuê chớ đâu phải tài sản cố định của báo. Ở tờ báo ông Tổng biên tập không có quyền hạn, mọi chuyện cần giải quyết với bạn đọc đều nằm trong tay của Vịt Cồ, gã là người trả lương cho lũ nhân viên chúng tôi đó.

- Ô!

- Vì gã làm ra tiền nhiều nhất chớ sao. Ông sếp báo chỉ hữu danh vô thực thôi. Các cô được lọt vào mắt xanh gã là may lắm rồi, gã chỉ khoái con gái đẹp chứ bọn đàn ông thì miễn tiếp.

Quyên và Thúy hài lòng trước cuộc thu hoạch ngoài dự kiến. Hai đứa cảm ơn người đàn ông gác cổng rồi rít và dắt chiếc xe ga vào vị trí để xe khách. Năm phút sau tại căn phòng nồng nặc mùi nước hoa như một phòng “Vip” khách sạn lớn, hai đứa mở lớn mắt trước một cái đầu ngựa gắn lộn trên thân thể con người lưng lửng tiến vào. Coi, Trần Sùng Cồ tự Vịt Cồ cao khoảng một thước bảy mươi, mặc veston thắt cà vạt, tuổi chừng 30 nhoén một nụ cười dài đến tận mang tai:

- Chào, nhị vị tiểu thư đến để khen ngợi bài báo “Cá Mập” của tôi hả?

Quyên nhanh chóng ghi nhớ “chất giọng” ồm ồm của gã còn Thúy chớp chớp cái nhìn màu tím cực kỳ dễ thương:

- Chào anh, hai đứa em đều có dịp chiêm ngưỡng anh trên truyền hình mục bản tin thời sự.

Vịt Cồ tíu mắt:

- Vậy sao, hai mỹ nhân cũng biết anh là một chính khách ư, hề hề, anh chuyên môn giao thiệp với các quan lớn.

- Thí dụ quan Kim Sam Hô của công ty MỸ HÀN nổi tiếng?

- Còn phải hỏi. Báo LÁ CẢI tui anh rất thức thời, bất cứ cái gì đụng đến kinh tế thị trường là có mặt tui anh ngay: Tui anh tiếp thị các nhu cầu của mọi công ty nước ngoài đầu tư sinh lợi cho Việt Nam để tư vấn với chính quyền. Không riêng gì ông chú Kim Sam Hô mà các ông chủ Đài Loan, Ả Rập tui anh cũng cử người bám theo chặt chẽ.

- Anh tràn trề uy tín...

Hề hề, anh hơn thằng đồng nghiệp Phó Nháy xa lắc. À, anh quên giới thiệu với hai mỹ nhân, anh còn một thằng bạn đẹp trai hào hoa phong nhã tên là Hà Cáo Phó tự Phó Nháy làm báo HOA HẬU. Y mà gặp nhan sắc mỹ miều của các em là thế nào cũng mở máy ảnh ngay. Các em thấy y chụp hình “con cá mập

khổng lồ nhe hàm răng nhọn lều đóp con lợn của đồng bào Cần Giờ” chưa, nó đóp y như thiệt ấy chứ.

- Lạ Chúa, chẳng lẽ tấm hình đó là giả?

Vịt Cồ cười nham nhở:

- Giả, giả tuốt luốt chỉ trừ bài báo của anh là thiệt. Anh đã đích thân xuống Cần Giờ ngồi trên ca nô thọc chân xuống nước xem bị cụt giò vì hàm cá mập...

Gã chìa hai cẳng chân còn nguyên si cốt yếu để khoe đôi giày Italia bóng lộn rồi nghiêm giọng:

- Cá mập nhiều vô kể, chúng sẽ xơi sạch cá lòng tong ở khu Cần Giờ lẫn đảo Long Sơn. Để ngăn ngừa hiểm họa ấy, anh đề nghị thằng bạn Phó Nháy lắp ghép giùm anh một tấm ảnh cảnh cáo dư luận. Trong báo chí, đây là việc làm cần thiết không vi phạm luật pháp, một phóng viên lão luyện có thể đưa hình ảnh giả mình họa một nguồn tin chính xác hòng làm lợi cho đời sống nhân dân.

Quyên Tiểu Muội cất giọng oanh vàng:

- Tại sao anh Vịt Cồ lại kể điều bí mật về tấm ảnh lắp ghép ra cho tụi em?

- Ủa, vậy chứ hai cô không phải đến đây vì mục đích này sao? Từ sáng tới giờ, tòa soạn chúng tôi đã nhận được hàng trăm cú phôn yêu cầu giải thích hình ảnh rùng rợn trên báo Lá Cải, họ đòi xin cho kỳ được tấm phim chụp nhưng chúng tôi có phim đâu mà đưa. Tôi bắt buộc phải phun các bí mật nghề nghiệp của Phó Nháy và tức khắc mọi người đều cười xòa thông cảm.

Quyên không ngờ Vịt Cổ lại có thể bán rẻ bạn bè gã như thế, trong khi cửa miệng gã bô bô Phó Nháy là đồng nghiệp thì tận đáy lòng gã chỉ muốn triệt hạ anh ta. Gã làm như thế có lợi gì nhỉ khi bản tin “Hiểm họa cá mập” và tấm ảnh dỏm cùng lộ diện song song trên báo.

Cô nhỏ nhẹ:

- Anh có xích mích với anh Hà Cáo Phó không?

Vịt Cổ giật bản mình:

- Không đời nào. Chiều nay anh và Phó Nháy hẹn gặp nhau ở cái dạ tiệc trên sân thượng nhà hàng “Bốn Sao Rưỡi” đây. Phù, anh chỉ hơi bực y chia chác không đều trong một dịch vụ du thuyền.

Gã nín bật nhưng Thúy liền nhắc nhở:

- Thuyền gì vậy anh?

- Hề hề, tụi em không hiểu trò chơi... du thuyền trong các công viên trẻ con hả, tụi anh cùng hùn vốn đầu tư trò chơi du thuyền trong đó. Thành Phó Nháy ấm của anh phần chia nên anh hơi khó ở chút thôi. Ô, hai em tên họ là gì, quê quán ở đâu, nghề nghiệp ra sao mà nãy giờ tôi không biết.

Thúy cười khanh khách.

- Em tên Thúy còn bạn em tên Quyên, tụi em tính gửi anh Vịt Cổ hai bài thơ mới sáng tác.

- Chết cha anh rồi, vậy mà tôi cứ tưởng hai em là người mẫu thời trang tuổi dậy thì nên vung vít đủ chuyện trên trời dưới đất. Đụng thi sĩ anh ớn lắm,

họ hay suy diễn tùm lum. Đâu, đưa sáng tác cho anh xem.

Vịt Cổ ngẩn ngơ sau khi đọc xong hai bài thơ về Biển của hai thi sĩ mầm non. Phải nói là gã ngẩn tò te thì đúng hơn, gã rung đùi trên ghế bành lúc lắc mũi giày Italia lảng bóng một cách khâm phục.

- Chắc chắc, hai em có triệu chứng thiên tài, hèn chi bút hiệu Thuyền Quyên và Lolita Thúy. Thuyền Quyên là người đẹp sánh vai với anh hùng. Anh còn nhớ cụ Nguyễn Du nói “Trai anh hùng gái thuyền quyên”, còn Lolita là tên một giai nhân tuyệt sắc trong một cuốn phim Pháp do nữ tài tử Claudia Cardinale đóng. Hai em thật đáng đi chơi với anh và Hà Cáo Phó. Chắc chắc, thay mặt thằng Phó Nháy, anh kính mời hai người đẹp mini tham dự dạ tiệc các nhà báo.

- Ô, còn hai bài thơ?

- Anh hứa sẽ lên khuôn trang nhất dưới bài “Cá Mập” thứ hai mà anh sắp viết. Nào, mời các nữ thiên tài ra xe.

*

Thúy Bụi và Quyên Tiểu Muội không ngờ Vịt Cổ giàu đến cỡ đó. Gã dặn dò người nhân viên gác cổng chăm sóc cẩn thận chiếc xe ga của hai cô bé rồi chìa tay lịch sự đưa hai cô lên băng sau chiếc xe hơi mui trần hiệu Opel đời mới. Quyên nắm nhẹ tay Thúy,

hai đứa chấp nhận bước vào cuộc phiêu lưu tới thế giới ngầm với một số dữ kiện đã nắm trong tay: Thứ nhất, Trần Sùng Cổ không lợi hại như hai cô tưởng, gã rất háo sắc và nóng tính. Chính vì háo sắc mà gã phun tá lả các thông tin dưng đứng về cá mập để lèo các cô, chính vì nóng tính mà gã để lộ ra chuyện hiềm khích giữa gã và tên đồng nghiệp Hà Cáo Phó. Thứ hai, gã chỉ là một con thỏ đế trong lồng hùm sói, cái “dịch vụ du thuyền” từ cửa miệng hớ hênh đã làm gã xanh mặt, chưa kể đến tấm hình lắp ghép về cá mập ăn thịt một con heo của ngư dân, nếu tấm hình của Phó Nháy là giả thì bài báo của gã tất nhiên cũng là sản phẩm tưởng tượng nốt.

Thúy cười khúc khích với Quyên:

- Hồi cuối thế nào cũng hấp dẫn lắm đây.

Tiếng cười của hai nằm non văn nghệ làm Vịt Cồ ngơ ngác. Gã không còn thì giờ thắc mắc bởi trước mặt lù lù nhà hàng “Bốn Sao Ruồi” thả chiếc rèm đèn ngũ sắc từ tầng bảy xuống tầng một đón chào quý khách. Gã cho chiếc Opel chạy vào bãi ô tô rồi mở cửa xe mời hai cộng tác viên bước xuống. Vịt Cồ sửa lại chiếc cà vạt:

- Hãy tự tin hồi Thuyền Quyên và Lolita Thúy. Đi với anh là kể như đi với một chính khách tên tuổi.

Hai cô gái tự tin hơn gã xa. Ưu thế của tuổi trẻ và nhan sắc hoàn toàn đánh bật mọi âm mưu của Vịt Cồ. Hai cô bé bước vào thang máy trong ánh mắt

trầm trồ của mọi người còn Vịt Cồ lủi thủi như một vệ sĩ đưa rước thân chủ.

Thang máy dừng lại trên lầu bảy mở ra một không gian quý tộc linh đình. Trên sân thượng, ngoài sân khấu lộ thiên với dàn nhạc ngoại quốc là những chiếc bàn ăn sang trọng phủ khăn trắng muốt châu đầu đồng tâm trên thảm đỏ. Hơn hai mươi bàn nhập nhòe kỳ ảo dưới ánh đèn nửa hồng nửa tím liêu trai.

Nhạc trỗi lên bài “Limelight” của Charlie Chaplin trong tiếng cụng ly của vô số người lớn bệ vệ khách sáo. Tiếng nhạc không át nổi tạp âm ồm ồm của Vịt Cồ. Gã rập mình:

- Chúng ta đến bàn Phó Nháy. Có lẽ y chờ tôi này giờ.

Tại chiếc bàn ba người ngồi ở một góc sân thượng, Phó Nháy sừng sốt ngấm hai cô bé lạ hoắc do bạn y mang đến trong khi hai người khách ngồi cùng bàn tế nhị bước qua bàn kế bên. Mắt Phó Nháy đã ti hí còn híp chặt hơn tạo thành một vạch thẳng dưới cặp lông mày sâu róm. Trên ngực y cái máy ảnh tối tân không ngừng lắc lư như muốn đặt câu hỏi.

Y ấp úng:

- Thế này là thế nào?

Vịt Cồ đã bị hai cô bé làm thơ hớp hồn, gã không thèm quan tâm tới chiến hữu mà nhẹ nhàng nhích ghế:

- Thuýên Quyên và Lolita Thuý ngồi xuống đây. Sở dĩ mỗi tháng các nhà báo nòng cốt tụi anh dự dạ tiệc một lần là nhờ ô dù của các Mạnh Thường Quân kinh

tế. Tháng trước tổ chức ở nhà hàng “Một Sao Bảy” còn tháng này ở nhà hàng “Bốn Sa Ruồi”.

- Mạnh Thường Quân là ai vậy anh Vịt Cồ?

- Hề hề, họ là những nhà doanh nghiệp trong nước lẫn nước ngoài, trong nước là các hãng sơn mài A, hãng bia B, hãng thuốc lá C, hãng mỹ phẩm D... còn nước ngoài là những ông chủ đáng mến như ngài Kim Sam Hô Hàn Quốc.

- Kim Sam Hô có đây không hở anh?

- A à... anh không rõ, có khi ông ta bận “dịch vụ du thuyền”...

- Sao?

- Ồi, để anh gấp mỗi cho, tọc mạch làm gì. Có lộc là hưởng hơi đầu bếp xép. Hê hê, đối với anh sắc đẹp là trên hết.

Quyên Tiêu Muội ỏn ẻn.

- Sắc đẹp vẫn còn thua đồng tiền anh ạ. Em thấy các ông chủ kinh tế mà tiếp đãi các anh dài dài kiểu này thì báo chí trung thực khó lòng đến với độc giả bình dân.

Vịt Cồ liú lưỡi trong lúc Phó Nháy cười phá lên. Y cười như điên như khùng:

- Hố hố hố, há miệng mắc quai rồi Vịt Cồ ơi. Tao cứ ngỡ mày cuỗm được hai con nai tơ mơn mớn ai dè hai nàng là hai con cáo.

Vịt Cồ sừng sộ:

- Mày nói gì?

- Hai em bé người mẫu thời trang mà mày dắt đến thích hợp với nghề chụp người mẫu lên lịch của tao hơn là nghề bồi bút của mày. Hô hô, cái miệng mày suýt hại cái thân, tại sao mày xì cái “du thuyền” và cái thằng cha Kim Sam Hô ra cho các em kê tủ đứng hả?

Mặt Vịt Cồ xám ngoét trước tia nhìn đầy gân máu của Phó Nháy. Y đặt cái máy ảnh tối tân xuống bàn chồm tới như sửa soạn liệng thằng bạn lưu manh xuống bảy tầng lầu.

- Hừ hừ, chỉ vì mê đám đàn bà con gái mà mồm mép mày ngứa ngáy tùm lum. Mày nghe tao chất vấn đây: lý do gì mày nỡ xuyên tạc nghề nghiệp tao hử, tại sao mày tiết lộ với lũ độc giả cải lương của tờ báo LÁ CẢI bí quyết nhiếp ảnh của tao, nguyên nhân nào mày cho rằng tao ráp phim một con heo bị thọc tiết ở lò sát sinh vô phim một con cá mập chụp phóng đại trong Thủy Cung Đầm Sen chứ, mày hại bạn để làm gì hử, báo LÁ CẢI đại sến của mày làm sao hơn nổi báo HOA HẬU của tao, hừ hừ...

- Suyt, mày nể mặt tao chút Phó Nháy, các em cười mình kìa. Tụi mình còn làm ăn chung cơ mà...

- Mẹ kiếp, không chung chạ gì hết. Tao thề rửa mối nhục này, mày làm tao hết còn mặt mũi triển lãm ảnh.

Vịt Cồ lùi lại xắn tay áo. Gã gầm lên:

- Mày muốn chơi thì chơi. Đồ bồi ảnh, đêm Vũng Tàu nhất dạ đế vương, tao và mày ngủ cùng phòng có sao sáng dậy túi quần tao không còn một cắc. Mày chôm mười ngàn đôla của tao phải không?

- Ê...

- Không ê iếc gì cả. Mà muốn nổ là tao nổ bom nguyên tử tức khắc. Vụ Long Sơn...

- Tao lạy mày, Vịt Cồ. Ngồi xuống đây cùng ly với tao cái đã, tội mình là bạn nhau.

Quyên và Thúy bật dậy một lượt lúc hai tay nhà báo gian ác ngồi xuống phờ phạc. Hai nữ thi sĩ ngao ngán tách khỏi đám đông xúm xít khuyên can họ để ra ngoài lan can sân thượng nhìn xuống đô thị về đêm sặc sỡ muôn màu.

Hai cô bé còn đang rù rì thì từ sau lưng một giọng đàn ông ấm áp vang lên:

- Chào hai bạn trẻ, tôi xin tự giới thiệu tôi là phóng viên Nguyễn Liêm Sĩ.

*

Thúy, Quyên sững sờ quay đầu lại dòm trân trối vị ký giả báo TIẾNG DÂN KÊU mà Ngũ Quái luôn bày tỏ lòng ái mộ. Ái chà, Nguyễn Liêm Sĩ không có vẻ gì là một hảo hớn hết, người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi đó có thân hình dong dỏng cao, thư sinh và mảnh mai như một phụ nữ. Bàn tay anh ta chìa ra cho hai cô bắt có những ngón búp măng con gái. Tóm lại anh ta yếu ớt từ mái tóc nghệ sĩ bông bênh cho đến mặt mũi, trừ đôi mắt. Đúng vậy, đôi mắt của người phóng viên can đảm đó rực lửa và không hề né tránh bất kỳ sự soi mói của ai.

Anh ta rất hài lòng khi thấy bộ ba bị chìm khuất bởi đám đông.

- Tôi xin lỗi chưa biết quý danh hai bạn.

Thúy Bụi lạnh lùng:

- Tôi tên Thúy, bạn tôi tên Quyên. Tụi này là cộng tác viên trang văn nghệ tờ LÁ CẢI, một tờ báo đại sứ như anh đã biết.

-Ồ, hai bạn đừng hăm he tôi, hai bạn không phải người của họ đâu. Tôi đã quan sát hai bạn từ lâu ở bàn bên kia, hai bạn lương thiện, thơ ngây và tinh khiết như bông sen giữa đầm bùn LÁ CẢI, HOA HẬU. Hai bạn chắc chắn không phải hai người mẫu thời trang của tên Phó Nháy.

-Ồ...

-Làm hai ly “cốc tai” nhé. Nào, nghe tôi nói đây. Hai cô không phải hạng nữ nhi tầm thường là cái chắc, có phải hai cô cố tình áp dụng “mỹ nhân kế” nhằm khai thác gã hiếu sắc Vịt Cồ để thu lượm tin tức về sự cộng tác của gã và Phó Nháy với công ty MỸ HÀN? Hai cô là “ăngten” của cảnh sát hình sự, đúng không?

Nguyễn Liêm Sĩ rõ ràng đã thuyết phục được Quyên và Thúy. gương mặt cương quyết, nhân hậu của anh ta cùng những bài báo điều tra sắc bén đã đánh tan mọi nỗi nghi ngờ. Quyên khiêm tốn kể lại mục đích của hai đứa, kể từ phiên họp đầu tiên của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn.

Sĩ biến sắc:

- Tụi em là nhị cô nương Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội thực sao, anh đã nghe thiếu tá Sanh trên thành phố nói nhiều về tụi em.

- Thì đã sao đâu?

- Quá có sao đi chứ. Hai em nên về bàn ngay kéo bọn “bồi bút bồi ảnh” để ý. Tạ ơn trời đất có tụi em phụ giúp.

- Hà?

- Hai em còn nhỏ chưa biết hết tội lỗi của đám người lớn bất chánh đâu. Hai con sâu làm rầu nồi canh mang tên Vịt Cồ và Phó Nháy thâm độc ngoài mọi sự tưởng tượng. Các em biết chúng đã phá tan sự nghiệp của bao nhiêu người rồi không. Hừm, ý có hai tờ HOA HẬU và LÁ CẢI trong tay, chúng đã tổng tiền các doanh nghiệp, công ty có vấn đề qua những hồ sơ tố cáo của độc giả. Chúng làm việc tay đôi với các vị thủ trưởng bị tố cáo đó. Chúng đề nghị họ “mua hồ sơ im lặng” với giá bạc tỉ hoặc ép họ phải đăng quảng cáo thường xuyên trên báo cho chúng bỏ túi riêng. Chúng “đi đêm” và móc ngoặc với các quan chức suy thoái bằng tiệc tùng thâm đêm. Chiếc Opel sang trọng mui trần của Vịt Cồ là thành quả một phi vụ làm cho giám đốc công ty cơ khí tư nhân Đại Việt sạt nghiệp. Kìa, chúng đảo mắt tìm hai em kia kìa...

CƠN THỊNH NỘ CỦA THẠCH SẦU ĐỜI

Thạch Sầu Đời chủ trương giải quyết vấn đề ân oán theo “luật giang hồ”. Khi cả đám biểu quyết đưa hai người đẹp tóc thể và tóc xù lông nhím xăm nhập tòa soạn báo LÁ CẢI thì nó là người duy nhất phản đối. Không phải nó không tin hiệu quả của “mỹ nhân kế” nhưng phiêu lưu quá. Thà thộp cổ đối thủ tung nắm đấm vẫn chắc ăn hơn.

Chính vì thế lúc tiễn hai chiến hữu nữ lên xe ga, Thạch lâm bầm:

- Ăn mặc cho đẹp để thiên hạ nhìn ngắm, dở ẹc...

Thủy Bội ôm eo ếch Quyên ngoái đầu lại trề môi:

- Để rồi coi ai dở ai giỏi. Con trai gì mà tối ngày nhăn nhó như khi.

Chiếc Spacy 100 biến mất bỏ lại Thạch với nỗi bức mình. Nó trút cơn giận vào Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử:

- Xì, tao gửi con khỉ Tề Thiên lại cho trường MÔ ƯỚC và tụi bây quản lý đó. Tao về nhà nghiên cứu mục... Sầu Đời đây.

Hoàng cười ha hả:

- Tụi tao sẽ bàn giao con khỉ của mày cho cô Mơ, ha ha ha...

- Cái gì?

- Thành Sơn về Xóm Lách còn tao tạm biệt căn cứ ngầm. Con khỉ dói bụng ráng chịu, tao cũng phải điều tra phụ với Quyên, Thúy chớ.

Thạch Sầu Đời chưng hửng. Đời nó ngoài nữ khắc tinh Thúy Bụi còn bị “khớp” bởi cô em Mộng Mơ. Trời ạ, ông già võ sư Lâm Bí Bo là vai bác nó, ông già đã “ký gửi” ái nữ cho nó vậy mà Thạch nỡ để cô em gánh nặng trần gian sao đành.

Thạch hình dung hai bím tóc ngộ nghĩnh của cô em kết nghĩa rồi ngậm ngùi:

- Tao đành lôi con Tề Thiên về Xóm Chùa vậy. Ai lại bắt em Mơ vừa quản lý năm mươi đứa nhóc vừa làm bà chủ Sở Thú hả.

Mãi tới gần tối cu cậu thấy con khỉ ngồi trên ghi đông xe đạp và co giò phóng như bay sau khi hai thầy trò được Mơ thết đãi no nê.

*

Từ dốc cầu Kiệu, Thạch giảm tốc độ tính cho ngựa sắt quẹo phải qua đường Trần Quang Khải để vô miệt Xóm Chùa quen thuộc thì bất chợt cu cậu khựng lại bởi một người đàn ông đầu tóc rũ rượi ôm cứng một con chó Nhật lông xù ngồi khóc bù lu bù loa bên trạm xe buýt ven đường. Buổi tối người ngợm xe cộ đông đúc như thế mà chẳng ai đoái hoài đến người đàn ông bất hạnh và một con chó lạc lõng. Thạch không phải là một thành viên trong dòng người hờ hững ấy, nó dùng xe kinh ngạc ngó vị người lớn chừng năm mươi tuổi ăn mặc bê bối nhưng cốt cách vẫn còn phảng phất nét quý phái. Cu cậu hỏi rụt rè.

- Bác ơi, bác có chuyện buồn hả?

Người đàn ông lớn tuổi ngẩng đầu lên cùng lúc với con khỉ Tề Thiên phóng vụt xuống băng ghế gỗ. Chân vừa chạm thành ghế, Tề Thiên đã thò bàn tay lông lá nựng cằm con chó Nhật khiến nó khoái chí vẩy đuôi rối rít.

- Khệch khệch...

- Ặng ặng...

Thạch cảm thấy nhẹ người, tuy nhiên, nó vẫn chống chân ngồi trên yên xe.

- Hai con vật làm quen nhau kìa bác, ngó chúng thật dễ thương.

Người đàn ông đưa vạt áo sơ mi lên chấm nước mắt, bộ râu quai nón của ông ta ướt mềm coi khá mất vệ sinh. Ông sụt sịt:

- Hic, còn tôi dễ ghét lắm phải không, thú thật với chú em, tôi sắp bán con Lu Lu trung thành cho những người thu mua chó mèo trên dốc cầu Kiệu, tôi là một thằng tồi bại, hic hic...

Ông ta tự vả vào mồm liên tục làm Thạch Sầu Đời hoảng quá trở chút Hầu Quyền ra giữ chặt cườm tay người đàn ông đáng thương. Thạch rít qua kẽ răng:

- Bác đừng có tự hành hạ mình hoài hử, bác có tâm sự gì nói đi, cháu và con khỉ đều có thể giúp được đó.

- Hic, chú em đúng là người mà tôi cần. Chú tên gì vậy?

Thạch Sầu Đời buông tay người đàn ông, uốn ngực:

- Đào Phá Thạch, tổ sư võ khỉ tự phát.

Người đàn ông nín khóc, ông ta âu yếm xoa đầu Tê Thiên lẫn con chó Lu Lu rồi gật gù:

- Chú Thạch ơi, hiện giờ tôi đã thân tàn ma dại nên không thể ký “séc” chi tiền cho một tổ sư tài nghệ như chú để mời chú về làm trùm bảo vệ công ty. Chú em có bao giờ nghe nói đến “Công ty cơ khí Đại Việt” không hả?

- Chưa ạ.

- Tại chú em không bám sát thị trường kinh tế. Tôi chính là Năm Hoàn, giám đốc công ty Đại Việt chuyên sản xuất quạt máy đây. Ông trời không có mắt xúi bọn tiểu nhân hãm hại tôi, từ một người cai quản gần trăm công nhân, tôi bị phá sản suýt

phải ra Tòa án. Mọi người thân quen, tay chân của tôi đều đua nhau làm phản. Nhà cửa tiền bạc của tôi bây giờ mất sạch, bên cạnh tôi chỉ còn một con chó Nhật trung thành vậy mà tôi nỡ bán nó để đổi lấy miếng ăn chó. Tôi là một thằng khốn nạn, chó chết, mất dạy, hu hu hu...

Năm Hoành lại khóc nức lên khiến Thạch phải gia công làm nhiệm vụ vú em. Tội nghiệp con Lu Lu vô tư, chú chó lông xù đâu biết số phận mình sắp thay thầy đổi chủ, cứ nũng nịu vùi đầu vào cái bụng đầy lông của con khi. Một vài khách bộ hành đi đường há hốc mồm trước hiện tượng quái dị: thì hai con người và hai con vật an ủi nhau là quá lạ chứ sao.

Năm Hoành kể lể:

- Chú em Đào Phá Thạch nghe đây, gia tài tôi tan nát cũng vì cái lũ nhà báo đâm thọc. Chú hiểu không, tôi đang làm ăn phát đạt ở Chợ Lớn bỗng nhiên có một gã tự xưng là báo LÁ CẢI chìa thẻ phóng viên tại văn phòng. Thẻ phóng viên đề tên Trần Sùng Cổ bút hiệu Vịt Cổ. Gã đặt trên bàn giấy tôi một bản hợp đồng A, B và nói rằng “công ty Đại Việt cần ủng hộ báo chí bằng cách mỗi ngày phải đăng quảng cáo”. Trời đất, tiền trả đăng quảng cáo mỗi kỳ là nửa triệu đồng khổ nhỏ, đăng nguyên một tháng là mất đứt mười lăm triệu khơi khơi. Chú Thạch ơi, gã ép tôi phải đăng suốt một năm.

- Quỷ thần ơi!

- Lúc đó tôi cương quyết từ chối thì gã Vịt Cồ chìa ra một xấp đơn nặc danh tố cáo rằng công ty Đại Việt của tôi là một “hãng Hồng Kông bên hông Chợ Lớn”, nghĩa là tôi nhập phụ tùng ngoại từng chi tiết rồi lắp ráp lại theo mẫu mã ăn cắp để lừa bịp bà con. Tôi không ký hợp đồng quảng cáo là Vịt Cồ sẽ tung loạt bài điều tra nhan đề “Quạt máy nội địa Đại Việt dỏm” là công ty tôi sập tiệm.

- Nhưng bác Năm có làm ăn gian dối không đã.

- Không đời nào, nhưng tôi bị kẹt cái kho hàng. Kho hàng đã hết thời hạn thuê, đáng lẽ phải giao lại cho nhà nước tuy nhiên tôi vẫn thuê lậu để trả một số tiền rẻ hơn số tiền hiện hành. Dĩ nhiên tôi có quà cáp tình cảm cho người coi kho chút đỉnh. Trong kho toàn quạt máy Đại Việt sản xuất uy tín với các chi tiết chế tạo trong nước. Người coi kho tốt bụng nhưng mắc tật ăn nhậu. Tôi nghĩ trong lúc anh ta túng tiền gặp tay nhà báo LÁ CẢI gài độ nhậu nên viết đại xấp đơn vu khống nặc danh.

- Rồi sao?

- Đến khi tôi chịu ký hợp đồng quảng cáo với báo LÁ CẢI thì chính tên Vịt Cồ đã xác nhận rằng gã dụ khị người coi kho viết đơn tố cáo bậy bạ chỉ bằng một chầu rượu đế thật chó. Hu hu, chỉ có rượu đế thật chó mà con người ta cũng phản thù.

Thạch Sầu Đời liếm mép:

- Theo cháu thì bác chỉ cần trả lại cái kho hoặc thuê một cái kho khác là yên chuyện.

- Muộn rồi chú em ơi. Tôi là dân buôn bán làm ăn rất sợ bị lên báo cho dù có khen cũng sợ. Gã Trần Sùng Cổ lợi dụng điểm yếu đó bắt ép tôi quảng cáo suốt gần năm trời. Tiền quảng cáo chỉ hơn ba mươi cây vàng ai chịu xiết, khi tôi không còn tiền trả cho công nhân lẫn đăng quảng cáo thì hai tờ báo LÁ CẢI và HOA HẬU tung độc chiêu giết tôi. Họ phang sáu bài phóng sự liên tiếp nói rằng công ty Đại Việt thiếu năng lực kinh doanh, hàng hóa ế ẩm, công nhân bị chậm trả lương không ngừng rên xiết. Sau loạt sáu bài phóng sự đó, quạt máy chúng tôi chất đống trong kho còn mọi người lần lượt bỏ đi vì sợ liên lụy. Cũng may mà tôi chưa bị hai tờ báo đó đề nghị ra hầu tòa.

Thạch Sầu Đồi bàng hoàng. Nó không ngờ con người có thể gian ác với con người đến chừng ấy. Đồng tiền đã làm cho tất cả điên loạn. Vì tiền, Trần Sùng Cổ trơ trẽn tấn công một công ty quạt máy nội địa đứng đắn mà không chút run tay, trong khi đó gã sẵn sàng làm ngơ trước công ty MỸ HÀN đàn áp công nhân người Việt.

Thạch gần từng tiếng:

- Tên Vịt Cổ cần phải bị trừng trị bởi các tội ác. Thứ nhất, làm sập tiệm hàng hóa Việt Nam tạo điều kiện cho hàng nước ngoài tràn vô. Thứ hai, dùng thủ đoạn nham hiểm ăn tiền quảng cáo của một công ty

quạt máy đang ổn định sản xuất. Thứ ba, câu kết với người coi kho hại người lương thiện...

Năm Hoàn như người chết đuối vớ được cái phao giữa đại dương. Ông cực kỳ kính nể tài hùng biện của Thạch.

- Ô, chú em nói năng chi còn hơn cả luật sư. Đúng là dị nhân song toàn văn võ, chú có thể làm giùm bác một lá đơn tố cáo hai tờ báo LÁ CẢI và HOA HẬU được không hở, chú Thạch?

- Đó là chuyện nhỏ. Cháu đang định xông đến tòa soạn LÁ CẢI dằn mặt gã Vịt Cồ một trận đây.

Thạch Sầu Đồi vừa tuyên bố chắc nịch xong thì vị cựu giám đốc bị phá sản bất ngờ đứng phắt dậy mất trợn trừng:

- Gã... gã kia, thằng Vịt Cồ khốn kiếp. Nó... Nó đang tấp chiếc xe Opel mua rẻ mạt của công ty Đại Việt vào lề đường để mua thuốc lá.

- Đâu, đâu?

*

Số của Trần Sùng Cồ rớt nhằm vận đen. Buổi xế chiều ở dạ tiệc sân thượng nhà hàng “Bốn Sao Rươi” gã xem bị đồng nghiệp Phó Nháy lột mặt nạ liên minh ma quỷ. Hai tay phóng viên “đầu gấu” tưởng rằng đã làm hòa với nhau, ai dè lúc tan tiệc, không hiểu Phó Nháy dụ dỗ hai em bé mồm non văn nghệ làm sao mà hai “con nai” Thuyền Quyên và Lolita Thúy đều

trèo lên xe Jeep Phó Nháy cho y chở về tòa soạn báo LÁ CẢI lấy xe gắn máy.

Bây giờ tối, Vịt Cổ dùng chiếc Opel mui trần kể tú thuốc lá nguyên rủa:

- Mẹ kiếp, chắc cái thằng Mát Hí đó đề nghị hai em bé thi sĩ bỏ nghề thơ chuyển sang nghề người mẫu thời trang để nó tha hồ chụp hình. Ai mà không biết Phó Nháy chuyên chụp ảnh hở hang các em gái háo danh nhằm cung cấp cho đường dây sexy người nước ngoài chứ...

Gã tự bịt mồm lại khi phát giác một thằng nhóc ốm nhách và một người đàn ông quần áo tả tơi đứng trước mặt gườm gườm.

Thần trí của gã đột nhiên tỉnh táo hẳn:

- Ông... ông là giám đốc Năm Hoàn ư?

- Còn tôi là Thạch Sầu Đời đây.

Thằng nhóc mặt “có ngầu” vỗ ngực bình bịch rồi nhảy vút lại kể bên Vịt Cổ vung tay loang loáng. Nó xuất chiêu nhanh đến nỗi Năm Hoàn lẫn bà bán thuốc lá chỉ kịp ơ lên một tiếng là tay nhà báo gian ác đổi chỗ ngồi từ trên xe xuống mặt đường ngay. Buổi tối trời nhá nhem, ánh đèn vàng vọt thành thử người đi đường không mấy để ý một cái xác nằm sóng sượt trên vỉa hè, mặt mày trắng trợn lộ chỗ.

Thạch Sầu Đời vừa dựng cổ Vịt Cổ vừa đè ngón tay chặn ngang huyết “á khẩu” không cho gã la rống. Nó quay nhìn bà thuốc lá.

- Bà Hường biết cháu chớ?

Người đàn bà run cầm cập:

- Biết. Cháu là trùm con nít Xóm Chùa Thạch Sầu Đời. Cháu giống ông Đào Phá Bình, chuyên cướp của nhà giàu giúp nhà nghèo hồi xưa.

- Ông Bình là cha cháu đó. Hôm nay cháu trị tên ký giả bất lương này cũng có lý do. Gã đã lợi dụng tờ báo LÁ CẢI ám hại nhiều người lương thiện trong đó có ông Năm Hoàn đang đứng kế bên cháu. Gã đã trả tiền thuốc Dunhill cho bà chưa?

- Rồi...

- Cháu nhất định sẽ đưa gã ra tòa nay mai. Tội của gã thật kinh khủng...

Đào Phá Thạch kể bốn tội lỗi mà hồi nãy nó đã thống kê khi nói chuyện với Năm Hoàn. Kể xong xuôi, nó mới giải huyệt “á khẩu” cho gã Mặt Ngựa.

- Sao, bây giờ tôi cho phép ông anh cầu cứu đó?

Mặt Vịt Cồ xanh như tàu lá chuối:

- Khôông... đừng đánh tôi... tôi có tội...

- Tốt lắm. Vậy thì làm ơn lên xe chờ ngày có trát công an kêu. Lên mau...

Thạch hất hàm một câu trước khi chiếc ô tô đề máy.

- Ngũ Quái Sài Gòn tụi này không sợ báo chí dờm dàu nghe.

Khi chiếc ô tô bốc hơi, nó mới nắm tay Năm Hoàn nói nhẹ nhàng:

- Bác Năm và con Lu Lu theo cháu về Xóm Chùa dùng cơm tối. Cháu có một bà mẹ mù rất phúc hậu, cháu cũng có một số tiền bỏ ống để dành. Trước mắt bác sẽ nhận đỡ một số tiền để khỏi bán con chó rồi sau đó cháu sẽ vận động bạn bè quyên góp viện trợ cho bác ít vốn làm ăn.

Thạch vừa dứt tiếng là người cựu giám đốc công ty Đại Việt khóc rống lên.

*

Tám giờ rưỡi hôm đó Vịt Cổ bung bộ mặt sức đầy thuốc đỏ đánh Opel chạy như ma rượt đến nhà in riêng trong tòa soạn. Gã quát tháo công nhân ầm ĩ:

- Tụi bây đọc hai bài thơ về Biển của hai con bé Thuyền Quyên và Lolita Thúy ra gấp để xếp chữ cho tao bài này. Xếp co chữ to nhất đấy.

Một công nhân trố mắt:

- Mặt của sếp coi tởm quá.

- Kệ tao, tao bị du đảng đánh đó, có sao không. Tụi bây xếp chữ cho báo kịp ra lò sáng mai, khỏi cần chữ ký Tổng biên tập. Tao chịu hết.

Tay sửa “mô-rát” của tờ LÁ CẢI vừa đọc vừa lắc đầu quây quây:

- Ái chà, sếp lại sắp vu khống một lũ trẻ con đây. Coi nào. “PHẢI GIẢI TÁN CÁC BĂNG ĐẢNG THIẾU NIÊN ĐƯỜNG PHỐ: Bỏn báo chúng tôi xin báo động SOS về tệ nạn du đảng trẻ con đường phố, vừa qua

ở gần khu Cầu Kiệu xuất hiện một băng giựt dọc bụi đời chuyên hành hung khách đi đường có tên là Ngũ Quái Sài Gòn do tướng cướp Thạch Sầu Đời cầm đầu. Chúng thường tụ tập hút xì ke ma túy, nói tục chửi thề không kém các đàn anh đang ở tù dù tuổi mới vị thành niên. Bốn báo đề nghị công an địa phương và bà con đi đường lưu ý”.

Ông già sửa mô-rát biến sắc nhìn cái bóng Mặt Ngựa khuất sau cánh cửa:

- Lạ chúa, mình ở Xóm Chùa lạ gì thằng Thạch anh hùng chó? Mình phải bỏ tên tụi nó đi đã.

ÂN HUỆ CỦA MỸ NHÂN

Cuộc phiêu lưu của Hoàng Lăng Tử diễn ra lãng mạn hơn. Sau khi bái bai anh bạn đại bàng Bụt trong chuồng sắt, gã xách xe đạp thể thao dông một mạch...

Ra đến đường cái Hoàng Văn Thụ, ông trèo vô núi lửa bầm:

- Không biết bắt đầu điều tra từ hướng nào đây. Hướng báo LÁ CẢI thì đã có Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội đảm nhận, có lẽ mình lặn ra ngoại ô cho chắc ăn. Tốt nhất là lên tận nhà máy của công ty MỸ HÀN thăm vấn quản đốc trong Công Đoàn Ma của Kim Sam Hô là có lý hơn hết.

Đã nghĩ là làm, Hoàng Lăng Tử phóng bon bon về miệt Tân Bình. Ba giờ chiều đường sá thưa thớt xe cộ nên gã tha hồ phóng tầm mắt quan sát. Trước mặt

gã, ngoài hai chiếc taxi đang chạy chỉ có một chiếc xe ga Passing màu xám của một thiếu nữ mặc “mini jupe”. Thiếu nữ tóc cắt ngắn như con trai ấy cố tình phơi lồ lộ bờ vai trắng ngần khiêu gợi những kẻ đi sau làm Hoàng đỏ mặt. Trước khi quay mặt đi chỗ khác và giảm tốc độ xe đạp, gã còn loáng thoáng thấy chiếc túi xách hờ hênh của cô nàng tóc “demi garcon” đặt hờ hững ở giỏ xe.

- Cướp, cướp...

Hoàng quay đầu chưa được mười giây đã phải quay ngoắt lại bởi tiếng tri hô thất thanh. Đường vắng ngắt thành thử tiếng gào của người thiếu nữ càng thêm thê thảm. Ê, từ sau lưng Hoàng không hiểu chiếc Suzuki Crystal ống bô cực êm phục kích từ hồi nào mà vọt lên thật đúng lúc. Thằng cướp ngồi sau thằng cầm lái chưa quá hai mươi tuổi, bàn tay hắc ám của nó với gọn túi xách trên chiếc Passing trong khi chiếc thần sấm Suzuki vẫn chạy song song.

Hoàng gò lưng nhấn bàn đạp con ngựa sắt hét lớn.

- Ủi xe ga vào xe bọn cướp, lẹ lên...

Phía trên, cô nàng tóc “demi garcon” hành động như một cái máy được ấn nút. Hai chiếc xe gắn máy va chạm vào nhau cùng đổ ập xuống mặt đường nhựa. Trong tích tắc Hoàng Lãng Tử bung khỏi chiếc xe đạp bay vèo lên không trung theo thế “Đại Bàng Lìa Ô”, rồi hạ cánh xuống ngay chóc chiếc Suzuki Crystal nằm chổng gọng. Trong tích tắc hai bàn tay thư sinh

của gã xốc cổ áo hai thằng cướp cạn choai choai lên và giật ngược hai cùi chỏ vào giữa sống mũi chúng. Trong tích tắc gã gút số phận bọn lưu manh bằng đòn “Móng Vuốt Thần Ưng” cực kỳ biến ảo.

Hai thằng mất dạy gục xuống mềm nhũn không một tiếng la và cũng không kịp nhận diện ai vừa nốc ao mình. Trong lúc đội dân phòng từ bên kia đường ừa sang thì Hoàng lặng lẽ nâng cô gái mặc mini jupe lên. Gã thoáng rùng mình khi chạm vào phần da thịt mát lạnh.

- Cô có sao không?

- Không, không...

Cô nàng ngược khuôn mặt trái xoan má phấn môi son nhìn gã biết ơn:

- Cám ơn anh ra tay nghĩa hiệp.

Đám đông ừa lại chung quanh hai đồng thịt tệ hại. Hoàng nói với một người đàn ông lớn tuổi:

- Công chuyện của tôi thế là xong. Quý vị có quyền tống giam hai tên cướp và giữ chiếc Suzuki Crystal tang vật.

Một người cảnh sát không kịp đội nón trên đầu há hốc mồm:

- Người anh hùng phải cho biết danh tánh chứ?

- Ô, tôi là Phan Thành Hoàng. Chào bà con cô bác.

Gã nói xong là phóng tuốt lên xe đạp không ngoái đầu nhìn lại. Giữa tiếng xuyết xoa khâm phục của mọi

người, cô nàng tóc ngắn quơ vội chiếc túi xách da cá sấu dựng chiếc Passing lên để máy rượt theo.

Vị đội trưởng dân phòng cười ha hả.

- Cứ như phim “Roméo và Juliette”. Thôi, đám người lớn tội mình thu dọn hai đồng rác này là vừa.

*

Trên nguyên tắc xe đạp không bao giờ qua mặt nổi xe gắn máy chính vì thế Hoàng Lăng Tử mới vọt gần đến Lăng Cha Cả đã bị người đẹp đeo dính sát bên.

Cô nàng vuốt mái tóc cụt ngắn ỏn ẻn:

- Ngừng xe uống nước đã, anh Hoàng.

Trong quán cà phê máy lạnh như khí hậu Đà Lạt, cô gái giương cặp mắt to đen ngăm gã trên trời.

Hoàng lăm lì nhếch nép:

- Cô làm gì ngó tôi dữ vậy?

- Em tên là Hoàng Thị Lụa, mới mười chín tuổi.

Trời đất, mười chín tuổi nghĩa là hơn Hoàng tới hai cuốn lịch toòng teng. Gã ục cạn ly cà phê.

- Chị có gì muốn nói chẳng, tôi có công việc phải đi đây.

- Anh là người hiệp sĩ Don Quichotte cuối cùng trên trái đất.

- Ô, sao mà giống nhan đề một cuốn phim trên truyền hình quá xá.

- Em hỏi thực nghe, anh Hoàng có bồ chưa?

- Bồ tát hay bồ lúa?

Cô gái dạn dĩ cười hăng hắc:

- Anh vừa giỏi võ lại vừa có máu tiểu lâm ghê, lại đẹp trai hết sảy nữa.

Hoàng Lăng Tử đứng phắt dậy:

- Tôi bắt đầu hối tiếc vì đã cứu chị...

Lựa níu tay gã:

- Ngồi xuống đi Don Quichotte, em có một ân huệ muốn dành cho anh...

Câu nói của người đẹp mini jupe làm Hoàng ngỡ người. Lạ Chúa, gã đã gia ơn cứu cô ta thoát khỏi bọn cướp Suzuki Crystal thế mà cô ta lại làm như là sắp ban phước lành cho gã. Gã ráng ngồi xuống chịu trận thêm một giây cuối.

- Sao?

Lựa nói tỉnh bơ:

- Nếu anh đang thất nghiệp em sẽ giới thiệu anh vô công ty MỸ HÀN làm cận vệ cho giám đốc Đại Hàn Kim Sam Hô, em có đủ uy tín để bảo đảm điều đó.

- Hà?

- Em không nói giễu đâu, em là “bồ nhí” của ông ta mà.

Tiết lộ của cô gái ngang với một cơn địa chấn. Té ra cô nàng đang có quan hệ tình cảm với đối tượng số một mà Ngũ Quái Sài Gòn đang theo dõi, Hoàng Lăng Tử nín thở hỏi:

- Chị nhắc lại coi, Kim Sam Hô phải không?

- Dạ...

- Trước hết tôi rất kính trọng chị là một người thẳng thắn cho dù chị có là “gái bao” hay “bồ nhí” gì gì của tay giám đốc Đại Hàn đó cũng mặc kệ. Sau phần kính trọng, tôi đề nghị chị giúp đỡ tôi...

- Ô kê, anh sẽ làm vệ sĩ cho Kim Sam Hô lương cao bằng sáu quân đốc cộng lại.

Hoàng cười lạt:

- Cô đã nghĩ về tôi quá sai lầm. Cô nghe thằng Hoàng Lăng Tử nói đây.

Gã lạnh lùng kể lại cho cô gái nghe trọn vẹn từ đầu đến cuối cuộc đình công của hai trăm công nhân công ty MỸ HÀN trước đồng lương bố thí và trước nguy cơ bị đuổi việc hàng loạt. Gã vạch rõ chân tướng của lũ Công Đoàn Ma đứng sau lưng giám đốc hành hạ công nhân. Gã thú nhận luôn mục đích chuyển đi của mình và chờ đợi Hoàng Thị Lụa phản ứng.

Và Lụa đã phản ứng. Mắt cô long lanh dữ dội:

- Đồ bóc lột!

- Cái gì, ai bóc lột?

- Thằng cha Kim Sam Hô và bọn đầy tớ người Việt chó ai. Em thể cắt đứt mối giao du bẩn thỉu với lão ta.

Hoàng không ngờ một cô gái bao có thể tuyệt vời đến thế, cô hơn lũ Công đoàn Ma xa lắc.

Hoàng xúc động:

- Cô có chắc chắn không?

Lụa mím môi:

- Chắc chắn. Em là một nữ sinh lớp 12 và rất giỏi sinh ngữ Anh lẫn Đại Hàn. Em vào đời vì tiền nhưng đồng tiền không phải là tất cả. Em phải biết giữ gìn thể diện của người Việt mình chứ, một đứa con gái làm kiếp “Call girl” không phải là đã hết xài. Anh hãy nói đi, em có thể giúp ích gì cho công việc điều tra của các anh?

- Cám ơn Lựa. Tôi muốn nắm hồ sơ kinh tế của công ty MỸ HÀN.

- Được rồi, anh không cần phải đến bộ chỉ huy của họ. Sáu gã quản đốc ở đó không phải là tay mơ cho anh khai thác đâu. Anh có thể tiếp xúc một nhân vật thân cận với Kim Sam Hô tại phòng em vào lúc chín giờ tối.

- Nhân vật nào?

- Đó là phóng viên chủ lực của báo HOA HẬU có tên là Hà Cáo Phó tự Phó Nháy. Anh ta chuyên chụp chân dung hở hang của các cô gái vũ nữ để cung cấp cho bọn khách du lịch ngoại quốc cần giải trí. Album ảnh của anh ta cao như núi. Anh ta ăn tiền cả hai đầu, đầu ra của vũ nữ và đầu vô của khách du lịch. Chính Phó Nháy đã chụp hình em mặc đồ tắm rồi giới thiệu em cho lão Kim Sam Hô.

Hoàng đầu đón:

- Cô... cũng hành nghề “Call girl” ư?

Lựa cười khoe chiếc răng khểnh:

- Em cao cấp hơn nhiều, em đã có một mối tình Việt Nam rất lãng mạn và bây giờ thì làm “bồ nhí” cho Kim

Sam Hô. Em không phải là Thúy Kiều anh hiểu không. Hôi còn học lớp 12, em là người tình của Phó Nháy đó.

- Chúa ơi!

Lụa úp mặt vào lòng bàn tay thốn thức:

- Hà Cáo Phó đã bán em cho lão Kim Sam Hô. Chắc chắn anh ta còn bán cuộc đời nhiều cô gái đáng thương khác. Em hứa với anh, em sẽ trở về nhà học tiếp để lo cho bản thân em và gia đình. Hiện giờ em đã có một số vốn trong tay.

Hoàng thì thầm:

- Đồng đôla đã không tiêu diệt được Lụa, tôi hy vọng cô sẽ sử dụng cả quãng đời rất dài còn lại của mình để làm những việc có ý nghĩa. Cô còn trẻ đẹp và thông minh hơn lũ giòi bọ kia nhiều. Nào tôi đưa cô về cho biết chỗ ở, chín giờ tối nay chúng ta lại gặp nhau...

*

Hoàng Lăng Tử hủy bỏ ý định ra ngoại ô xâm nhập nhà máy đa chức năng của công ty MỸ HÀN. Gã về Xóm Lách nằm chèo queo với Sơn Đại Ca tâm sự vụn cho đến tối. Đúng chín giờ hai quai gửi hai chiếc xe đạp thể thao dưới nhà xe một chung cư để thăng thiên lên phòng 413 của Hoàng Thị Lụa. Hoàng lặng lẽ mở cửa phòng chứng kiến một gã đàn ông Mất Hí đang lia máy ảnh về chiếc giường nệm trên đó cô nàng người yêu đầu đời của y đang nằm thật khiêu khích với bộ đồ ngủ.

Hoàng gầm như sư tử:

- Chấm dứt trò hề đi!

Gã thầy đóng quần áo treo trên móc cho Lụa trong lúc Sơn Đại Ca tước máy ảnh của Phó Nháy và kéo giật cánh tay của y bằng một thế võ chớp nhoáng. Hai thằng con trai cao lớn lạnh như tiền không cần biết Lụa đã hoàn tất vở kịch rúc vào phòng tắm thay đổi xiêm y lịch sự. Sơn hất hàm:

- Khai cái đường dây mua bán ảnh vũ nữ của ông bạn ra mau, bằng không tôi sẽ cho tứ chi ông anh lìa khỏi thân thể đó.

Hà Cáo Phó đau đến nỗi toát mồ hôi hột.

- Tao... tao cóc biết gì hết. Tụi mày là ai mà dám hành hung phóng viên báo HOA HẬU, tao... tao có quyền chụp hình bồ tèo tao.

Lụa đã bước ra trong bộ đồ âu phục kín đáo. Cô kéo “phục mơ tuya” túi vải dày cộm của Phó Nháy lôi một đồng Album ảnh đặt trên bàn. Cô cười gằn:

- Xin lỗi, tôi không phải là bồ mà là nạn nhân của anh, anh Phó Nháy đểu giả ạ. Anh đã bị lột mặt nạ, đây là một núi ảnh của anh trong thương vụ buôn bán thể xác các cô gái với khách ngoại quốc du lịch. Anh chỉ là một thằng nhà báo trá hình.

Hà Cáo Phó rú ằng ặc:

- Mẹ kiếp, mày dám phản tao hả, tao định chụp hình lăng xê mày lên lịch Đại Hàn cho mày nổi tiếng mà mày...

- Câm môm!

Sơn giáng vào cái môm dơ dáy của tên đàn ông đang điếm một cú đủ làm y ù tai suốt nửa tiếng, hấn nháy mắt với Hoàng.

- Trong phòng có sẵn điện thoại, mày làm ơn phôn về đội đặc nhiệm của thiếu tá Lý Thạch Sanh giùm tao.

- Tất nhiên.

Sơn buông tên nhà báo ảnh ra cho y tự động rơi xuống nền gạch bông. Hấn cảm động nói với Lụa:

- Thay mặt nhóm Ngũ Quái Sài Gòn tôi vô cùng biết ơn chị đã hỗ trợ cho cuộc điều tra về “những con cá mập trên cạn” của chúng tôi. Anh bạn Hoàng của tôi đã kể nhiều về chị, lát nữa đây cảnh sát hình sự thành phố sẽ đến. Chị hãy trút bỏ quá khứ buồn bã với họ trước khi đón ánh sáng bình minh trở lại với đời mình.

b à y

CUỘC ĐỐI THOẠI TUYỆT VỜI

Ngay trong đêm hôm đó, Sơn, Thạch, Quyên xin phép gia đình được về trễ hơn mọi ngày. 11 giờ khuya, năm đứa đều có mặt đầy đủ ở căn cứ ngầm dưới lòng đất trường MƠ ƯỚC. Mười con mắt đều chăm bẵm thoi miên máy điện thoại, thì chúng nóng lòng chờ tin tức của đội đặc nhiệm hình sự chó sao.

- Reng, reng...

Chuông điện thoại reo vang. Sơn chụp liền ống nói chìa tai nghe về phía bạn bè bu quanh hần.

Thông báo đầu tiên của Lý Thạch Sanh thật phấn khởi.

- Alô, Ngũ Quái Sài Gòn phải không?

- Dạ, tụi em đây.

- Tụi em cừ lắm. Cả cô Hoàng Thị Lụa cũng đáng biểu dương về lòng dũng cảm. Sau khi tống tên nhà

báo bất lương Hà Cáo Phó vô phòng tạm giam, y đã dẫn đo khoảng một tiếng đồng hồ rồi mới chịu phun một phần tội lỗi cho cảnh sát. Tội em biết không, y mở hơn mười cuốn album ảnh mỹ nhân ra, chỉ đích danh mười sáu cô vũ nữ đang “đi khách” tại bốn khách sạn lớn. Ngay lập tức tội anh xuất quân bắt quả tang tại chỗ hơn chục thương gia Đại Hàn, Đài Loan, Hồng Kông, Thái Lan làm những trò bậy bạ với các cô bán thân chỉ đáng tuổi con họ. Những tên Mã Giám Sinh ngoại quốc ấy đã bị quản thúc còn mười sáu cô Kiều chờ làm thủ tục nhập học ở các trường phục hồi nhân phẩm vào sáng mai.

- Trong danh sách đen của anh về lũ ngợm vừa bị tóm có ai tên là Kim Sam Hô không?

- Không. Mà em hỏi làm gì vậy?

- À, vì ông ta gieo rắc vi trùng “Sida kinh tế” ghê tởm nhất, anh không nhớ báo TIẾNG DÂN KÊU đã đăng bài tố cáo công ty MỸ HÀN của ông ta đàn áp công nhân bằng cách phơi nắng, đuổi việc, chọc ghẹo đàn bà con gái, trả lương thợ chết đói ư?

- Hà hà, tội anh theo dõi vụ này rất kỹ. Nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ là bạn thân anh mà, anh ấy đã cung cấp cho anh một hồ sơ hoàn hảo về mối liên hệ mật thiết giữa Kim Sam Hô và tập đoàn của y với hai báo LÁ CẢI và HOA HẬU. Vì lẽ đó anh mới nói rằng lời khai của tên bồi ảnh Phó Nháy chỉ chính xác có một phần...

Quyên Tiểu Muội thì thầm bên tai Sơn Đại Ca:

- Cho mình và Thúy mượn phon một chút nhé sư huynh.

Cô bé cất giọng oanh vàng thật dễ chịu:

- Thạch Sanh ạ. Em và Thúy đã đóng vai hai mầm non văn nghệ gửi hai bài thơ cho báo LÁ CẢI và được trường trang văn hóa xã hội Trần Hưng Cồ tiếp rất chu đáo. Gã dẫn tụi em đến sân thượng nhà hàng “Bốn Sao Rưỡi” dự dạ tiệc và giới thiệu tụi em cho anh chàng Mắt Hí Hà Cáo Phó báo HOA HẬU nữa kia. Ở đó tụi em có may mắn tiếp xúc với anh Nguyễn Liêm Sĩ báo TIẾNG DÂN KÊU, qua anh Sĩ, tụi em biết được tên Vịt Cồ đại gian ác kinh khủng, gã đã dùng áp lực nhà báo để làm phá sản một công ty cơ khí nội địa đáng thương...

- Anh hiểu, thưa tiểu thư. Giám đốc công ty mà em nói tên Năm Hoàn còn nghề nghiệp của ông ta là sản xuất quạt máy Đại Việt.

Quyên tên tò:

- Thì ra anh Sĩ đã báo cho anh biết hết. Hừm, nhưng vụ này anh chưa biết đâu, anh Sanh đã nghe gì về “dịch vụ du thuyền” chưa?

- Cái đó thì chưa. Sao?

- Trong khi hai tên Vịt Cồ và Phó Nháy đấu khẩu chúng không ngừng nhắc mấy tiếng “du thuyền”, “Kim Sam Hô”, “đảo Long Sơn” rồi tái mặt im bặt. Em nghi những từ ngữ bí ẩn kia có liên quan đến cái

tin “Cá Mập” cùng tấm ảnh lắp ghép của Phó Nháy trên báo LÁ CẢI.

Lý Thạch Sanh ngưng lại trong mười giây. Giây thứ 11, giọng anh khác lạ hẳn.

- Có một bí mật quân sự này yêu cầu các em tham khảo không được tiết lộ. Cách đây ba ngày, Bộ Tư lệnh quân đội thành phố có điện khẩn sang ngành công an báo tin rằng Trung đoàn Rừng Sát đóng quân ở Nhà Bè vừa nhận được một nguồn tin của quần chúng trên đảo Long Sơn...

Đám trẻ hồi hộp đến mức chỉ dám thở nhè nhẹ. Giọng Lý Thạch Sanh rõ mồn một:

- Tin rằng có một chiếc du thuyền mang tên MURPHY cập vào cầu tàu đảo. Trên du thuyền toàn là những người Mỹ và Đại Hàn, họ đem theo ba người đàn ông Việt Nam, một người là cư dân đảo tên Tám Chồn và hai phóng viên nhà báo. Họ huênh hoang tuyên bố rằng du thuyền MURPHY là sứ giả chuẩn bị cho một cuộc đại đầu tư kinh tế du lịch trên đảo Long Sơn.

Thạch Sầu Đồi nhin hết nổi, cu cậu thò cái mặt khỉ vào điện thoại hét lên:

- Em đoán ra hai tay nhà báo đó rồi. Chắc chắn chúng là Trần Sùng Cổ và Hà Cáo Phó.

- Tụi em đã đoán không sai. Xã đội trưởng Ba Cọp đã cho biết tên hai nhà báo đúng là Vịt Cổ và Phó Nháy. Suy diễn từ hai tên này, chúng ta cũng đoán

được trên du thuyền MURPHY có tập đoàn công ty MỸ HÀN và đương nhiên có cả Kim Sam Hô. Anh rất bức mình khi chưa nắm được những người Mỹ da trắng là ai?

Lần này đến phiên Thúy Bội rồn rảng:

- Tiền thân công ty MỸ HÀN là của người Mỹ bàn giao nhà máy cho cánh Đại Hàn. Em nghĩ rằng nhóm chủ da trắng cũ qua nước ta lần này nhằm liên kết với Kim Sam Hô một phi vụ làm ăn mờ ám nào đó. Anh Sanh này, công ty MỸ HÀN có du thuyền riêng không anh?

- Nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ nói với anh là: Không!

- Thế thì chiếc MURPHY là của những người Mỹ, họ cùng Kim Sam Hô đến Long Sơn không phải với thiện ý đâu. Lạy Chúa... Phó Nháy và Vịt Cồ. Họ tìm thấy ba tên này ở đâu, cảng Sài Gòn lúc mới nhổ neo chẳng, hay tại những bãi sinh lún dọc sông Lòng Tàu hả cô bé?

- Em cho rằng khi nhận được cú phôn của ông chủ Mỹ đến điểm hẹn, Kim Sam Hô đã hù hai gã HOA HẬU và LÁ CẢI theo để viết bài lăng xê “phi vụ tàu dầu”, nghĩa là viên giám đốc Đại Hàn và hai tên trợ lý đều có mặt trên chiếc MURPHY từ đầu ở cảng Sài Gòn.

- Tuyệt lắm, cảng Sài Gòn bốn hôm trước có một du thuyền sang trọng màu trắng đậu, công an Cảng đã cho anh biết như thế.

- Còn... Tám Chồn?

Sơn Đại Ca nheo mắt với Quyên:

- Để mình đối đáp cho.

Hắn cất tiếng lạnh tanh:

- Anh khai thác tụi em hơi nhiều đó thiếu tá Sanh.

Nghe em hỏi nè, chính anh là kẻ biết Tám Chồn ở đâu lúc xảy ra tai nạn tàu dầu qua báo cáo của xã đội trưởng đảo Long Sơn, đúng không?

Lý Thạch Sanh cười ha hả:

- Chú mày khôn dàn trời. Hà hà, xã đội trưởng Ba Cọp nói rằng tên cháu họ Tám Chồn của anh ta thường xuyên du hí ở Vũng Tàu.

- Vạy là rõ. Trước khi đến đảo Long Sơn, chiếc MURPHY đã buông neo tại một cái bến bãi nào đó ở Vũng Tàu. Trong cơn hoảng loạn, các ông chủ Đại Hàn và Mỹ đã nhờ hai tên nhà báo xuống phố tìm gấp một người dân Long Sơn lưu lạc để dẫn đường cho du thuyền ra đảo khỏi đụng đá ngầm như chiếc tàu dầu. Cuối cùng chúng đã chộp dính gã Tám Chồn mê đôla.

- Cục hay!

- Trong vai trò hoa tiêu bất đắc dĩ, Tám Chồn không hề biết, mình đang cõng rắn cắn gà nhà. Y nhận tiền thưởng rồi đưa chiếc MURPHY tới cố xứ. Tại đảo, Vịt Cồ và Phó Nháy tha hồ thuyết phục dân chúng về mối lợi đầu tư bởi chúng hiểu thừa là trước sau gì vệt dầu loang cũng chạy đến đây. Chúng càng hiểu liên minh ma quỷ Kim Sam Hô và người Mỹ sẽ phải

bồi thường cho dân đảo một số tiền kinh khủng về nạn ô nhiễm môi trường sinh thái biển liên quan đến nghề đánh bắt cá tôm của họ. Chúng...

- Cực tuyệt!

Thúy Bụi nhắc khẽ:

- Đại ca nên lưu ý đến việc dân chài đóng đáy đưa tin vệt dầu loang quá chậm mà báo TIẾNG DÂN KÊU có dấu hiệu nghi ngờ.

- Cảm ơn Thúy. Anh Sanh nghe tiếp đây, việc sử dụng Tám Chồn làm hoa tiêu trên chiếc MURPHY được lợi rất nhiều việc cho bọn người nham hiểm. Em nghĩ rằng lúc du thuyền đi ngang giàn đóng đáy, chính Tám Chồn hoặc Phó Nháy, Vịt Cồ đã hối lộ đòla cho họ trước để dân chài biết im lặng khi vệt dầu đen tràn tới. Rõ ràng chúng đã cực kỳ thành công.

- Các em giỏi lắm!

- Khoan đã thiếu tá Sanh. Riêng vụ “Hiểm Họa Cá Mập” mà báo LÁ CẢI đăng tải anh hãy cho tụi em xử tội gã Vịt Cồ đến nơi đến chốn. Gã đã cố tình tung tin cá mập xuất hiện tiêu diệt thủy sản đảo Long Sơn, tôm cá Cần Giờ nhằm mục đích làm giảm bớt tiền đền bù thiệt hại do vệt dầu loang của tập đoàn chủ cũ chủ mới MỸ HÀN. Người dân lương thiện và ít học ở những nơi xa xôi thường tin những gì báo chí nói, có khi họ không dám đòi đám Kim Sam Hô bồi thường vì tin dị đoan rằng cá mập sẽ trừng phạt.

Lý Thạch Sanh thở dài:

- Anh không ngờ có những tên sâu bọ bán rẻ ngòi bút mình như thế. Ngay bây giờ tất cả nội dung cuộc đàm đạo của chúng ta sẽ biến thành cáo trạng chuyển qua Viện kiểm sát. Tội em đừng manh động, anh sẽ xin lệnh bắt Vịt Cồ ngay trước sáng mai.

Thạch Sầu Đồi chồm lên hét vào điện thoại:

- Muộn rồi anh Sanh ơi, mới tối nay em đã nện cho tên Vịt Cồ một bài học nhớ đời khi y ép một con người đến đường cùng phải đi bán chó.

Thạch kể lại vụ công ty quạt máy Đại Việt của Năm Hoàn và bản án mà nó đã đọc cho Vịt Cồ nghe tại tủ thuốc lá gần cầu Kiệu. Nó cũng kể lại bài báo vu khống Ngũ Quái Sài Gòn sáng mai sẽ xuất hiện trên tờ LÁ CẢI do ông già mô-rát nhà in ngụ ở Xóm Chùa báo tin.

Thiếu tá Sanh bàng hoàng:

- Trời đất, hành hung một phóng viên là không nhỏ đâu, cũng may vụ ẩu đả của em thuộc hành vi dân sự không bị nạn nhân tố giác. Nghe lời anh hồi các ông tướng, cứ nằm im chờ kết quả chịu chưa. Bài báo của Vịt Cồ vô giá trị vì y đã có lệnh bắt. Em cũng cần phải cảm ơn ông già mô-rát đấy nhé.

Cuộc đối thoại tuyệt vời kết thúc trong sự im lặng tuyệt đối của Hoàng Lăng Tử. Ừ nhỉ, tại sao gã lại phải phát ngôn khi chính gã mở chìa khóa vụ án động trời bằng việc cứu một mỹ nhân thoát khỏi băng cướp Suzuki Crystal Hoàng Văn Thụ.

CHU DU RỪNG SẮT

Cuộc tổng kết trong đêm khuya hấp dẫn bao nhiêu thì buổi sáng chán ngấy bấy nhiêu. Trong giờ ra chơi ở trường Cao Bá Quát, Quyên Tiểu Muội đau khổ giờ tờ báo LÁ CẢI cho đại ca Sơn kèm theo câu nói ảm ức.

- Tên ký giả lưu manh Vịt Cổ vẫn tồn tại, bằng chứng là hai bài báo của y xuất hiện đây nè.

Bài thứ nhất đăng trong mục Văn hóa xã hội có cái tựa dài thòng: “PHẢI GIẢI TÁN CÁC BĂNG ĐẢNG THIẾU NIÊN ĐƯỜNG PHỐ: Bốn báo chúng tôi xin báo động SOS về tệ nạn du đảng trẻ con đường phố, vừa qua (...) xuất hiện một băng giết dọc bụi đời chuyên hành hung khách đi đường (...) chúng thường tụ tập hút xì ke ma túy nói tục chửi thề không kém các đàn anh đang ở tù dù tuổi mới vị thành niên.

Bốn báo đề nghị công an địa phương và bà con đi đường lưu ý”.

Sơn đọc xong sa sầm:

- Hên là ông già hàng xóm của Thạch Sầu Đồi đã đọc địa danh Xóm Chùa và tên nhóm chúng ta trong bản kẽm, nếu không e rằng độc giả sẽ bị ngộ nhận lớn. Hừm, tên Vịt Cồ gian ác thiệt.

- Ông già thợ in có thể bị đuổi khỏi tờ LÁ CẢI vì hai đoạn ba chấm trong ngoặc đơn (...)

- Nhưng Vịt Cồ sẽ sa lưới trước ông cụ. Hừm, đợi tôi đọc bài báo thứ hai của y xem sao.

Bài thứ nhất đăng trang tám chớ không dám lộ mặt chinh inh trên trang nhất như bản tin hôm qua. Nội dung Vịt Cồ viết như sau: “MÔI TRƯỜNG SỐNG Ở BIỂN ĐANG BỊ HỦY DIỆT VÌ CÁ MẬP: Như chúng tôi đã đưa tin, đồng thời với vệt dầu loang do chiếc tàu dầu Mỹ bị chìm ở sông Lòng Tàu, cá mập ở đâu tràn vào cửa biển hàng loạt đe dọa sinh mạng người lẫn thủy sản. Theo nguồn tin của chúng tôi nhận được, rất nhiều ngư dân ở huyện Cần Giờ và đảo Long Sơn xác định rằng nguy cơ cá mập đáng sợ hơn nguy cơ ô nhiễm dầu nhờn, cụ thể là ông Tám Chồn đã cho chúng tôi biết như thế. Ông Tám Chồn còn nói đã tận mắt chứng kiến một đàn cá mập, chúng tôi xin đăng ảnh chụp kèm theo đây để chứng minh. Có tin gì mới đặc phái viên Vịt Cồ sẽ báo sau”.

Sơn Đại Ca sững sờ:

- Lý do gì Vịt Cổ tự tin đến thế chứ, tấm ảnh chụp những cái vây cá mập này chắc chắn không phải của Phó Nháy vì y đã bị bắt.

Quyên cắn môi:

- Hy vọng trưa nay chúng ta sẽ có tin của thiếu tá Sanh, tan giờ học về căn cứ ngầm nghe.

Tại tầng hầm bí mật nằm dưới nhà để xe của trường MƠ ƯỚC, năm đứa trẻ quên hết cơn nóng hầm hập cuối tháng hai đổ lửa trên đầu, ngồi quanh bàn điện thoại. Quyên Tiểu Muội sốt ruột bấm số phôn của đội trưởng đội đặc nhiệm hình sự.

- Alo, tụi em là Sơn, Hoàng, Thạch, Thúy, Quyên muốn gặp thiếu tá Lý Thạch Sanh ạ.

Bên kia đầu dây một giọng quen thuộc ngập ngừng vang lên:

- Anh đây...

- Trời đất, sao anh Sanh không báo tin tức gì cho tụi em, anh đã đọc báo LÁ CẢI sáng nay chưa?

- Rồi. Đó là hai bài báo mà chúng ta đã biết trước, riêng tấm ảnh chụp phần lưng đàn cá mập có lẽ do Tám Chồn cung cấp.

- Vậy mà anh để cho Tám Chồn và Vịt Cổ tung hoành trước mũi dư luận sao?

Thiếu tá Sanh dẫn đo:

- Anh chậm trễ liên lạc với tụi em cũng vì lý do này. Hiện anh đang cầm lệnh bắt Kim Sam Hô, Vịt Cổ trong tay đây. Đáng tiếc là khi cảnh sát ập đến

nhà riêng tay giám đốc Đại Hàn và tòa soạn báo LÁ CẢI thì hai đối tượng đã biến mất.

Quyên chết đuối:

- Anh đã cho người khám xét nhà máy của công ty MỸ HÀN rồi hả?

- Tất nhiên. Sáu tên quản đốc người Việt trong Công Đoàn Ma đều lác đầu quấy quậy. Anh tin rằng ông chủ của họ đã bốc hơi cùng với Vịt Cồ hồi rạng sáng, có thể chúng đã đánh hơi Phó Nháy bị bắt nên...

Bốn quái vây quanh Quyên xì xầm hai chữ “Long Sơn” khiến cô bé sáng mắt.

- Chúng đã biến lên đảo Long Sơn bằng chiếc du thuyền MURPHY đậu ở bến Bạch Đằng, tụi em có linh tính như vậy. Chúng đã một lần ghé đảo làm quen với ngư dân nên không sợ dị nghị, và lại chúng tin tưởng sẽ có Tám Chồn che chở.

Lý Thạch Sanh giật bản mình:

- Một lần nữa các em đã cứu bồ anh một bàn thua trông thấy. Ngay bây giờ anh sẽ liên hệ với bên quân đội nhờ họ quản lý chiếc du thuyền màu trắng nếu nó thực sự neo tại đảo Long Sơn. Cảm ơn các em.

Tiếng ống nghe chạm vô cần máy khô khan. Quyên quay lại nhìn các bạn:

- Anh Sanh giả bộ liên hệ với quân đội nhằm đánh lạc hướng sự tò mò của tụi mình. Mình nghĩ rằng anh ấy đang triển khai đội đặc nhiệm lên đường.

Sơn Đại Ca gật gù:

- Anh ấy không thích nhóm trẻ con chúng ta nhúng tay vào việc truy nã bọn tội phạm. Ái chà...

Thạch Sầu Đồi hăng hái:

- Người lớn có quyền của họ còn chúng ta có quyền của chúng ta. Tôi đề nghị thế này nghe, trừ Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội phải ở lại Sài Gòn lo cấp sách học i tờ còn tôi, Thúy Bội, Hoàng Lăng Tử ra khơi một chuyến.

- Tại sao?

- Trên bản đồ, đảo Long Sơn cách xa thành phố mút chỉ. Nó chỉ là một cái chấm nằm giữa Vũng Tàu và Bà Rịa, muốn đến phải mất đứt một ngày, học trò không thể phiêu lưu liều mạng được đâu, vụ này chỉ có đám bụi đời giải quyết.

Trong lúc Sơn và Quyên cứng họng thì Thúy an ủi:

- Ở lại thành phố đâu phải hết việc làm. Tối thiểu hai người cũng phụ với nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ thanh toán lũ Công Đoàn Ma đàn áp công nhân được mà.

Hoàng Lăng Tử kết thúc:

- Chúng ta không còn thời gian tranh luận, ba người đi hai người ở là hợp lý nhất. Đảo Long Sơn hoàn toàn xa lạ với phái đoàn chúng ta lẫn phái đoàn cảnh sát hình sự. Tôi có cảm tưởng rằng ba người chúng ta sẽ đến vùng đất huyền bí đó trước thiếu tá Lý Thạch Sanh. Vì một nguyên nhân giản đơn: chúng ta sẽ ghé cù lao Lý Nhơn nhờ bác Bí Bo dẫn đường.

Quyên Tiểu Muội giậm chân:

- Chưa chi các vị đã muốn chia phe “ba người chúng ta” rồi hả? Hãy đợi xem cá mập trên bờ và cá mập dưới nước, cá nào răng nhọn hơn nghe.

*

Sau bữa cơm trưa bình dân ở một quán dọc đường, ba quái xuất hành trên hai chiếc Cub sừng trâu “khui thùng” từ gara nhà Quyên Tiểu Muội. Hồi Tết Sơn và Hoàng đã chạy thí nghiệm thử hai chiếc lên xã Bình Khánh huyện Cần Giờ ngon ơ. Mãi đến bây giờ, Hoàng, Thúy, Thạch mới chạm yên tới hai chiếc khác.

Thạch gãi đầu sồn sột:

- Tính ra tụi mình cũng khá dư phương tiện để làm hiệp sĩ. Phiêu bạt trong thành phố thì có năm chiếc “xế điếc” thể thao, trôi dạt phương xa thì có năm chiếc “xế nổ”. Tụi mình không thể đòi hỏi gì nữa.

Mặt của Thúy Bụi buồn hiu khiến Thạch mất hứng. Hoàng Lăng Tử hỏi nhỏ:

- Bộ buồn vì Sơn và Quyên không tháp tùng hả?
- Không dám. Mình nhớ bé Mun thôi.
- Đừng nhớ nữa Thúy ơi, tôi cũng bỏ con đại bàng còn thằng Thạch bỏ con khỉ và... con nhỏ Mơ ở nhà mà đầu thằng nào rầu rĩ.

Thạch sừng sộ:

- Sao mà biết là tao không tê tái chó, đáng lẽ chuyển đi này tụi mình phải mời em Mơ theo mới

đúng. Em ấy gốc xứ biển, là con gái Rừng Sát, ái nữ của bác Bí Bo đương nhiên phải thông thuộc địa hình.

- Vậy có sao mà không mời?

Thạch liếc Thúy:

- Vì nàng kệt coi sóc mấy chục nhóc nam nữ bụi đời nên...

Thúy cười:

- Mộng Mơ là người của trường MƠ ƯỚC, ông muốn gì thì phải hỏi tôi, hiểu chưa?

- Hiểu, thưa bà chần lữa.

Hoàng Lăng Tử kiểm tra xăng nhớt một lần cuối hai con ngựa sắt và ba đứa lên đường. Gã đề nghị chở Thúy Bụi nhưng cô bé đã xù mái tóc nhím lên phản đối. Hai thằng con trai đành rạp mình trên một chiếc xe còn cô bé ngổ ngáo đơn thân độc mã phóng như bay. Hai chiếc Cub phi về hướng cầu Tân Thuận và đến huyện Nhà Bè vào lúc hai giờ rưỡi.

Hoàng tuyên bố:

- Đường bộ Sài Gòn đến huyện Cần Giò đã thông suốt. Chúng ta sẽ dắt xe lên phà sang xã Bình Khánh rồi sau đó chạy một mạch. Nếu không có gì trục trặc trước buổi tối mình sẽ đến trung tâm Cần Giò. Từ Cần Giò mình sẽ đi tiếp tới xã Lý Nhơn. Trên bản đồ tôi đem theo, Lý Nhơn có vẻ là một bán đảo hơn một dải đất cù lao. Ông già Bo ẩn cư ở đó chắc chỉ có nước làm bạn với khỉ.

Hoàng Lăng Tử nói đúng chín phần mười trừ một phần cuối cùng trật lất. Gã chưa lần nào đặt chân tới phà Dàn Xây nên không lường hết trở ngại giao thông đường thủy. Lật ngược lại khoảng thời gian trước, huyện Cần Giờ hay còn gọi là huyện Duyên Hải hoặc đặc khu Rừng Sát vốn là một vùng đất đai sông nước giáp biển nằm cô lập, tách rời khỏi chốn văn minh loài người. Dân buôn bán đường dài muốn đem hàng hóa từ Nhà Bè đến đó phải di chuyển bằng ghe thuyền mất từ bốn đến tám tiếng đồng hồ mới hưởng được làn gió biển Cần Thạch. Kể từ khi nhà nước đổ tiền đổ của xây dựng tuyến đường bộ thế kỷ xuyên Rừng Sát, những con người ở ẩn nơi ruộng muối, lùm bụi thỉnh thoảng mới thấy xe cộ chạy ngang. Tại sao chỉ thỉnh thoảng mà không thường xuyên, câu trả lời nằm ở phà Dàn Xây. Cái phà nhỏ nối liền hai dải đất không đủ sức tải số lượng xe cộ dồn đống. Chính vì thế người ta vẫn thích xuống Cần Giờ bằng đường thủy như thuở nào vừa thưởng thức được cảnh hoang sơ Rừng Sát vừa thông suốt đỡ mất thời gian chờ đợi qua phà.

Ba quái bị kẹt ở phà Dàn Xây cũng vì lý do đơn sơ đó.

Buổi chiều ở xứ biển đẹp nào nùng. Ráng mặt trời không chỉ một màu đỏ mà lấp lánh như ngũ sắc. Ba đứa trẻ dựng xe đứng ngơ ngẩn trước sức sống thiên nhiên tuyệt đẹp mà không cần biết chúng có

thể ngủ đêm tại bến phà trước dòng xe tải, xe ô tô ùn ùn nối đuôi.

Thúy Bụi chớp hàng mi dài sọc:

- Bây giờ đi đường chúng ta chỉ lướt ngang vành đai Rừng Sát mà thôi, phải chỉ có chiếc xuống nào đó len lỏi vô trong cánh rừng chà là kia nhỉ?

Thạch gục gặc:

- Mình đã từng xực trái chà là hồi nhỏ mà không ngờ nó mọc ở vùng nước lợ này, cái trái ngọt ngọt chua chua con nít gọi là cà na ấy.

- Ông quả là một người khi chỉ biết ăn mà không biết gốc tích. Trái cà na hay chà là mà ông nói là trái cây nhập từ xứ nghìn lẻ một đêm Ả Rập. Còn cây chà là nước mặn của xứ ta không có trái, hiểu chưa?

- Ừm, sao mà Thúy sành sỏi quá há.

- Thì do đọc sách. Trời ạ, cái thư viện mini dưới hầm của chúng ta đầy ắp sách nhưng có lần nào ông chịu mở trí tuệ ra đâu. Mỗi lần họp nhóm, tôi chỉ thấy ông cúi đầu vô mấy cuốn truyện tranh Đô Rê Mon nhí nhánh không à.

- Còn bạn hay ho hả, tôi thấy rõ ràng bạn ôm kè kè chồng sách Tứ Quái TKKG như con mẹ điên vậy.

Thúy Bụi chống nạnh.

- Mười sáu tuổi còn mê truyện tranh thì lớn sao nổi?

- Thây kệ tôi. Những kẻ nào không biết giấc mơ con nít thì lớn lên chỉ có nước bẻ cong ngòi bút như lũ Phó Nháy, Vịt Cồ.

Tiếng Hoàng Lăng Tử ré lên kể bên.

- Cửa thiên đàng đã mở ra cho chúng ta kìa. Quý vị có phát giác cái đồng kim loại lù lù núp sau cây xăng chẳng?

Sáu con mắt cùng ngoảnh lại một lượt. Thạch Sầu Đồi la oai oái.

- Đúng là chiếc Opel mui trần của Vịt Cồ. Trời hời, tội mình chạy đến đó mau.

Chiếc Opel nằm cách con đường đất đỏ cỡ ba chục mét, gần một cái rạch nước trồng toàn cây bình bát. Thạch bấm tay Thúy:

- Có phải bạn và Quyên từng ngồi trên chiếc “xế hộp” này không?

- Ồ, tội mình đã phạm sai lầm rồi. Vịt Cồ không nhảy lên du thuyền MURPHY đậu ở bến Bạch Đằng mà đích thân nửa đêm nửa hôm vọt xe đến đây. Đợi tôi hỏi thăm ông chủ trạm xăng xem đã.

Ông chủ trạm xăng trả lời thoải mái:

- Chủ nhân chiếc Opel đã rời phà Dân Xây từ hồi sáng sớm. Mới đầu tôi rất ngạc nhiên không hiểu tại sao người đàn ông Mặt Ngựa đó không chịu lái xe lên phà để chạy tiếp về Cần Giờ nhưng đến lúc thấy ông ta chìa thẻ nhà báo ra gửi nhờ tôi coi giùm ô tô, tôi sức hiểu là ông ta phải công tác ngoài hải đảo Trường Sa thành thử chẳng vác xe theo được.

Hoàng sừng sốt:

- Vịt Cồ nói rằng ông ta ra tận Trường Sa ư?

- Vịt Cổ nào, ông nhà báo đó Mặt Ngựa chó đầu phải Mặt Vịt. Ông ta tuyên bố gọn lỏn với tôi rằng “cần có một bài viết về bộ đội Trường Sa”. Sau câu tuyên bố đầy nhiệt tình trên, nhà báo Mặt Ngựa ung dung nhảy phóc lên chiếc du thuyền ngoại quốc màu trắng đậu sát bến phà.

- Một du thuyền màu trắng à?

- Hà hà, ba cô cậu cứ như người hành tinh khác rớt xuống. Con thuyền sang trọng MURPHY đó đã neo ở sông cái từ năm giờ sáng để đợi nhà báo nổi tiếng đất Sài Gòn đi thực tế phục vụ độc giả, rõ chưa?

Ba đứa trẻ cảm ơn ông chủ trạm xăng rồi tiu nghỉu kéo ra một góc vườn bình bát.

Thúy Bụi tổng kết:

- Vậy là mọi sự đã sáng tỏ: Trong cuộc mạn đàm bằng điện thoại với thiếu tá Sanh, chúng ta chỉ sai một chi tiết duy nhất, nhưng là chi tiết vô cùng quan trọng. Đó là chiếc MURPHY sau khi rời đảo Long Sơn đã không cập bến Bạch Đằng mà tiếp tục quanh quẩn trong vùng Rừng Sác cuối cùng cập lại bến phà Dân Xây. Có lẽ những người trên du thuyền đã bắt liên lạc bằng điện thoại di động với Vịt Cổ nên thả neo chờ y lái chiếc Opel đến để cùng tẩu thoát.

Thạch chất lưỡi:

- Chúng ta đã bị vuột một con cá mập cực lớn, con cá đã bơi tuốt ra quần đảo Trường Sa.

- Chưa chắc. Bọn tội phạm không dám để Tám Chồn ở lại đảo Long Sơn đâu, chúng sẽ mang gã đi theo trước khi gã phun mọi bí mật về chiếc tàu dầu gây ô nhiễm cho cảnh sát.

- Nghĩa là hiện giờ du thuyền MURPHY đang đậu ở đâu? Long Sơn hay Trường Sa?

- Lạy Chúa, làm gì có chuyện Trường Sa ở đây. Vịt Cổ tung tin vịt đó chỉ để lòe người bán xăng rằng y là một phóng viên năng nổ. Tôi dám cá độ rằng y và Kim Sam Hô còn quanh quẩn đâu đó với Tám Chồn trên đảo Long Sơn.

Hoàng Lăng Tử chán nản nhìn hai chiếc xe gắn máy. Con phà độc nhất Dân Xây vẫn chưa khú hồi trong khi trời đất mỗi lúc mỗi tối dần. Mà cho dù phà có cập bờ thì ba đứa cũng chẳng thể nào len lỏi nổi hai chiếc Cub năm mươi qua ải xe cộ nối đuôi như rắn trên đường đất đỏ. Gã bất giác đưa cái nhìn uể oải chĩa xuống dòng sông cái um tùm lùm bụi chà là. Đúng vào lúc ba đứa hầu như tuyệt vọng thì đằng sau bụi chà là, một con thuyền to lớn có mui rẽ nước hiện ra. Đứng trên mũi thuyền là một ông già ốm nhom cao nghều có gương mặt quắc thước và râu tóc trắng như tuyết đang múa sào tìm chỗ sâu tấp lại.

Hoàng hét lên một tiếng sung sướng:

- A! Chúng ta đã có cứu tinh rồi!

GIẢI THOẠI VỀ CÁ HEO

Đại cứu tinh mà Hoàng vừa tri hô chính là tiên sinh Lâm Bí Bo, dưỡng phụ của cô bé Lâm Thị Mộng Mơ, nữ giám thị trường mồi côi MƠ ƯỚC. Trong cái rủi có cái may chứ sao, ba đứa đang khổ sở không biết cách nào đến Lý Nhơn trước khi trời tối thì chủ nhân của hòn đảo đã thân chinh mò đến phà Dân Xây kịp thời.

Già Bo chưa cấm sào là Thạch đã nhảy cà tung:

- Bác Bo ơi, thả tấm ván cho tụi con dắt Honda xuống ghe mau.

Vị sư phụ dụi mắt lia lịa.

- Quý thần ơi, thằng cháu Thạch đó hả. Lại còn dắt theo cả thằng Hoàng, con Thúy...

Ông già ngay lập tức biểu diễn võ công cái thế bất chấp thiên hạ chờ qua phà há hốc mồm. Coi, một bàn tay ông giữ chặt đầu ván gỗ, tay kia chống

mạnh xuống đầu sào, búng thân hình mảnh khảnh lên không trung rồi hạ cánh xuống bãi lau sậy ven bờ cùng lúc với tấm ván được thả xuống thành một chiếc cầu chắc chắn. Hoàng Lăng Tử cứ tưởng mình hoa mắt, dẫn rằng gã đã từng thấy già Bo thi thố chiêu thức “Ngựa Chạy Trên Sông” ở cầu gỗ Đầm Sen, tuy nhiên khoảng cách từ mũi ghe đến bãi lau sậy gần sáu mét mà ông già bay qua như chơi thì quả là kinh dị.

Gã lẩm bẩm.

- So với sư phụ Đinh Kheo quá cố của mình và bác Tám Lục, bác Bí Bo chẳng hề lép vế.

Trong tiếng hoan hô ầm ĩ của bà con cô bác trên hàng trăm chiếc xe đủ chủng loại ở phà Dền Xây, ông già tóc trắng cười:

- Tụi bây đẩy xe lên ghe lẹ lên, ở đây bá tánh biết tao nhiều dữ.

Khi mọi người đã an tọa trên ghe, già Bo nhanh chóng gạt máy nổ lìa xa nhân loại lộn xộn trên bờ. Ráng chiều lúc này đã đổi từ màu đỏ pha ngũ sắc sang màu tím, chiếc ghe lớn tướng trang bị đủ tiện nghi tha hồ vùng vẫy giữa trời nước mênh mông.

Giọng già Bo nhẹ tênh:

- Mới xa tụi bây hơn tháng mà đứa nào cũng trở mã hẳn ra. Thăng Sơn và con Quyên con Mơ có được như tụi bây không?

- Dạ đẹp bì thảm.

- Cái gì bí thăm hả Thạch. Mà cũng dám bí thăm thiệt, khi không đang ngồi câu cá ở Lý Nhơn đột nhiên mất trái tao giựt ba cái. Tao bấm độn biết rằng có ba quý nhơn sắp đến thăm nhưng có lẽ bị trục trặc gì đó sốt ruột nhảy mũi hắt hơi. Té ra là ba đứa nhai tụi bây.

Thạch ngần ngợ:

- Sao thầy biết tụi con bị kẹt ở phà Dầm Xây?

- Ha ha, ở đất Cần Giờ này ai lại không biết cái phà này gây cản trở lưu thông cho xe cộ. Phải chi nhà nước chịu bỏ tiền xây một chiếc cầu thì dân đỡ khổ hơn nhiều. Hà hà, thằng cháu mặt khỉ của ta vẫn còn nhớ thầy à, ngón “Cầm Nã Thủ” và “Nhất Dương Chỉ” ta dạy con luyện đến đâu rồi?

- Dạ, con đã dùng Cầm Nã Thủ dần mặt một gã nhà báo ác ôn có tên Trần Sừng Cổ tự Vịt Cổ làm báo LÁ CẢI. Hồi nãy thầy có thấy tụi con đứng quanh chiếc Opel mui trần chớ. Ở Sài Gòn, con đã lôi gã từ buồng lái chiếc Opel ấy thả xuống mặt đường nhựa trong vòng năm giây.

Già Bo lè lưỡi:

- Ghê quá ta, sau này con nhớ giảm xuống còn ba giây nghe. Thằng cha Vịt Cổ đó bị cảnh sát tổng giam rồi hả?

Thạch Sầu Đồi lắc đầu:

- Y đã cao chạy xa bay trên chiếc du thuyền MURPHY của Mỹ và hiện thời, có lẽ đã đến đảo Long Sơn từ lâu. Thầy nghe con kể đây...

Ba đứa trẻ lần lượt thay phiên nhau kể lại tội lỗi của tập đoàn công nghiệp MỸ HÀN trong vụ đàn áp công nhân và vụ tràn dầu với sự tiếp tay của hai tên phóng viên bất chính.

Già Bo nghe xong tứ chi rụng rời:

- Thảo nào mấy bữa nay tao nghe bà con đến đảo Lý Nhơn nói rằng không hiểu sao ở miệt Tam Thôn Hiệp, Đền Xanh, Long Hòa, Thạch An... tôm cá lớp phơi bụng lênh bênh trên mặt nước, lớp chết dạt vào bờ cát hằng hà sa số. Ai dè thủ phạm là chiếc tàu dầu Mỹ bị chìm đáy sông Lòng Tàu.

Thúy Bụi phẫn nộ:

- Thế mà Vịt Cồ dám đổ thừa trên mặt báo là tôm cá chết do cá mập xơi tái.

- Sao, báo nào đăng cà chớn vậy?

- Báo LÁ CẢI của y chứ sao. Bác Bo hiểu không, y thao túng toàn bộ nội dung tờ báo, thậm chí trả lương cho ông Tổng biên tập. Tụi con được người gác cửa tòa soạn tiết lộ trong một cuộc xâm nhập bí mật.

Già Bo điên tiết:

- Tao đã sống ở khu Rừng Sát này từ lúc đứa con nít còn cời truồng tắm mưa cho đến khi sắp gả chồng gả vợ mà đố thấy một con cá mập nào bén mảng. Cá voi thì tao đồng ý có thỉnh thoảng một ông cá voi hoặc cá nhà táng loại nhỏ mắc cạn từ trần đều được ngư dân mai táng và lập đền thờ. Riêng cá sấu nước lợ thì lênh khênh. Chúng hung dữ và trôi lừ đừ như

đám cỏ thụ trên sông cái. Lát nữa ghe máy chúng ta sẽ lướt qua Vàm Sáu cho tụi bây quan sát tận mắt.

Thúy giầy này:

- Tụi cháu không ghé đảo Lý Nhơn của bác đâu. Chúng ta phải đến ngay đảo Long Sơn kẻo...

- Hà hà, con nhỏ nóng tính dữ. Ai nói với cháu là chúng ta về Lý Nhơn, ghe chạy ngang Vàm Sáu tức là thủy trình ra đảo Long Sơn, hiểu chưa? Cái đảo hình “con rồng nằm ngủ” đó huyền bí lắm: Trên đảo đầy rắn độc và những người xâm mình búi tóc theo đạo Ông Trần. Họ đều là các chiến binh dày dạn trận mạc, có người gốc cách mạng, có người gốc Bình Xuyên Bảy Viễn...

- Nhưng cũng có người phản bội lại truyền thống “trọng nghĩa khinh tài” của cha ông, chẳng hạn như gã Tám Chồn nuôi lũ ong Kim Sam Hô, Vịt Cồ trong tay áo bán rẻ hòn đảo cho bọn người gây ô nhiễm.

Trời mỗi lúc một tối mịt. Già Bo đốt hai ngọn đèn bão và mơ màng nghĩ đến chặng đường sắp tới dài lê thê. Gió lồng lộng bốn bề nhưng không mang triệu chứng bất thường của giông bão. Cặp thần nhãn của lão ngư phủ bỗng nhiên chiếu thẳng xuống làn sóng nước cuộn cuộn phía trước, ông hét lớn:

- Cá vượt xuất hiện các con ơi.

Ba đứa trẻ nhao nhao.

- Không phải cá vượt mà là cá heo thường giỡn với trẻ con trong tivi.

- Ở chỗ mình, người ta gọi là cá vược. Trời đất, chúng làm hát xiếc coi đã mắt quá, tới hơn chục con dài cỡ ghe máy khiêu vũ với sóng.

- Ngó cái lườn đen của chúng y hệt cá mập. Cái vây trên lưng nữa. Thúy ơi, lấy tờ báo LÁ CẢI ra đối chiếu thử coi.

Nhanh như cắt, tờ LÁ CẢI được trải ra dưới ánh sáng chớp chồn của ngọn đèn bão. Ê, tấm ảnh minh họa cho báo viết của Vịt Cồ rõ ràng được chụp từ đàn cá heo Rừng Sát này. Vấn đề là người chụp ảnh cố tình chỉ thu hình phần vây cá heo nhằm đánh lộn sòng với vây cá mập. Tay nhiếp ảnh đã tránh né không thu chiếc mõm hiền lành của cá heo để độc giả lầm tưởng dưới đám vây là những hàm răng hiếu sát.

Già Bo thoáng dăm chiêu:

- Mọi chuyện đã rõ như ban ngày nhưng ta chỉ lo một điều: thông thường cá vược chỉ xuất hiện lúc có bão biển hoặc lúc có người chết đuối. Tại sao chúng lại phá lệ, chẳng lẽ chúng cũng là nạn nhân trực tiếp của vệt dầu loang chẳng?

BÁO CHÍ PHẢI ĐỨNG ĐẮN

Trong khi già Bo say sưa kể chuyện giai thoại về cá heo cứu người, cá heo báo bảo cho ba đứa trẻ thì, ở thành phố, Sơn Đại Ca phải đối đầu với “những con cá mập trên cạn”. Còn phải hỏi, sau một đêm phá tan đường dây cung cấp vũ nữ cho du khách bất hảo qua các album ảnh của Phó Nháy, đầu giờ chiều người đẹp hoàn lương Hoàng Thị Lụa phen đến đội đặc nhiệm hình sự yêu cầu sự che chở. Xui xẻo cho cô gái có thời là “bồ nhí” Kim Sam Hô và là “người yêu đầu đời” của Hà Cáo Phó, hầu như toàn bộ các chiến sĩ đặc nhiệm đều lên đường hành quân ra đảo Long Sơn hoặc tảo thanh các băng đảng tội phạm chỉ chừa lại một sĩ quan trực phòng chỉ huy.

Giọng cô gái như sắp tắt thở đến nơi:

- Alô, em là Hoàng Thị Lụa, người đã khai báo cho các anh về “đường dây sex” của nhà báo Hà Cáo Phó.

Em không thể rời chung cư để về nhà cha mẹ em lúc này được. Em... em đang bị bọn bảo kê “đường dây sex” bao vây tứ phía.

Viên sĩ quan hốt hoảng:

- Sao, trời đất... bọn tội phạm định trả thù cô à, chúng ở dưới đất hay đã lên lầu, chúng có tất cả mấy người?

- Ôi em bối rối quá. Từ trên lan can nhìn xuống dưới em thấy sau gốc cây nào cũng có người. Chúng chắc chắn là đồng bọn của Phó Nháy, em...

- Được rồi, nghĩa là bọn sát thủ vẫn còn ở phía dưới. Cô ráng đợi tôi một phút.

Người sĩ quan trực nghiêng cầm giữ chặt ống nghe trên vai, một tay lật lia lia cuốn sổ tay bừa bối mà thiếu tá Lý Thạch Sanh, sếp của anh ta bỏ quên trên bàn. Cái nhìn của anh ta sáng rực khi phát hiện số điện thoại của Quyên Tiểu Muội được gạch đỏ một cách đặc biệt. Coi, anh chàng đâu có xa lạ gì với nhóm Ngũ Quái Sài Gòn, trong các cuộc xuất quân trước có lần anh chàng đã từng chiến đấu cùng với “sắp nhỏ” khi làm phụ tá cho đại úy đội phó La Thông.

Anh với tay còn lại lấy chiếc máy bộ đàm cá nhân bấm số phon Quyên cực lẹ.

- Alô, Thuyền Quyên đây, xin lỗi ai gọi đó?

- Chào em! Hoan hô sự có mặt của em ở nhà. Đội đặc nhiệm muốn nhờ các em một chuyện khẩn cấp.

- Có gì anh cứ nói đi, em nghe giọng anh quen lắm, Sơn Đại Ca cũng đang có mặt.

- Tuyệt vời. Tụi em làm ơn phóng xe máy đến chung cư Z càng sớm càng tốt, cô Hoàng Thị Lua đang bị đe dọa tính mạng.

- Lạy chúa, còn cảnh sát hình sự của anh?

- Văn phòng chỉ còn mình anh trực. Nhớ giúp tụi anh nghe. Ngay bây giờ anh sẽ gọi điện cho xe tuần tra đến hỗ trợ.

- Dạ, anh yên tâm.

Sơn Đại Ca không còn thì giờ suy nghĩ nữa. Cũng may mà hấn đã thuộc lòng đường đi nước bước tới căn phòng 413 của chung cư Z. Chiếc Spacy 100 chở Quyên phía sau lao hết ga trên đường phố và chỉ tắt máy khi cách hàng cổ thụ trước chung cư mười mét.

Sơn thì thầm:

- Tôi đã thấy chúng. Sáu tên đầu gấu đại bàng mặt rô mặt thót sau sáu gốc cây. Chúng chuẩn bị nhào lên lầu, đúng không Quyên?

- Đúng. Đại ca hãy cẩn thận.

- Ở lại coi xe nhé, tôi thể sẽ tĩa từng tên một.

Màn lịch sử Tàu được lặp lại. Ngày xưa Quan Vân Trường qua ải “Quá ngũ quan trăm lức tướng” thế nào thì hôm nay Sơn Đại Ca biểu diễn y chang. Coi, hấn trườn như một con rắn mối len lỏi qua những bụi rậm và bãi cỏ để ra tay ngọt xót. Ngũ trảo của hấn vang lên liên tục sau mỗi lần độn thổ, trong vòng

chưa đầy hai phút sáu tên đánh thuê trong đường dây Phó Nháy đổ ập xuống đất không kịp rên rĩ báo động cho đồng bọn.

Sơn phủi tay thở phào:

- Tạ ơn trời cho bọn chúng núp cách xa nhau. Giờ thì ta có quyền gom chúng thành một đồng giao cho cảnh sát.

Hắn chụp cổ một gã cô hồn nhất trong đám dựng dậy:

- Ông là trùm bọn sát thủ hả? Ai đã chi tiền cho ông giết cô Lua?

Gã ú ớ:

- Không... chúng tôi không phải sát thủ... chúng tôi định dần mặt con nhỏ Lua chỉ vì... ông chủ Kim Sam Hô...

- Sao?

- Chúng tôi là sáu quản đốc của công ty MỸ HÀN. Cô Lua là bà chủ nhỏ, cô ta phản ông chủ nên chúng tôi...

Sơn sững sờ. Té ra chúng là lũ ngợm Công Đoàn Ma lương tháng mỗi tên năm trăm đôla hèn chi bám đít chủ tới nơi tới chốn. Hắn ghê tởm nhổ một bãi nước bọt:

- Có lẽ quý vị chưa biết ông chủ Kim Sam Hô đã đào tẩu há. Hừ, các người chỉ giới bắt nạt hai trăm công nhân thấp cổ bé miệng và một phụ nữ vô phương tự vệ. Đồ tồi.

Sơn không cần nguyên rửa bọn cai thầu bản thiêu nữa vì sau lưng hắn tiếng còi hụ của xe tuần tra đã ré lên.

Ngày ngày sau, báo LÁ CẢI nhận được thông báo của ngành tạm thời đình bản để củng cố nhân sự từ trên xuống dưới. Ngày hôm sau nữa, những đứa trẻ giang hồ bán báo bắt đầu tràn ra đường phố “tiếp thị” với độc giả nội dung tờ TIẾNG DÂN KÊU.

- Mai đô, tin mới nóng hổi đây. Nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ viết bài điều tra vạch mặt bọn côn đồ quốc tế...

- Kính mời bà con cô bác thưởng thức sự thực nè, cá mập đảo Long Sơn chỉ là đàn cá heo tị nạn vệt dầu loang trên biển...

- Thanh tra công đoàn đã đến nhà máy MỸ HÀN. Hai trăm công nhân ngừng cuộc bãi công vì được giải quyết nguyện vọng, Chín Xác Xơ đã hết xơ xác.

Trong căn cứ ngầm dưới lòng đất, Ngũ Quái Sài Gòn chuyển tay nhau tờ báo TIẾNG DÂN KÊU. Thạch Sầu Đồi ngoác miệng đọc vang:

- “CUỘC SĂN CÁ MẬP TRÊN CẠN: Khi loạt bài cuối cùng của thiên phóng sự điều tra nhà máy MỸ HÀN này đến tay bạn đọc thì hai ngày trước tại đảo Long Sơn thừa thốt dấu chân người, những kẻ bảo vệ sự công bằng xã hội đã hoàn tất nhiệm vụ bắt gọn bọn tội phạm nguy hiểm. Sở dĩ chúng tôi dùng hợp từ hơi kêu “những kẻ bảo vệ sự công bằng xã hội” là bởi vì trong số họ, ngoài lực lượng cảnh sát đặc nhiệm còn có sự tham gia của những quần chúng lao động, mà cụ thể là một ông già bảy mươi tuổi

và ba thám tử vị thành niên yêu cầu miễn nêu tên. Bọn tội phạm dĩ nhiên cần được nêu đích danh. Chúng là giám đốc Kim Sam Hô, chiếc tàu dầu Mỹ vô trách nhiệm, là tập đoàn công nghiệp ngoại quốc làm nghèo kinh tế Việt Nam. Chúng còn là hai con sâu làm rầu nổi canh trong làng báo với các phi vụ đáng tởm. Là Trần Sùng Cổ sử dụng ngòi bút như một đòn bẩy kiếm tiền bất chính, là Hà Cáo Phô sử dụng máy ảnh như một tên cò mồi dịch vụ thân xác phụ nữ.”

Thạch ngừng lại thở dốc:

- Hic, tội ác của băng đảng này dài lê thê chiếm gần hết hai trang lớn. Đọc mệt. Nghe mình đọc tiếp đây: “Cuối cùng bộ mặt thật của tập đoàn công nghiệp MỸ HÀN đã bị lộ, nơi du thuyền MURPHY neo gần đảo Long Sơn là vị trí của một con tàu chở đồ cổ bị chìm từ thế kỷ mười tám. Bọn người nhái trên thuyền MURPHY đã bị tóm gọn cùng vô số tang vật đồ cổ trên boong...”

Quyên ngẩn ngơ:

- Thảo nào chúng tung hỏa mù đủ kiểu: cá mập, vệt dầu loang rồi đàn áp công nhân để che giấu mục tiêu lớn nhất là kiếm tìm cổ vật.

CỔ ĐỘNG VIÊN BÓNG ĐÁ

Ngũ Quái Sài Gòn là năm đứa trẻ có hoàn cảnh khá đặc biệt. Trừ Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội tương đối êm đềm vì còn đủ cha đủ mẹ, ba kẻ còn lại đều rơi vào tình trạng song thân ly tán tự mình bươn chải. Thúy Bội không bao giờ quên được quá khứ ở ngôi trường mồ côi Thủ Đức mười lăm năm trước, trong cơn mơ cô bé thỉnh thoảng gặp lại cô Năm Hát Bội hiện về truyền dạy ngón nghề “nghệ thuật hóa trang” rồi dưỡng phụ Tám Lục còng lưng trên chiếc xích lô nuôi cô khôn lớn. Cô hiểu người cha nuôi đáng kính đang ẩn cư trên ngọn núi Ba Ngàn Mét rất kỳ vọng nơi mình. Chính vì thế cho dù cô đã là bà chủ nhỏ của trường MƠ ƯỚC, đã biết được mẹ Vũ Thị Tây Thi, đã biết được cha là ông Henry tỷ phú nhưng cái nôi giang hồ thơ ngây do Tám Lục đóng đưa vẫn mãi mãi còn nguyên sơ kỷ niệm ban đầu. Đằng sau lưng

cô là gần năm mươi đứa bé lang thang sống bằng đủ mọi nghề nghiệp, cô hiểu rằng mình không thể xây dựng chúng thành những công dân lương thiện với kiến thức giới hạn. Mái tóc nhím của cô không chỉ xù lên trong những lần ôn luyện võ thuật bí truyền Thiếu Lâm Bắc Phái, giờ đây cô còn biết chớp chớp cặp mắt màu tím trước chiếc bàn dài chồng chất đầy các sách, báo, catalogue liên quan đến nghề “thiết kế thời trang”. Trong tương lai cô sẽ là một nhà tạo mẫu “thời trang bụi” cỡ sao. Thời trang đối với cô không phải quần áo vải vóc đắt tiền sặc sỡ mà phải cực kỳ bụi đúng phong cách tuổi mới lớn Sài Gòn. Bụi như bộ đồ cô tự cắt cho hai “cô giáo” Mộng Mơ và Thuyền Quyên.

Thúy Bụi rất hài lòng về tác phẩm đầu tay của mình. Dù sao đó cũng là lễ nghĩa với hai cô giáo cùng lứa tuổi, cô Mơ dạy Thúy học chương trình lớp bảy còn cô Quyên kèm Thúy về sinh ngữ Anh, Pháp.

Hoàng Lăng Tử tự ổn định cuộc sống của mình theo kiểu khác. Gã không sống ở Xóm Lách cùng Sơn Đại Ca nữa mà chuyển hẳn về căn hầm bí mật Xóm Đường Ray. Trong Tổng Hành Dinh của Ngũ Quái Sài Gòn, đôi khi gã nhớ mình có một người cha đang là chồng một người đàn bà xa lạ một nách ba con, đôi khi gã cũng nhớ người mẹ hư hỏng hiện lưu vong ở một nơi nào đó trên thế giới. Hai đấng thân sinh ra gã rõ ràng không để lại một dấu ấn tình cảm nào. Họ

không làm gã tâm phục như cố sư phụ Đình Kheo, họ cũng không làm gã quyến luyến như con đại bàng Bụt. Gã ăn uống giang hồ với đám nhóc mồ côi lang bạt trong trường MỞ ƯỚC cho đến khi nhận được một công việc tuyệt diệu: Thảo Cầm Viên thành phố mời gã làm nhân viên săn sóc thú dữ ngoài giờ. Công việc hấp dẫn đến mức Hoàng không cần thiết nhận bao nhiêu lương tháng. Trời ạ, gã sinh ra để làm bạn với hùm, voi, gấu, khỉ... dĩ nhiên.

Thạch Sầu Đồi có xuất xứ kỳ lạ nhất đám. Gia đình nó không rơi vào tình trạng mẹ cha ly dị đường ai nấy đi như Thúy và Hoàng. Nó vẫn tồn tại hiên ngang với nghề “thu lộc” của đám con nít mảnh mung Xóm Chùa nhưng chỉ bị kẹt bởi một bà mẹ mù lòa luôn cần người kể bên chăm sóc. Cả xóm ai cũng khen Thạch là thằng con trai có hiếu, chỉ có điều sau này các cuộc phiêu lưu mạo hiểm của Ngũ Quái Sài Gòn diễn ra triền miên nên cu cậu rất khổ tâm trong việc báo hiếu mẹ Thơm. Nó bắt buộc phải lựa chọn giữa những đêm ngủ lang truy kích bọn tội phạm và bà mẹ cô đơn bất hạnh. Giữa lúc trái tim Thạch nghiêng về phía tình mẫu tử thì hai dịp may đến một lượt. Thứ nhất, em gái người cha quá cố của nó là cô Đào Thu Thảo từ Long Xuyên lên Sài Gòn thăm chị dâu, sau một đêm tâm sự cô Thảo đã quyết định tạm trú lâu dài với bà chị Xóm Chùa và mở một hàng cơm tấm đầu hẻm. Thế là Thạch nhẹ nhõm. Dịp may thứ hai

đến từ Sơn Đại Ca, số là gần Xóm Lách có một hàng nước đá chuyên cung cấp cho các nhà hàng, khách sạn rất cần một nhân viên hợp đồng giỏi võ và biết đạp xe ba bánh. Sơn lập tức giới thiệu Thạch Sầu Đồi. Nghĩa là kể từ nay Thạch có thêm nguồn thu nhập “nước đá” ngoài nghề “làm đàn anh”. Tối thiểu nó cũng có quyền nghĩ đến việc trau dồi học vấn với cô giáo Mơ có hai bím tóc lúc lắc.

Ba con linh thú khác năm chủ nhân. Chúng có ngôn ngữ riêng để “cắt máu ăn thề” với nhau. Từ lúc được chuyển về giang sơn mới nằm trong cánh đồng mía sau trường MƠ ƯỚC, ngày nào trong ba cái chuồng quái đàn ấy chẳng vang lên tiếng “khếch, khếch”, “ngao ngao”, “krec krec” cãi vã ỏm tỏi.

Chính vì mọi chuyện đầu vào đấy mà Sơn Đại Ca thở phào. Hôm nay lúc triệu tập bạn bè, hấn phán thật phấn khởi:

- Tụi mình nên kiếm một chỗ nào đó giải lao để bù lỗ những ngày gay cấn.

Điểm giải lao đã được tập thể ấn định. Chớ gì nữa, đi cắm trại Suối Tiên sáng chủ nhật phải nói là...hết sảy.

Sơn gật gù:

- Tôi nghe đồn rằng Hoàng, Thạch, Thúy mỗi người vừa luyện xong một món vũ khí đặc dị. Tại sao chúng ta không trao đổi tay nghề tại khu rừng nguyên sinh Suối Tiên hả?

Thạch cười hì hì:

- Với điều kiện ba con thú khỉ, mèo, chim làm trọng tài nghe. Tụi nó đương nhiên vô tư.

- Ê, không ổn. Nhân viên bảo vệ Suối Tiên sẽ bổ sung chúng vào vườn động vật hoang dã của họ.

- Nhằm nhò gì, vô đó Bụt, Bé Mun, Tề Thiên sẽ lên ngôi chúa trùm.

- Mà dám thí nghiệm không?

Thạch im re. Cu cậu đánh trống lảng bằng cách thò tay mân mê cây côn nhị khúc lặn trong bụng. Coi, trong bụng nó là hai khúc gỗ được nối liền bởi sợi dây nylon dai như đĩa. Loại vũ khí mang tên là “Mẫu Tử Côn” này do ông già Aikido Lâm Bí Bo trang bị cho nó trong chuyến chu du Rừng Sát vừa rồi. Ngay lập tức cu cậu xài thành thạo thứ vũ khí mới cứ như là con nít giỡn đồ chơi.

*

Sáng sớm năm đứa trẻ khởi hành bằng xe đạp thể thao để luyện tập đôi chân bền bỉ. Lộ trình từ Sài Gòn tới khu du lịch Suối Tiên dài cỡ mười tám cây số cho nên phái đoàn lũ khách chẳng đại gì tung sức cứ đạp tà tà. Thúy Bội chứng tỏ mình có con mắt mỹ thuật nhà nghề, hai bộ đồng phục được cô cắt theo kiểu nữ hoàng tennis Martina Henris khoác lên người cô và Quyên Tiểu Muội thật duyên dáng và thích hợp cho một chuyến đi xa. Ba thằng con trai thì đa dạng hơn, Thạch Sầu Đồi chơi bộ võ phục màu nâu

có hàng nút áo đơm lối Tàu che kín thân hình ốm o, Hoàng Lăng Tử cột tóc đuôi ngựa hippy mặc áo sơ mi “đóng thùng” quần lão ngồi xe bánh như công tử, riêng Sơn Đại Ca lúc nào cũng đơn giản với áo thun quần jean tóc hót cua ngang tàng mạnh mẽ. Năm đứa mỗi người một vẻ nhưng đều giống nhau ở chỗ lưng đứa nào cũng đeo túi vải kè kè.

Câu chuyện dọc đường thoát tiên có vẻ khá thơ mộng. Khi năm con ngựa sắt lướt ngang cánh đồng cỏ mướt mắt ngoại ô, Quyên Tiểu Muội vén mái tóc thề óng ả hét lên:

- Cảnh đẹp quá chừng chừng...

Thúy Bụi lơ đãng:

- Mình có thấy gì quyến rũ đâu, trên đồng cỏ chỉ lù lù hai cái gôn không có lưới trống rỗng.

- Không, mình muốn nói đến bầy chim sẻ đậu trên xà ngang ấy, hình như chúng đang riu rít hát đồng dao với nhau.

- Đáng tiếc là tôi chẳng ưa xà ngang lẫn cột dọc. Bầy chim sẻ nên đậu chỗ khác là hay hơn hết.

Đúng vào lúc mọi người uể oải tột độ thì Quyên Tiểu Muội kêu lên:

- Hãy ngó người đàn ông kia kìa các bạn ơi, ông ta chạy xe đạp bên kia đường với hai cái bánh xếp lớp chỉ còn cặp niềng sắt.

Phát hiện của Quyên đã thu hút đám trẻ. Mục tiêu mới của chúng lúc này là một người đàn ông

chừng năm mươi tuổi tóc búi như bà già trầu mặc bộ bà ba quần lãnh đen đã đổi màu đang gò lưng trên con ngựa sắt cổ lỗ sĩ phóng như bay. Điều kinh khủng nhất là xe đạp của ông ta làm như không có ruột, thế mà ông ra vẫn tỉnh bơ đạp chẳng hề tỏ ra mệt nhọc.

Hoàng Lăng Tử chép miệng:

- Chắc chắc, đúng là một dị nhân đang tập luyện khinh công.

Thạch Sầu Đồi phản đối:

- Người ta luyện khinh công bằng những thổi sắt cột vào bắp chân chứ ai lại đổ mồ hôi trên chiếc xế điếc đẹp lép.

Sơn Đại Ca sừng sốt:

- Hoàng Lăng Tử nói có lý đó Thạch. Ông ta đổ mồ hôi nhưng hơi thở chẳng phì phò. Mình chỉ hơi tiếc là khuôn mặt dị nhân gian ác quá: lỗ mũi của ông ta khoằm xuống mồm giống mỏ diều hâu sắp xốt gà con vậy.

Thúy Bụi áy náy:

- Các vị làm ơn bớt tưởng tượng đi, có ai đem theo cặp ruột xe trong ba lô không?

Sơn hiểu ý cô bé tóc nhím. Vốn xuất thân từ dân bụi bặm lề đường nên lúc nào Thúy cũng dễ động lòng. Hấn ậm ừ.

- Tùy ý muốn của Thúy. Tôi sẽ chặn đầu ông ta để tặng không cặp ruột mới toanh đây.

Coi, từ bên đây đường, Sơn liếc ngược quan sát dòng xe cộ thưa thớt sau lưng rồi nhấn pê-đan bay vút qua kẽ hở của “con lươn xa lộ” nhanh như điện xẹt. Hần suốt quãng đường băng ngang dài hơn bốn mươi mét trong tích tắc, chặn đường tiến của chiếc xe đạp chạy ngược chiều.

Ánh mắt của người đàn ông búi tóc như đổ hung quang. Ông ta gầm lớn:

- Mày muốn gì hả?
- Dạ, cháu muốn thay cho bác cặp vỏ ruột xịn.
- Tao không cần.

Chiếc mũi điều hâu của dị nhân hình lên hình xuống, ông ta trụ người trên hai bàn đạp dựng đứng con ngựa sắt dùng bánh trước quay vòng vòng để tấn công Sơn Đại Ca. Dĩ nhiên thủ lĩnh Ngũ Quái Sài Gòn nào phải tay mơ, anh chàng cua-rơ đẹp trai cũng dựng đứng xe dùng ghi-đông cản chiếc bánh quay tít mà chân không hề chạm đất. Mọi thứ xảy ra hết một trò ảo thuật của hai con bộ ngựa khoe càn, hai chiếc xe cùng một lượt ngã xuống lề cỏ.

Dị nhân búi tóc reo lên như con nít:

- Aha, chú mày chì quá. Tên gì hả?
- Dạ, cháu là Bùi Thái Sơn. Các bạn cháu đang làm khán giả bên kia đường.
- Kêu tụi nó qua hết bên này đàm đạo võ công chơi. Ta là Địa Lý Thiên Vương đây, ha ha ha...

*

Khi tất cả đã quây quần trên bãi cỏ ven xa lộ Sài Gòn - Biên Hòa, người đàn ông mũi ó tự xưng là Địa Lý Thiên Vương cười ha hả. Ông ta phát âm bằng giọng trọ trẹ của người Nùng vùng biên giới Việt Nam - Trung Quốc.

- Hà hà, ta từ núi non trùng điệp Ma Thiên Lãnh vào đây thăm viếng bà con, nhân thấy con đường trải nhựa phẳng phiu nên xì lốp hai bánh xe tập thể lực chút chút. Ta cho chúng mày phông vắn mỗi đứa một câu đúng rồi ta biến. Có điều ta nói trước, ta sẽ không xài bộ ruột xe của chúng mày đâu. Ta đang bận công chuyện làm ăn dữ lắm, nếu chúng mày không phải là những đứa bé võ nghệ ngoại hạng thì ta đã cóc thềm nói chuyện. Nào, trong năm đứa, chỉ mỗi cô bé xinh đẹp tóc thể này là không biết nghề võ. Cô bé phông vắn trước đi.

Quyên rụt rè:

- Cháu không đồng ý cách ăn mặc của bác, giống giống như y phục đàn bà ấy, nhất là cái búi tóc. Còn cái mũi khoằm của bác nữa, bác có thể làm một ông thầy võ đứng đắn hơn dư sức cơ mà.

- Ha ha ha, con bé thông minh ác. Nhưng bản chất của ta là thế, ta không phải người lương thiện nghe.

Hoàng hỏi câu thứ hai:

- Bác đoán thử trong hành trang tụi cháu có gì không?

- Ha ha ha, trừ con bé vừa hỏi không có gì còn bốn đứa bây đều mang theo vũ khí phòng thân hết. Tao

nghe trong ba lô chú mày có tiếng kêu loảng xoảng của kim loại, còn ba mạng kia thì chắc là vũ khí dạng mộc. Đúng không?

Hoàng Lăng Tử thất sắc. Gã không biết Sơn, Thạch, Thúy thử món gì nhưng rõ ràng trong túi vải gã lù lù sợi dây xích do cố sư phụ Đinh Kheo bỏ lại trong hang núi Ba Ngàn Mét. Đó là loại xích vạn năng biến ảo dài cỡ năm tấc gắn hai cục đồng hình lục giác hai đầu của võ phái thượng du.

Thạch hỏi câu thứ ba:

- Bác nói thiệt đi, bác là nhà phù thủy, nhà tiên tri, ông thầy võ hay nhà thiên văn địa lý?

- Ha ha ha, ta bao gồm tất cả. Đã nói ta là một con người rất là bất hảo và...hoàn hảo.

Sơn hỏi câu thứ tư thật buồn bã:

- Tội cháu mong rằng bác không làm gì phạm pháp để tội cháu phải đối đầu?

- E hèm, cái này thì khó nói trước quá. Ta đang cần tiền, cần thật nhiều tiền mua một cái biệt thự dưỡng lão có hồ bơi ở Thủ Đức hiểu chưa, bữa nay ta đi tham quan trước cái biệt thự đây. Ta cũng mong rằng ta sẽ không phải đụng độ chúng mày, con mắt của tội bây sáng lắm, tội bây là những thiên thần chuyên trị bọn tội phạm. Tuy nhiên tao cóc ngán, đụng lẻ tẻ tao trị gọn, chỉ sợ hai đứa trở lên hợp lực là tao thua.

Thúy Bụi xóa tan không khí nghiêm trọng bằng một câu thứ năm bất ngờ:

- Bác có khái niệm gì về bóng đá không?

Địa Lý Thiên Vương nhảy tung tung.

- Ha ha ha, ta là “fan” kiêm “súp pooc te” kiêm “hooligan” bóng đá đây. Vừa rồi tao ghét đội Việt Nam kinh khủng. Một đội bóng tự làm hại danh dự tổ quốc khi không chịu tuyển dụng những nhân tài chịu chơi của đất nước. Hừ hừ, phải chi có ông bạn già cố tri của tao đi theo đội bóng sang Mã Lai ếm bùa thì chúng ta chưa chắc thua.

- Sao?

- Chúng mày thấy trên tivi chiếu Cup Dunhill, tụi “Dimbabuê” quỳ cầu nguyện trước khung thành mỗi lần ra trận chẳng? Hừm, chúng ếm bùa cho khỏi thủng lưới đấy. Ông bạn của tao có thể thôi miên khung thành nhà khiến cho địch thủ phát khùng không sút nổi.

Đám trẻ há hốc mồm ngỡ ngẩn trước phát biểu dị đoan của Địa Lý Thiên Vương. Chúng chưa kịp phỏng vấn thêm thì dị nhân tóc búi đã phóng lên con ngựa sắt cổ lỗ sĩ biến mất. Ôi, giá mà ông ta cho chúng hỏi khoảng chục câu nhỉ?

VŨ KHÍ OKINAWA

Khu du lịch Suối Tiên rộng rãi hơn công viên Đầm Sen nhiều nhưng mấy đứa trẻ đi bộ một vòng đã thấy chán ngắt. Các trò chơi ở đây quá bình thường không quyến rũ nổi chúng, Kỳ Lân Cung và Hang Rồng thoát nhìn có vẻ hấp dẫn nhưng giá vé vào cửa thì hơi ời. Thạch Sầu Đồi nhún vai:

- Nói chung vẫn dở hơn Đầm Sen, ở đó người ta khai thác từng mi-li-mét vuông đất để phục vụ du khách còn ở đây thì hoang phí cây xanh quá.

Sơn Đại Ca trở lại ý kiến đầu tiên lúc cả đám lên đường:

- Chúng ta sẽ lợi dụng cây xanh và sự hoang vu của nó cắm trại cho qua buổi trưa. Mà cũng đừng giấu tao nghe Thạch, tao được tin mày vừa luyện thành công côn nhị khúc của già Bo Rừng Sát.

- Hì hì, không phải côn nhị khúc mà là Mẫu Tử Côn. Chúng ta đến khu rừng nguyên sinh đằng kia đi.

Rừng nguyên sinh hiện ra trước mắt đám nhóc với đầy đủ cảnh chim kêu vượn hú núi nước róc rách. Cảnh vật chung quanh đìu hiu không một bóng người. Năm đứa lẳng lặng mở năm ba lô vải cẩm lều trên một bãi cỏ xanh mượt mà nhớ tha thiết ba con linh thú bị nhốt trong chuồng sắt tận Sài Gòn.

Thúy Bụi chớp chớp hàng mi rậm nói thầm:

- Phải chi con Búp con Mun con Tề Thiên có mặt với chúng ta thì hạnh phúc biết bao.

Quyên mơ màng:

- Mình thì lại nhớ ông bác Địa Lý Thiên Vương quái đản. Một võ sư người Nùng tài nghệ cừ khôi như vậy mà mê biệt thự, tiền bạc âu cũng là chuyện ngược đời. Trong tâm hồn lộn xộn của ông ta có một cái gì đó rất là trẻ con.

Hoàng giải thích kinh nghiệm hơn:

- Nội cái biệt danh Thiên Vương cũng đủ thấy ông ta coi trời bằng vung, tiểu muội thấy không. Tôi có linh tính trong tương lai ông già mũi ó đó sẽ là kẻ thù bất đắc dĩ của tụi mình đó, cái nhìn ông ta xuyên thủng ba lô.

Sơn gật đầu:

- Ông ta cũng có kiến thức về bóng đá khá vui nhộn. Theo tôi, con người đó không thiện không ác. Nhưng vị ẩn sĩ ấy có thể biến thành nhân vật tà đạo số một nếu bị bọn xấu dùng quà cáp lợi dụng.

Sơn ngừng lại nhìn trân trối bầu trời mà Hoàng Lăng Tử vừa moi từ túi gã ra. Trời ạ, hẳn không ngờ Phan Thành Hoàng lại có trong tay sợi xích vạn năng xuất xứ từ một hòn đảo Nhật Bản. Qua đó đủ biết cố sư phụ Đinh Kheo của gã phải là tay ngao du tứ xứ thuở còn sinh tiền cộng với khả năng tiếp thu tinh hoa võ học nước ngoài cực kỳ nhạy bén.

Hoàng lạnh lùng trải sợi xích dài nửa mét có hai cục đồng hình lục giác toồng teng hai đầu xích xuống bãi cỏ rồi cất giọng:

- Trong tài liệu của thầy tôi ghi chép có nói rõ sợi xích vạn năng này có nguồn gốc từ tổ sư người Nhật Masaki. Trong thời gian làm đội trưởng ngự lâm quân công chính thành Tokyo cổ, Masaki đã chế tạo vũ khí này để ngăn chặn bọn cường sơn thảo khấu thay cho lưỡi gươm chết chóc. Khi mang theo sợi xích, tổ sư Masaki và các môn đệ đều giữ gìn trân trọng như một bảo kiếm. Lúc tọa thiền, sợi xích được đặt trên một cái mâm nhỏ gần người chiến sĩ, lúc xuất hành sợi xích được nhét trong bọc hành lý. Cũng như các môn võ học chân chính khác, người đánh xích không được áp dụng trong việc tấn công sát hại đối phương mà chỉ được quyền tự vệ. Khi sử dụng xích, tâm hồn và thể xác phải nhập làm một. Nếu người chiến sĩ chỉ xem sợi xích là một vật vô tri thì không bao giờ đạt tới trình độ cao siêu.

Lý thuyết nhập môn của Hoàng Lăng Tử nghe như một bài kệ. Gã kết thúc:

- Tên của vũ khí là “dây xích Mari Kigusari”.

Quyên Tiểu Muội rơi từ thái cực này sang thái cực khác. Vốn là một cô bé xinh đẹp coi trọng “chất xám của cái đầu” hơn ba thứ võ công chân tay, cô sững sốt bởi Thạch Sầu Đồi cười lên sảng sặc.

- Xin mời quý vị thưởng thức Mẫu Tử Côn.

Ngay tức khắc Đào Phá Thạch bày ra trên mặt cỏ một cây côn kỳ dị gồm hai khúc gỗ một dài một ngắn được nối liền bằng sợi dây nylon cực chắc. Nó nghiêm giọng:

- Thầy Lâm Bí Bo khi giao vũ khí này cho tôi đã nói rằng: khúc gỗ dài là mẹ, khúc gỗ ngắn là con. Khi ra đòn, con hung hăng tấn công trước nhưng luôn luôn được mẹ phối hợp che chở. Tôi đã thuộc bài của bác Bo trong vòng một tuần lễ. Có điều loại Mẫu Tử Côn cũng xuất phát từ một hòn đảo bên Nhật như sợi xích Mari Kigusari của Hoàng Lăng Tử. Tên của nó là “Nunchaku”.

Thúy Bụi trẻ môi:

- Bác Bo là sư phụ Aikido Hiệp Khí Đạo thành thủ xài vũ khí Nhật là phải rồi. Các bạn hãy quan sát cây tiểu tiết côn của tôi nhé, đồ quý vị đó là đoàn côn của Tàu, Nhật hay Việt?

Ba thằng con trai đều chưng hửng lúc cô bé lai Tây xinh đẹp kéo “phục mơ tuya” túi vải nhỏ bên hông ba

lô lấy ra một thanh kim loại có đường kính khoảng hai centimét dài khoảng mười lăm centimét. Cô bé thả cây đoản côn làm bằng hợp kim bên cạnh sợi xích Mari Kigusari và Mẫu Tử Côn Nunchaku rồi cười phá lên.

- Hi hi, ngó cây Tiểu Tiết Côn của mình cứ như là em bé mẫu giáo ngồi học kế hai học sinh trung học ấy. Có điều hãy coi chừng, em bé nho nhỏ có nghề à nghe.

Cô bé nói một hơi:

- Dưỡng phụ Tám Lục của mình đã cất kỹ Tiểu Tiết Côn trong sườn rỗng chiếc xích lô đợi khi mình đủ mười lăm tuổi mới đem ra làm quà sinh nhật. Cây Tiểu Tiết Côn này thừa sức tự vệ không thua Mẫu Tử Côn hoặc sợi xích vạn năng của hai bạn. Nó thích hợp với con gái với sức mạnh tấn công tăng gấp năm mươi lần nếu người sử dụng điểm trúng vào yếu huyệt đối thủ. Phần đầu và đuôi côn đánh vào thái dương, cạnh sườn, mắt cá, vùng chấn thủy. Phần thân côn đánh vào cạnh xương cứng như ống quyển, sống mũi, cùi chỏ. Nếu các bạn ai không tin lời chỉ dạy của cha nuôi mình thì đứng tại chỗ để mình thí nghiệm chơi, hi hi hi.

Thạch Sầu Đồi la oai oái:

- Chớ có giỡn Lolita Thúy. Mình dám cá món vũ khí mini cà chớn đó xuất xứ ở nước Tàu. Bởi bác Tám Lục là sư phụ Thiếu Lâm Bắc phái mà...

- Trật lất!

- Vậy thì chắc là từ môn phái Việt Võ Đạo Việt Nam?
Sơn lắc đầu khiến cu cậu quē một cục. Thủ lãnh Ngũ Quái Sài Gòn nói từng tiếng một rành rẽ:

- Tiểu Tiết Côn cũng như Mẫu Tử Côn và Xích Vạn Năng đều có nguồn gốc từ nước Nhật. Tên của đoàn côn kim loại đó là “Shosetsukon”.

Bốn đứa sững sờ trước kiến thức uyên bác của Sơn Đại Ca. Hấn điềm nhiên tiếp tục.

- Những bậc thầy võ thượng đẳng như Lâm Bí Bo, Đinh Kheo, Tám Lục đều biết tận dụng các sở trường của thiên hạ để bổ sung vào kho vũ khí đặc dị của mình. Tôi bảo đảm ba ông từng nghiên cứu “vũ khí Okinawa” rất cẩn thận.

Hoàng Lăng Tử khẽ nhếch mép.

- Mà y vừa nói đến “vũ khí Okinawa” ư?

- Không phải tao nói mà chương môn nhân Vovinam và sư phụ Karatedo của tao nói. Tao chỉ là người lặp lại sự hiểu biết của hai ông thầy. Các vị hãy nhìn những cây phi tiêu “Shuriken” nằm trong kho vũ khí Okinawa của tôi đây.

Sơn Đại Ca moi từ trong bọc nhựa dày ra một bó phi tiêu dài độ hơn hai tấc có sáu cạnh bén với một chùm tua sau đuôi nhằm giúp cho đường đi của phi tiêu thêm chính xác. Hấn rón rảng.

- Thời xa xưa phụ nữ Nhật đã biết tự vệ chống lại bọn đàn ông sàm sỡ bằng những cây trâm cài tóc. Cây trâm ném trong tầm gần có hiệu quả như mũi

phi tiêu, nếu mũi trâm tẩm thuốc độc lại càng lợi hại. Từ cây trâm đàn bà, các ông tổ môn Không Thủ Đạo sáng chế ra phi tiêu chống kẻ thù từ xa. Hiện nay ở Nhật Bản chỉ còn độ mười người sử dụng phi tiêu thành thạo, nổi danh nhất trong thế chiến thứ hai là cao thủ Tsamu Maoda ném bách phát bách trúng.

Quyên Tiểu Muội cau mày:

- Nhưng những thứ đó đáng gì đến...OKINAWA?

- Thầy tôi nói Okinawa là tên một hòn đảo đã tạo nên huyền thoại về võ công đặc dị của nước Nhật. Bốn thứ vũ khí của chúng ta ở đây đều đã từng được các hiệp sĩ Ninja cảm tử sử dụng trong cuộc chiến chống xâm lược ngoại bang.

- Lại còn huyền thoại Ninja nữa cơ. Mình đã từng coi phim về những cao thủ áo đen quần đen bịt mặt nạ đen ấy. Họ còn có khói màu, phép leo tường, phép độn thổ, đủ mọi tà thuật xạo đến mức không thể nào tin được.

- Này Quyên, gạt qua một bên những kỹ xảo điện ảnh. Tôi có thể khẳng định với bạn, tài nghệ xuất chúng của Ninja là có thật trong lịch sử nước Nhật.

Quyên kháng cự đến kỳ cùng:

- Nhưng họ không chỉ là những hiệp sĩ, họ còn là những kẻ ác bịt mặt giết người vô tội rất dã man.

- Đúng vậy, quyền lực và tham vọng đã làm thay đổi tính tình một số Ninja, họ biến chất khá nhiều nhưng... e hèm, ở đâu mà chẳng có người xấu người tốt.

Sơn trở lại vấn đề cụ thể.

- Tôi cũng không ngờ Thạch, Hoàng, Thúy lại được các ông thầy truyền thụ các món vũ khí có nguồn gốc từ Okinawa y hệt như mớ phi tiêu của tôi. Đây là cơ hội ngàn vàng cho chúng ta văn ôn võ luyện. Nào, từng người hãy đứng giữa bốn cây cổ thụ vây quanh kia biểu diễn bữa bối cho trọng tài Quyên chấm điểm.

*

Bốn đứa đều choáng váng trước bảng chấm điểm bằng lời bình của Quyên Tiểu Muội. Sau khi nhìn Hoàng Lăng Tử tung sợi xích vạn năng lúc gấp đôi lúc thẳng bằng lúc tiến lúc thoái như rồng bay phượng múa, cô bé phán gọn gàng.

- Anh Hoàng vẫn chưa hoàn chỉnh, sợi xích có thể cứu người chứ không chỉ tấn công đối phương. Chẳng hạn anh thò dây cứu người lâm nạn dưới nước, dưới hố hoặc nạn nhân đang kẹt trong đám cháy nhà vẫn tốt hơn là uy hiếp thiên hạ.

Hoàng Lăng Tử đổ dấm cứt nự. Trời ạ, thì bao giờ gã cũng công nhận Quyên Tiểu Muội là đại khắc tinh đời mình... cơ mà.

Thạch Sầu Đài lăm lét nhìn “đại khắc tinh thứ hai”.

- Minh múa Mẫu Tử Côn ghen Thúy?

- Tùỵ. Có điều tôi “phê” còn căng hơn chị Quyên đó nhé.

Đào Phá Thạch tiu nghiêng như khi ăn ớt. Cuối cùng ba đứa còn lại cũng thi thố xong màn vũ khí quái đản của mỗi người trước lời duyệt của nữ trọng tài Quyên.

- Ái chà, mình không muốn bạn bè hóa thân lùì thành những Ninja đâu.

Sơn vỗ về:

- Ninja không xài phi tiêu hai đầximét như chúng ta. Họ chơi toàn phi tiêu thứ dữ hình ngôi sao, chữ thập, tam giác hoặc chữ Vạn. Các thứ đó xé thịt da con người. Bạn yên chí về thứ phi tiêu bắn “bông sù rụng” của mình.

- Nhưng còn sợi xích và mấy cây côn nguy hiểm quá?

- Ô, tội này sẽ cắt vào kho. Trong thuật đánh võ có câu “dĩ độc trị độc”. Chúng tôi chỉ xuất kho “vũ khí Okinawa” nếu đụng độ một tên Ninja thực sự. Ha ha ha, nhưng làm gì có Ninja ở đất Sài Gòn mình.

Quyên bất chợt nghe lạnh buốt sống lưng. Cô thì thầm:

- Tội mình tổ chức ăn trưa rồi về thôi. Không hiểu sao mình có linh tính rất xấu rằng nhân vật Ninja mặc đồ dạ hành đen thui đó vừa từ Nhật Bản vượt trùng dương sang thành phố chúng ta đấy.

- Há?

Quyên mơ màng.

- Trong cổ tích cái gì lại không xảy ra. Nếu có một người Nùng tự xưng là Địa Lý Thiên Vương thì cũng có một ông Ninja Thiên Tặc nào chớ...

m u ờ i b a

HỘI THÔI MIÊN

Đầu giờ chiều, trên đường tiền Quyên Tiểu Muội về biệt thự Bông Sứ, Ngũ Quái Sài Gòn ngạc nhiên bởi quá nhiều người tập trung dồn cục trước một ngôi nhà trắng lẹ ba tầng có hàng rào lưới sắt đan kỹ lưỡng. Chúng kinh ngạc khi thấy thiên hạ xì xầm như sắp tận thế đến nơi.

Quyên nháy mắt với các bạn:

- Chúng ta thử ngồi lê đôi mách một chút đi, có biến cố tại khu mình ở rồi đó.

Hoàng lùng khùng.

- Để làm gì chứ, tụi mình còn quá nhiều việc đại sự.

- Có khi đại sự ở trước mắt mà anh Hoàng cứ tìm đâu đâu.

Cô bé “nhá” một con cáo cáo bắt được tại Suối Tiên làm Hoàng rứt cổ lê lưới. Chú côn trùng có cánh sau

khi bắt nạt gã liền ung dung rời khỏi tay Quyên bay tà tà vào đám cỏ ven đường.

Quyên gom các bạn lại thật dễ dàng. Cô nói lớn:

- Mình biết ngôi nhà ba tầng bí mật ấy. Đó là trụ sở lâm thời của Hội Thôi Miên. Ngôi nhà không dám treo bảng vì hoạt động huyền bí đâu được chính quyền cấp giấy phép. Gia chủ là... bà Mận Hoa Kỳ.

Thạch liếm mép:

- Chủ hộ ưa ăn mận Hoa Kỳ à, tôi thà ủng hộ mận nội địa hơn.

- Ôi, ông thần ạ. Bà chủ của Hội Thôi Miên tên là Nguyễn Thị Mận, nhà giàu có xe Hoa Kỳ trong gara nên bà con láng giềng gọi chết tên như vậy chứ nào phải là thứ trái cây chui tọt vào họng. Sở dĩ mình biết được chức sắc và sự mê tín của bà ta là nhờ má Võ Dạ của mình.

- Sao? Má của Quyên cũng là thành viên của cái Hội âm binh đó ư?

- Chưa. Má mình chỉ mới bị dụ thôi, bà có vô ngôi nhà ba tầng kia vài lần về kể lại với mình và dì Mười quản gia rằng trong đó có nhiều thứ linh thiêng lắm.

Bốn đứa cười ngất trước giọng điệu nghiêm trang của Quyên Tiểu Muội. Chúng đâu lạ gì tính “dị đoan” của bà Võ Dạ, cũng vì mê tín dị đoan mà trong quá khứ có lần bà suýt nhà tan cửa nát trước con quỷ Thần Trùng.

Sơn Đại Ca nhú mày:

- Hình như thiên hạ mỗi lúc một xúm xít đông hơn. Có lẽ không phải Hội Thôi Miên tụ tập đâu, tôi nghĩ rằng có thể bà Mận Hoa Kỳ bị một tai nạn nào đó. Nay Quyên, bạn hãy đóng vai người quen đến dò la tin tức.

Ý kiến của hần quá phù hợp với mục đích của Quyên Tiểu Muội. Cô níu bạn bè lại trước cổng cư xá sang trọng này không phải để ngó khơi khơi, cô bé vừa mới nhắc gót thì từ trong căn nhà khả nghi, một cái bóng quen thuộc hiện ra. Quyên gào thất thanh:

- Má ơi má...

Cái bóng lơ lửng thành bà Vỹ Dạ với mái tóc cắt trẻ trung, dáng uyển chuyển như con gái. Trong bộ váy mặc ở nhà trang nhã, bà tất tả chạy đến bên ái nữ cục cưng của mình.

- Ô, Thuyền Quyên hả. Cả các bạn con cũng có mặt đầy đủ ư, có chuyện...

Năm đứa trẻ sừng sốt trước câu nói hỏn hển dứt khúc của bà.

- Có chuyện dành cho nghề thám tử các con đây.

- Má nói lẹ lên đi.

- Các con nghe nhé, những người lớn hiếu kỳ đứng kia không thể biết hơn được tôi. Hồi sáng sớm lúc các con đi chơi Suối Tiên thì tôi nhận được cú phôn khẩn cấp của bà Mận Hoa Kỳ. Không hiểu sao bà ấy tin tôi đến thế, bà ấy khóc nức nở trong điện thoại nói rằng “Viên kim cương gia bảo lớn thứ mười trên

thế giới” bà ta cất trong tủ sắt đã biến mất. Giá trị của viên kim cương gia bảo tính sơ sơ khoảng một triệu đô la.

Quyên chơi với.

- Má nói thực à, nghĩa là khoảng mười một tỉ đồng Việt Nam và tương đương với hơn hai ngàn cây vàng.

- Đúng vậy. Không bao giờ má tin bà ta có một tài sản kinh khủng cỡ đó, nhưng má đã khuyên bà ta phải cấp tốc gọi điện cho cảnh sát, mà cụ thể là thiếu tá Lý Thạch Sanh ở đội đặc nhiệm. Hồi sáng thiếu tá Sanh cũng đã đến hiện trường.

Đám trẻ thờ phào nhưng giọng Quyên vẫn còn hồi hộp:

- Anh Sanh có nói gì không hả má?

- Má chỉ thấy anh ta và đại úy La Thông sắc mặt rất căng thẳng. Lúc đó má cũng đứng ngoài sân như đám đông chen chúc kia. 10 giờ đúng, xe Jeep cảnh sát bỏ đi chỉ chừa một nhân viên hình sự ở lại tận bây giờ.

- Tụi con sẽ liên lạc với anh Sanh, nhưng trước hết má phải cho tụi con biết về tình hình diễn biến sau cú phôn báo tin của bà Mận?

Bà Vỹ Dạ vỗ nhè nhẹ vào trán khôi phục trí nhớ. Xét về mặt này, bà quả là một thông tin viên tuyệt vời.

- Các con định chất vấn tôi về vụ Hội Thôi Miên phải không, ôi chao, cái Hội bí mật của bà Chủ tịch Mận Hoa Kỳ đã ngừng sinh hoạt tuần lễ nay. Những nhân vật trong Hội có người “thần nhãn” giỏi đến

mức dựng đứng một cây kim đang nằm sóng suốt trên bàn. Đáng tiếc là nhà nước không công nhận họ. Riêng tôi chứng kiến tận mắt.

Quyên nhăn nhó:

- Sáng nay họ có mời má họp hay không?

-Ồ không, họ đã tự giải tán tuần lễ nay rồi mà. Tội nghiệp bà Mận, lúc má chạy đến ngôi nhà ba tầng thì cảnh sát đã bao vây không cho bất kỳ ai bước vào cửa. May mà bà Mận chạy ra khóc thút thít với má và kể lể chút đỉnh. Đại khái bà ấy nói rằng “Viên kim cương có điều tra cũng vô ích, chỉ có ma quỷ mới vượt qua được hệ thống báo động điện tử để đến tủ sắt”, bà ta đã đưa chúng từ cửa một công ty kim hoàn cho thiếu tá Lý Thạch Sanh xác nhận viên kim cương lớn thứ mười trên thế giới hiện là sở hữu của bà.

- Viên kim cương có bảo hiểm không hả cô? Sơn chen vào.

- Có cháu ạ. Bà Mận có giấy tờ công chứng của một công ty bảo hiểm cấp quốc tế có trụ sở chi nhánh tại Sài Gòn. Quả là động trời.

- Cô còn biết gì thêm không?

- Không.

Sơn Đại Ca thay mặt đám trẻ cảm ơn bà và quay sang nói nhỏ với Quyên.

- Tiểu muội đưa má về biệt thự Bông Sú nghe. Tụi này...

- Sao, tính làm thám tử không cho mình tham dự hở?

- Suyt. Sẽ có người mời Quyên lúc cần thiết. Chào.
- Đường ai nấy đi cũng được – Quyên nguýt dài – mình sẽ về nhà phôn cho anh Sanh trước, á à...

*

Thông tin của bà Võ Dạ về ngôi nhà bị mất trộm chỉ có một cảnh sát viên bám trận địa làm bốn đứa mừng khắp khối. Thúy Bội hớn hờ.

- Tụi mình sẽ năn nỉ ông đội viên đội đặc nhiệm để xâm nhập hiện trường, thế nào ông ấy cũng biết tụi mình mà.

Đám trẻ dưới sự tiên phong của Thúy Bội mở một con đường mới tiếp cận căn nhà ba tầng bằng cửa sau. Chúng đi lối tắt ai ngờ gặp may, viên cảnh sát vừa đóng sầm cửa trước, lộ mặt ra cửa hậu với cái bảng tên đề mấy chữ “Đỗ Văn Đạt” trên ngực áo.

Thúy mới liếc thấy cấp bậc anh chàng đã nở nụ cười.

- Chào trung sĩ Đạt, lâu quá gặp... hoài...

Chàng trung sĩ trẻ tuổi ngơ ngác nhìn cô bé. Anh ta có vẻ bị xây xẩm bởi con mắt màu tím tím chớ sao, anh chàng cười đáp lễ.

- Bộ chúng ta quen nhau hả?

- Là cái chắc. Em nhớ đã vài lần đi săn bắt cướp với anh.

- Ồ, em gái lắm rồi. Anh mới chuyển từ cảnh sát giao thông qua đội đặc nhiệm.

- Hả?

Đám trẻ tóc gáy dựng đứng vì bị hớ quá nặng, tuy nhiên anh chàng trung sĩ vẫn cười xởi lởi.

- Hà hà, dù sao trước lạ sau quen phải không, anh đề nghị trước là tụi em không được vô nhà nghe.

Sơn Đại Ca chung hứng:

- Tụi này chỉ...

- Thôi đi các cô cậu, thiếu tá Sanh và đại úy Thông hồi nãy lúc ra về có dặn anh rất kỹ. Chừng nào thấy “năm đứa nhóc ba trai hai gái” tới hiện trường là phải cảnh giác, lũ Ngũ Quái Sài Gòn đó luôn luôn phổng tay trên chiến công của lực lượng hình sự.

Thúy Bụi cắt ngang:

- Nhưng tụi em chỉ có bốn người, càng không phải là Ngũ Quái Sài Gòn. Nếu anh không tin cho tụi em mượn máy bộ đàm làm việc với sếp anh chút xíu.

Cô bé bắt đầu xù tóc nhím, đỏ mặt tía tai chống nạnh ngang ngược khiến trung sĩ Đạt hoảng hồn.

- Sắp đến ngày phụ nữ 8 tháng 3 rồi, tôi không gây gổ với phụ nữ đâu. Cô em tên gì hả?

- Vũ Thị Lolita Thúy tự Thúy Bụi.

- Ổ là là, té ra em là chủ nhân trường mồ côi Mơ Ước mà báo chí đưa tin rùm beng. Vậy thì các bạn trai em chắc chắn là Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đồi...

- Còn phải hỏi, tụi em cần phải cạnh tranh quyết liệt với Quyên Tiểu Muội đây. Cô nàng đang đàm đạo diện thoại với sếp anh đấy.

Viên trung sĩ trẻ tuổi ngập ngừng.

- Thú thật, anh rất ngưỡng mộ các nhà hiệp sĩ tụi em, chỉ tiếc là lệnh cấp trên không cho người ngoài ngành lai vãng, mà dẫu tụi em có tìm hiểu hiện trường cũng vô ích. Chung quanh tử sắt không hề có dấu vết nào. Anh dám bảo đảm với tụi em như vậy.

Đám trẻ hội ý nhau trong vòng một phút bằng tín hiệu mắt. Sau một phút, Thúy phát ngôn:

- Các anh đã kiểm tra sân thượng, các tầng lầu và lớp hàng rào bên ngoài chưa?

- Rồi, không dấu tay chẳng dấu chân cũng không có mùi mồ hôi người lạ.

- Có đúng là viên kim cương bị mất tích thực không?

- Viên kim cương mang tên PENSÉE lớn thứ mười thế giới đã không cánh mà bay em ạ. Bà Mận Hoa Kỳ – đã ngất xỉu và được xe cấp cứu chở đến bệnh viện vào hồi 9 giờ 45 phút sáng sau khi trình bày các chứng từ hóa đơn cho thiếu tá Sanh.

Đám trẻ gật gù, bà Võ Dạ má Thuyền Quyên đã không đề cập đến chi tiết này trong lúc kể chuyện cho chúng. Có thể xe cấp cứu đã rời căn nhà bằng cửa sau trong khi bà Võ Dạ bận rì rầm với đám đông nơi cửa trước, hoặc cũng có khi mười giờ sáng bà mới quành trở lại căn nhà đủ để thấy chiếc “xe Jeep” của đội đặc nhiệm lăn bánh khỏi hiện trường. Tuy nhiên phát hiện này xét cho cùng chẳng có gì quan trọng, vấn đề là bà chủ Mận hiện thời vắng

mặt và hiện trường chỉ còn trung sĩ Đạt bắt đắc dĩ làm quản gia.

Sơn Đại Ca trầm ngâm.

- Anh Đạt ơi, bà chủ căn nhà có còn quan hệ với Hội Thôi Miên không hả anh?

- Ừm, tụi anh có nhiều lý do nghi ngờ một người trong Hội bùa mê thuốc lú đó là tác giả vụ trộm viên kim cương PENSÉE. Đáng buồn là bà Hội trưởng Mận đã giải tán hội, cả tuần lễ nay theo báo cáo của công an khu vực lẫn tổ dân phố thì căn nhà không có ai ra vào. Chẳng lẽ tên trộm biết phép độn thổ?

Thạch Sầu Đồi hét toáng:

- Không phải chẳng lẽ mà là chắc chắn. Các anh cần phải kiểm soát nền nhà từ trên xuống dưới. Nhân danh một đứa con nít có tay nghề mở khóa, em có quyền nghĩ tới chuyện “nhập nha” mục tiêu bằng đường hầm xuyên lên mặt đất.

Trong lúc trung sĩ Đạt nín thở thì Hoàng Lăng Tử cất giọng trầm trầm.

- Anh có danh sách những người tham gia Hội Thôi Miên chẳng?

- Ái chà, cuốn sổ tay ghi tên hội viên Hội Thôi Miên trong học bàn trang điểm bà Mận đã bị thiếu tá Sanh lấy đi. Cũng may anh còn nhớ vị sư tổ thôi miên được các hội viên thờ phượng tên là Quách Thọ tu luyện tại một cái am nào đó gần địa đạo Củ Chi. Cái tên nghe Tàu Chợ Lớn quá hả?

Sơn Đại Ca kết thúc.

- Cảm ơn anh Đạt đã giúp đỡ tụi em chí tình, trong vụ mất trộm kỳ lạ này, em rút ra được mấy chi tiết sau: Thứ nhất, viên kim cương PENSÉE trị giá triệu đôla siêu đắt cỡ đó mà công ty bảo hiểm quốc tế lại hờ hênh không cử người đeo bám thân chủ. Thứ hai, tên đạo tặc chỉ có thể lọt vô căn nhà bít bùng bằng ba con đường: chân chạm đất, thăng thiên hoặc độn thổ. Hai cái trên không để lại dấu vết thì tất nhiên y chọn phương pháp đào hầm chớ sao. Thứ ba, nghệ thuật thôi miên làm mê muội tâm hồn người đối diện không phải là chuyện hoang đường vớ vẩn như chúng ta tưởng đâu, nó lợi hại đến mức có thể hướng dẫn nạn nhân mê sáng phun sạch mọi bí mật trong nhà của mình.

- Trời đất, ý em nói rằng bà Mận Hoa Kỳ đã bị một tên tội phạm nào đó trong Hội Thôi Miên lợi dụng?

- Cái gì cũng có thể xảy ra, thưa trung sĩ. Kính chào anh.

Bốn đứa phóng xe đạp bay đến biệt thự Bông Sú gần đó. Sau đợt bấm chuông ám hiệu, Quyên Tiểu Muội mở cửa với nét mặt tươi như hoa nở. Sơn nhanh chóng thuật lại toàn bộ nội dung cuộc đấu khẩu với trung sĩ Đạt và hắt hàm.

- Tụi mình rất cần có sự bổ sung, Quyên đã thu hoạch được gì qua điện thoại chưa?

Cô chủ nhỏ biệt thự Bông Sứ liếc bốn chiến hữu một cái nháng lữa.

- Hí, không đột nhập vô nhà bà Mận được mà bày đặt làm tàng. Quý vị nghe nè, không phải Lý Thạch Sanh mà là đại úy La Thông tiết lộ với mình trong lúc trực chiến. Anh ấy đã điều tra bên công ty bảo hiểm ASIA và được biết công ty vẫn thường xuyên giám sát viên kim cương PENSÉE. Cụ thể họ cài thám tử riêng vào Hội Thôi Miên của bà Mận Hoa Kỳ, ngay cả lúc Hội bảy ngày không sinh hoạt, viên thám tử bảo hiểm vẫn không rời căn nhà ba tầng nguy hiểm. Điều kinh khủng hiện nay là viên thám tử có tên Bảy Năng ấy bỗng nhiên bốc hơi thành khói đúng vào lúc thân chủ mất trộm.

Thạch ấp úng:

- Bảy Năng không quay lại công ty ASIA ư?

- Không. Anh Thông xác định viên thám tử có thể bị bắt cóc hoặc là tòng phạm với tên đạo chích. À, mà còn chuyện này nữa. Theo chuyên viên điện tử thì hệ thống báo động tự động của căn nhà ba tầng đã bị ngắt điện trước lúc hung thủ ra tay cỡ một tiếng đồng hồ và có điện trở lại sau vụ trộm chừng năm phút. Theo chuyên viên phá khóa thì cửa tủ sắt không có dấu tay nhưng có dấu hiệu chân tủ bị xô dịch. Theo chuyên viên xét nghiệm hiện trường thì nền nhà không có hăm ngấm. Tất cả giả thuyết về

tên đạo chích lọt vô nhà bằng đường cống hoặc độn thổ đều phá sản.

Đám trẻ ngỗ ngược, hồ sơ vụ trộm lớn nhất thành phố bỗng trở nên trắng hoàn toàn, ngoại trừ “chân tù sắt bị xê dịch”. Hừ, tù bị xê dịch mà phía dưới không thấy đường ngầm trở lên thì cũng như không.

Thạch Sầu Đồi ngẩn ngơ:

- Chẳng lẽ căn nhà bà Mận Hoa Kỳ có ma?

Thúy Bụi gạt phăng.

- Đừng nói ngược nữa ông Thạch, ma cỏ khi khô gì. Viên kim cương trị giá hơn hai ngàn cây vàng và số tiền bảo hiểm cũng tương đương chừng ấy. Nếu gia chủ toa rập với Hội Thôi Miên tự lấy cắp của cải mình thì họ sẽ được bồi thường gấp đôi.

Hoàng Lăng Tử chơi với:

- Thúy nói sao, bà Mận có thể tự làm đạo chích và hưởng trọn số tiền bảo hiểm ư?

- Ô, mình chỉ thí dụ thôi. Bà chủ nhà có thể giữ được “tình yêu” bên mình, tìm cách loại bỏ tay thám tử bảo hiểm, sau đó khóc lóc gọi phen cho má Quyên Tiểu Muội rồi xui khi cảnh sát đến. Các động tác kịch tính đó trị giá triệu đô la của công ty bảo hiểm ASIA đấy.

Sự phân tích liều lĩnh của Thúy Bụi làm ai nấy choáng váng. Chớ gì nữa, điều đó rất dễ xảy ra. Với số tài sản được bảo kê khổng lồ, một thân chủ bất lương tại sao lại không móc ngoặc với bọn tội phạm

hoặc tạo ra hiện trường giả để ầm gọn số tiền bồi thường hợp pháp. Chẳng phải ở các nước phương Tây, những ngôi nhà hoặc xe cộ được bảo hiểm đều liên tục bị phát hỏa để thân chủ có lộc trời sắp sửa đổ đặc xin hơn ư?

Sơn Đại Ca lẩm bẩm:

- Nếu thí dụ của Thúy biến thành sự thực thì đây là một vụ đại bịp đáng kính nể.

Quyên cắn một sợi tóc thề trong kẽ răng trắng sáng.

- Đội đặc nhiệm tinh quái của thiếu tá Sanh cũng phân tích được như chúng ta. Không, mình có ý kiến khác.

- Sao?

- Cái tên PENSÉE của viên kim cương có thể liên quan đến vụ án. “Pensée” nghĩa là “tình yêu”. Thúy có lý khi nói bà chủ nhà sẽ giữ được tình yêu bên mình. Bà Mận yêu ai, yêu ông Quách Thọ sư tổ của Hội Thôi Miên chẳng? Vậy thì...

Mắt Thúy Bụi sáng rực:

- Mình hiểu sự gợi ý của bạn. Sáng mai khi Quyên và Sơn đi học thì chúng tôi sẽ lên đường đến địa đạo Củ Chi. Ô kê?

m ư ờ i b ố n

MA THUẬT ẨN ĐỘ

Bao giờ cũng vậy, Ngũ Quái Sài Gòn như có sự phân công định mệnh. Chính vì Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội kẹt dùi mài kinh sử ở trường học và chỉ rảnh rỗi trong buổi chiều, nên bất cứ cuộc phiêu lưu mạo hiểm nào trong buổi sáng đều được ba hào kiệt Hoàng, Thạch, Thúy bao thầu trọn gói. Hầu như chỉ có ngày chủ nhật và những ngày nghỉ lễ, đám trẻ mới được dịp sum họp quần tụ bên nhau đông đủ.

Đáng tiếc là chuyến ngao du địa đạo Củ Chi chưa khai mạc đã có trục trặc. Số là Thạch Sầu Đời từ lúc nhận chân áp tải cho hãng nước đá “Băng Giá”, cu cậu được ông chủ tín nhiệm đến mức mỗi ngày đều phải vô trình diện cho sếp cảm thấy yên tâm. Còn phải hỏi, từ hồi thành lập tới nay, hãng nước đá Băng Giá chưa tuyển được nhân vật nào ngon lành, giỏi

võ, tiểu lâm cỡ Thạch Sầu Đồi. Họ trọng dụng và trả lương hậu cho cu cậu cũng là phải đạo.

Sáu giờ sáng, Đào Phá Thạch vừa ló đầu vô văn phòng tính xin phép nghỉ một bữa, ông chủ đã phán.

- Lát nữa tôi muốn cậu có mặt tại khách sạn “Da Trắng” để kiểm tra chất lượng nước đá nhập kho lạnh khách sạn. Sẽ có hơn chục xe ba gác chở hàng đến đó.

- Thưa sếp, hôm nay tôi cần được tẩy não đầu óc bởi một chuyên gia thôi miên.

- Đẹp. Tôi đang trưng mắt thôi miên cậu đây. Bữa khác tôi cho cậu nghỉ thẳng cả, bữa nay miễn. Đơn đặt hàng của khách Tây Âu khó hơn khách da vàng nhiều. Cậu hiểu vấn đề chứ, vô sĩ áp tải?

Sáu giờ ba mươi phút, Đào Phá Thạch trình diện một sếp khác, sếp Lolita Thúy chớ còn ai. Nó bẻ những ngón tay răng rắc.

- Hic, mình không đi Củ Chi được...

- Không đi thì thôi chớ làm gì mà sụt sùi như con nít bị xù kẹo vậy ông Thạch. Chúc ông biến thành người tuyết ở cái hăng nước đá Băng Giá đó nghe.

- Hì hì, tôi là Người Tuyết thì bà là Bà Chăn Lửa, á á á...

Bảy giờ sáng, Hoàng Lăng Tử và Thúy Bội đến nhà Quyên để nhận chiếc Cub sừng trâu “xuất kho”. Khi xe gắn máy rề rề ngang cư xá quý tộc Hồ Văn Huê, hảo hớn đẹp trai Phan Thành Hoàng ngó căn hộ ba tầng lầu bầm.

- Nếu chủ nhân không mở cửa, chẳng tên trộm nào xâm nhập nổi trước hàng rào lưới thép bít bùng.

Thúy Bội ngồi sau lưng gã cười khẩy:

- Ông quên vụ con khỉ Tề Thiên của tướng cướp Hùm Sáu Ngón rồi sao, trước khi Hùm Sáu Ngón vô tù và con khỉ rớt về tay ông Thạch thì Tề Thiên đã biểu diễn màn xiếc khỉ bám gờ tường “nhập nha” bằng lối cửa sổ ăn cắp pho tượng cổ.

- À, Thúy định nhắc cái thuở ban đầu năm đứa mình hội ngộ hả. Theo tôi, hai vụ hoàn toàn khác nhau. Thứ nhất, tên đạo chích là người chớ không phải là khỉ. Thứ hai, trên đời này không còn con khỉ thứ nhì bác học như khỉ Tề Thiên. Thứ ba, với căn nhà ba tầng kín cổng cao tường có hệ thống báo động tân kỳ kia, khỉ Tề Thiên cũng chỉ có nước đầu hàng la khệt khệt.

Thúy bậm môi trong ba giây:

- Nay ông Hoàng, thử đặt trường hợp ông là tác giả của vụ trộm kim cương. Chúng ta sẽ tấn công cái pháo đài điện tử đó bằng cách nào?

Hoàng trả lời sau khi xe đã chạy ra đường cái hướng về ngoại ô đường Nguyễn Kiệm dài thăm thẳm.

- Thúy nghe đây. Loại trừ chuyện bà Mận Hoa Kỳ làm nội ứng sang một bên, muốn đột nhập mục tiêu thép ấy, tên trộm phải có tài nghệ phi phàm của một Ninja Nhật.

- Ninja Nhật?

- Ồ. Trưa hôm qua ở Suối Tiên chúng ta đã phối hợp tập luyện bốn món vũ khí Okinawa mà một Ninja sù giả bắt buộc phải thành thạo. Dĩ nhiên một Ninja còn vô số bừa bối khác nữa, chẳng hạn đi dây thép có hệ thống ròng rọc trên không trung đột kích bất ngờ mục tiêu, chẳng hạn đu bám trần nhà theo thể “Bích Hồ Du Tường”, chẳng hạn mở tủ sắt bằng chất nổ mini cực mạnh.

Thúy Bụi cười khúc khích.

- Thế thì không thể có một ông Ninja đen đúa từ đầu đến chân ở nhà bà Mận Hoa Kỳ. Bằng chứng là tủ sắt chứa viên kim cương PENSÉE chẳng hề bị chất nổ làm sứt mẻ.

- Bởi vậy tôi mới nhức đầu. Bạn có nghĩ rằng có tới hai gã Ninja chẳng, một tên chuyên nghề mở két không để lại dấu vết còn một tên chuyên nghề đột nhập không để lại mùi người.

- Hả? Nếu giả thuyết của ông là đúng thì bà Mận Hoa Kỳ vô tội trong việc “hưởng lộc số tiền bảo hiểm” sao. Không đời nào...

Hai hiệp sĩ im lặng mỗi đứa đeo đuổi một suy nghĩ riêng trong lúc chiếc Cub sừng trâu cứ tà tà nuốt hết con đường Nguyễn Kiệm để tìm kiếm một cái am không địa chỉ trong vùng Củ Chi thành đồng đất thép.

*

Tám giờ sáng, lúc Thạch Sầu Đồi hoàn tất xong trách nhiệm kiểm tra chất lượng nước đá tại kho lạnh của Khách sạn Da Trắng thì, đột ngột một biến cố xảy ra làm đảo lộn mọi kế hoạch sắp tới của Ngũ Quái Sài Gòn. Coi, cu cậu vừa tót lên yên xe đạp tính bái bai vị thủ kho lạnh khách sạn bỗng há hốc mồm bởi những khách trọ da trắng mũi lõ mắt xanh cao nhồng từ trên lầu một chạy rầm rập xuống cầu thang.

Họ tri hô ồm tỏi.

- Help me, help me...

“Help me” nghĩa là “cứu tôi” chớ gì nữa. Chí ít thì cô giáo Mơ trường MƠ ƯỚC đã dạy Thạch lồm bồm. Ngay lập tức cu cậu huých cùi chỏ vô lưng ông thủ kho.

- Chú rành tiếng Anh không, chạy ra xem họ cầu cứu cái gì cà?

Viên thủ kho ba chân bốn cẳng chạy ào về đám người ngoại quốc. Lúc này ông giám đốc khách sạn Da Trắng và những nhân viên bảo vệ cũng tề tựu nhao nhác. Một lát sau viên thủ kho trở lại vị trí cũ nói rầu rĩ.

- Đêm hôm qua, bọn trộm đã vét sạch đồng hồ, trang sức, tiền bạc của mười khách trọ ngụ ở mười phòng khác nhau trên lầu một. Các nạn nhân gồm đủ loại quốc tịch Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý...

Thạch trợn mắt:

- Trời đất, có sao đến giờ này họ mới phát giác ra. Hừm, chẳng lẽ bọn trộm xông mê hồn hương vào lỗ khóa?

- E hèm, chuyện đó để cảnh sát giải quyết. Cảnh sát sẽ đến đây tức thì, tao là người làm công còn chú mày là người giao nước đá chẳng nên để ý làm gì kéo hại vào thân.

- Ê, chú chó có giỡn nghe. Võ nghệ của tôi dư sức tóm cổ một tí tên trộm. Sao, họ xì xầm quái quỷ gì hả?

Viên thủ kho chất phác gãi đầu sồn sột.

- Nhờ vốn liếng tiếng “bồi” kha khá nên tao nghe đám khách trọ mũi lõ không ngớt than thở rằng khoảng hai giờ sáng có một mùi hương nồng nặc hắt vô đủ chục phòng. Sau đó thì họ ngáy khò khò đến tám giờ sáng mới mở mắt nổi.

- Khà khà, tôi nói có đúng không. Rõ ràng tên đạo tặc xài mê hồn hương. Tên này phải là người trong chốn võ lâm.

- Chưa hết đâu. Trong mỗi phòng đều có tấm danh thiếp thủ phạm để lại. Các nạn nhân gom một đồng chờ giao cho cảnh sát.

- Hả, tên đạo tặc coi thường cảnh sát thế à?

- Ồ, trên tấm danh thiếp đề rành rành sáu chữ “Đạo Chích Thiên Vương xuất thế”...

Trong tích tắc, bộ óc khỉ của Thạch hình dung đến dị nhân Địa Lý Thiên Vương thi thố khinh công trên xe đạp xẹp bánh hôm qua, nó gục gặc một hồi rồi cười lạt.

- Không hiểu Thiên Vương ở đâu mà xuất thế nhiều dữ thần, hết ông thầy Địa lý đến sư tổ Đạo Chích.

Hừ hừ, hai nhà ngươi muốn kèn cựa tay nghề “xã hội đen” với ta hả, còn lâu.

Nó quay lại gầm gừ với người thủ kho lớn tuổi.

- Trên danh thiếp có địa chỉ không vậy ông chủ?

- Không.

- Cũng chẳng sao. Tôi thể sẽ lột mặt nạ tên Thiên Vương thứ hai này, chắc chắn y có liên hệ đến lão Thiên Vương thứ nhất. Mà cũng biết đâu vụ mất viên kim cương Pensée có cùng thủ phạm với vụ trộm ở khách sạn Da Trắng.

- Hình như chú mày sắp sửa sùi bọt mép?

- Không dám. Bất bợn tội phạm là nghĩa vụ của mọi người, chú nhát hít như thở thây kệ chú, tôi nhất định phải bảo vệ danh dự Việt Nam cho người da trắng khỏi coi khinh. Các tư trang bị mất sẽ quay về với mười người khách trọ của ông chủ.

- Bụt ơi, chú em xách xe đạp xông trận kiếm một kẻ vô hình vô ảnh ư?

- Ô kê. Tôi sẽ đi cùng trời cuối đất hôm nay để truy lùng tên Thiên Vương Đạo Chích.

*

Chiếc Cub năm mươi phân khối nhuộm đầy bụi đỏ dọc đường dừng trước một sạp báo. Hoàng Lăng Tử thì thầm:

- Đi hỏi già về nhà hỏi trẻ. Tội mình thử hỏi thăm đại bà già bán báo biết đâu chừng bà cụ lại rành

cái am quái dị của lão Quách Thọ thôi miên, đúng không Thúy?

Thúy Bội gật đầu:

- Hãy làm quen bà cụ bằng cách mua một tờ báo trước.

Ê, hai đứa mới cầm tờ báo mới toanh trong tay đã cau mày bởi “Chuyện lạ nước ngoài” đăng nơi trang chót. Cái tí “Người lớn biến thành trẻ con do tà thuật thôi miên” nhanh chóng thu hút đám trẻ.

Thúy cố tình đọc lớn cho bà cụ bán báo đeo cặp kính lão nghe rành mạch.

- “Từ lâu, thôi miên không còn là chuyện lạ. Người thôi miên có khả năng tác động vào phần vỏ đại não của người bị thôi miên, gây ra trạng thái tựa như ngủ làm đối tượng dễ dàng chịu sự ám thị của mình. Các nhà y học nhiều nước từng nghiên cứu và sử dụng phương pháp thôi miên vào việc chữa bệnh, đặc biệt là cho những người mắc bệnh tâm thần. Trong khi đó, một số người lại lợi dụng thôi miên để biểu diễn kiếm tiền, đôi khi gây ra hậu quả tai hại. Một trong những nhà thôi miên bất hảo ấy là Paul Mackell người Anh...”

Cô bé ngừng lại giao nhiệm vụ xướng ngôn viên cho Hoàng Lăng Tử. Gã thở dài rồi đọc tiếp:

- “... Trong một màn biểu diễn ở Luân Đôn thủ đô nước Anh hồi cuối năm 1996, Mackell đã được khán giả vỗ tay vang dội khi ông ta làm cho anh Cris Geyse ba mươi mốt tuổi rơi vào trạng thái ngủ. Màn

biểu diễn thành công vượt bậc kia đã biến tâm hồn Geyse thành một đứa trẻ con. Theo yêu cầu của vợ Geyse, một nhà tâm lý học đã khám cho anh và kết luận rằng: về mặt trí tuệ, anh chỉ bằng đứa trẻ tám tuổi. Một vụ “xì căng đan” đã nổ ra sau màn thôi miên tai hại nói trên.

Theo báo Lao Động nước Nga, những người thân Geyse đã đâm đơn kiện Mackell đòi nhà thôi miên này phải bồi thường một triệu bảng Anh (tương đương một triệu rưỡi đôla). Ngược lại, Mackell đang chờ lãnh giải Nobel y học về bí quyết cải lão hoàn đồng (!?!)”

Bà chủ sạp báo sửa lại gọng kính lão dòm hai đứa nhóc như dòm hai con khủng long thời tiền sử. Con “Khủng long cái” Thúy Bụt cười hăng hắc.

- Bà thấy thôi miên nguy hiểm ghê chưa, ấy vậy mà tụi cháu nghe đồn ở vùng Củ Chi có một nhà thôi miên đến lập nghiệp cơ đấy.

Bà cụ bị rớt ngay vào bẫy, giọng bà run bắn:

- Các cháu tính nói tới lão Quách Thọ lập am lập miếu ấy à. Khiếp, tối ngày lão Quách cỡi trần trùng trục mặc quần tiều, quần khắn rằn nháy múa quanh một cái chòi gần khu địa đạo đầy khách du lịch quốc tế. Du khách gần như quên bằng việc xuống hầm địa đạo để mò tới lão. Chắc chắc, trong vòng trăm mét cạnh căn chòi có miếu thờ Thần Thôi Miên của lão, xe hơi đậu nối đuôi đông như kiến.

- Bà có bao giờ chứng kiến phép lạ của Quách Thọ chưa?

- Một lần đủ tổn tới chết. Các cháu biết không, lão Quách trút từ trong giỏ ra chục con rắn hổ mang lớn bằng bắp chuối và huơ huơ mười ngón tay niệm chú rồi trừng mắt mê hoặc lũ rắn. Trời Phật ạ, lũ rắn độc hung ác sợ hãi nằm im re khiến lão thu hoạch cả ngàn đôla du khách kính biểu.

Hoàng xao xuyên thấy rõ:

- Lão ta có cả tà thuật của thầy Fakia Ấn Độ à?

Thúy vô thắng vấn đề.

- Cháu nghe đồn Quách Thọ là sư tổ của Hội Thôi Miên. Bà cụ có lần nào thấy những người trong Hội Thôi Miên đến thăm căn chòi của họ Quách không, thí dụ như một bà sồn sồn hay chạy xe hơi tên là Mận Hoa Kỳ chẳng hạn?

Bà cụ bán báo nhảy dựng.

- Bà Mận Hoa Kỳ hả, bà đẹp đẹp đó hay dùng ô tô lại sạp tôi mua báo lắm. Chẳng là từ sạp báo này thẳng đường đất đỏ là đến am miếu lão Quách.

Thúy mừng lắm.

- Bà cụ có thấy các hội viên ngồi trên xe bà Mận không?

- Làm gì có à. Sở dĩ bà tỉ phú Sài Gòn đó xuống Củ Chi là... là...

- Là sao hở cụ?

Bà lão đỏ mặt nói thầm sợ Hoàng Lăng Tử nghe lọt:

- Là vì bà tử phú cập bồ thế nào ấy với lão Quách Thọ. Chu choa mèn đét ời, ai cũng quá tuổi ngũ tuần mà còn nhân tình, nhân ngãi lẹo tẹo.

- Kỳ cục quá há, thôi tụi cháu cảm ơn bà nghe.

Chiếc Cub sừng trâu phóng vụt đi. Hai mươi cây số lặn lội tới Củ Chi bây giờ chỉ còn thanh toán nốt con lộ đất đỏ là vượt qua trở ngại cuối cùng. Hoàng cho xe chạy rề rề qua những rẫy mía, rẫy khoai mì lá xanh mát mắt. Gã chép miệng:

- Bà già bán báo dễ thương hết sức, hèn chi tục ngữ dạy “Kẻ cấp gặp bà già” là chết như chơi.

- Hừm, mình đang nghĩ về vị sư tổ thôi miên đây. Ngay ở một xứ sở văn minh như Anh Quốc mà đám thôi miên Paul MacKell lộng hành dữ quá, nói chi xứ sở miệt vườn như nước mình. Tại sao người ta lại để yên cho Quách Thọ cất chòi lập miếu thờ Thần Thôi Miên gần khu địa đạo?

- Điều đó rõ ràng không tốt chút nào. Du khách ngoại quốc đáng lẽ đến địa đạo thưởng thức chiến tích bất hủ thì lại tham quan những trò Fakia Ấn Độ của lão Quách bí hiểm kia. Thậm chí bao nhiêu ngoại tệ cũng trút vào túi lão ta.

- Đáng sợ nhỉ, lão thôi miên được rắn hổ mang tất nhiên thừa sức thôi miên tụi mình. Hi hi, coi chừng lão biến chúng ta giống Cris Geyse, từ thiếu niên bỗng thành hài nhi mới đẻ là nghỉ làm... thám tử.

Hoàng giả vờ le lưỡi.

- Lúc đó thằng Sơn Đại Ca sẽ nhét bình sữa vô miệng Thúy thay vì nựng nịu há...

- Đồ ăn nói linh tinh, lạng quạng tôi mét bà Quyên là ông liệu hồn.

- Giỡn chơi mà Thúy. Kìa, cuối đường đất đỏ có một căn chòi lá, một cái miếu nữa. A ha, có cả một thằng nhóc tiểu đồng.

Chiếc Cub năm mươi phân khối tắt máy bên hông hàng rào trúc bao vây căn chòi. Hai đứa trẻ lững thững xuống xe quan sát, xa hơn khỏi tầm mắt của chúng là cánh rừng le trải dài vô tận.

Chúng không cần huyết sáo, thằng tiểu đồng mặc đồ nhà chùa tuổi chưa quá mười hai tuổi loắt choắt chạy lại níu áo.

- Anh chị đến tìm thầy em chữa bệnh tâm thần hả?

Hoàng cười ha hả:

- Ồ, anh đang điên tiết đây. Phía bên kia rừng le là nơi nào vậy nhóc con?

- Há, anh đẹp trai vậy mà không biết sao. Địa đạo Củ Chi đánh Mỹ đó.

Hoàng quẹo xe đánh trống lảng.

- Có phải em là đệ tử của thầy thôi miên Quách Thọ không?

Thằng nhóc sau màn do thám bắt đầu trở nòi lâu cá. Còn phải hỏi, nó đã quen những đồng xu hồi lộ của đám du khách ùn ùn xếp hàng để được họ Quách tiếp kiến chớ sao. Đáng tiếc bây giờ là phút nghỉ trưa

vắng hoe, lại rút nhằm ngày thứ hai đầu tuần, nên thằng nhóc tập trung khai thác hầu bao cặp “người lớn nhỏ tuổi”. Nó tùm tùm:

- Mỗi câu trả lời thù lao là năm ngàn đồng. Chịu chứ?

Hoàng nhăn nhó nhìn Thúy Bội. Cô bé bội đời nháy mắt:

- Chị chấp nhận thương đau. Nào, em trả lời câu đầu tiên của anh bạn chị đi.

- Dễ ợt. Em tên Tí Quậy, đại đệ tử duy nhất của sư phụ Quách Thọ.

Thằng nhóc vô mảnh lớn bởi một loạt câu hỏi tới tấp:

- Thầy Quách đâu rồi?

- Ông xách xe hơi lên núi Bà Đen bắt rắn. Chiều tối mới về.

- Xe hơi ở đâu mà có?

- Ôi anh chị quê một cục. Xe của bà Mận Hoa Kỳ gởi trong vườn chó đâu. Bà Mận nhà giàu nứt đố vỡ vách là người yêu của thầy em.

Hoàng tương kế tựu kế:

- Khà khà, anh chị là bà con của cô Mận đây. Lêu lêu...

- Ồ...

- Em mà thắc mắc bắt anh trả lời là phải chi địa năm ngàn đó. Chúng ta giao kèo rồi mà.

Tí Quậy ngẩn tò te.

- Ồ há, thôi em đành dán băng keo ở miệng vậy.

Nét mặt ranh mãnh của chú nhóc đáng thương đến nỗi Thúy Bội phải bật cười. Cô nhét vào túi áo

nhà chùa của Tí Quậy một xấp bạc đủ cho nó chơi trò điện tử cả tháng.

- Đừng há hốc mồm ra sung sướng nữa. Nghe chị Thúy hỏi nhé, Hội Thôi Miên có bao giờ họp ở đây không?

- Không. Cái Hội nhằm nhí đó do bà Mận Hoa Kỳ sáng lập. Sư phụ em chỉ có một người bạn già là bác Địa Lý Thiên Vương lâu lâu ghé đàm đạo.

Bốn chữ “Địa Lý Thiên Vương” từ cổ hợm thành bé tiên đồng làm Hoàng chết khiếp. Gã xấn xổ.

- Bác Địa Lý Thiên Vương có quen biết bà Mận không hở Tí?

- Nô, nô. Theo em hiểu thì hai người lớn ấy không biết nhau cho đến lúc sư phụ em giới thiệu bác ta gia nhập Hội Thôi Miên của bà Mận.

Hoàng rừ rì bên tai Thúy:

- Vậy là rõ, ông già địa lý trên xa lộ là một thành viên của Hội Thôi Miên đã bị giải tán. Có lẽ trong cuốn sổ tay tịch thu được ở nhà bà Mận, thiếu tá Lý Thạch Sanh đã nắm đầy đủ danh tánh thành viên cái hội mờ ám này.

Thúy ôm chầm thằng bé dụ khị:

- Cho chị vào chòi nghe, bà Mận Hoa Kỳ dặn chị đến quét dọn am miếu của thầy Quách Thọ đấy.

- Ô, chuyện nhỏ. Miễn là anh chị đừng xớ rớ gần chuồng rắn độc. Đòi em chỉ cần tiền lì xì càng nhiều càng tốt, hi hi hi...

Nhanh như cắt, cặp hiệp khách giao xe máy lại cho Tí Quậy và túc tốc bước vô tham quan sào huyệt ẩn cư của họ Quách. Coi, căn chòi trống hoác chỉ trơ hai cái giường hèn chi lão Quách Thọ tha hồ chu du chẳng hề lo lắng. Hai đứa rất ngạc nhiên không hiểu cái kết sắt đựng đũa dằng hiên của bá tánh, lão giấu ở đâu. Chúng chẳng màng ngó chuồng rắn khè khè, đối với Hoàng Lăng Tử, rắn độc chỉ là những con lươn không hơn không kém. Gã tần ngần đứng bên chiếc bàn gỗ tạp sau khi khom người xuống đưa tay sờ rầm.

- Thúy Bội thấy không, dưới rãnh bàn là hệ thống nam châm từ tính cực mạnh, nhờ hệ thống này mà lão có thể làm cho các vật kim loại di chuyển nằm đứng đủ kiểu, khiến bà Vỹ Dạ hoa mắt tưởng đó là tà thuật. Thực sự lão lừng danh trong nghề thôi miên là nhờ đôi tay. Không giống như nhà thôi miên bằng thần nhân người Anh Paul Mackell, lão Quách sử dụng ma thuật Ấn Độ. Các thầy phù thủy nước Ấn Độ trị rắn bằng cây kèn huơ lên huơ xuống chó không phải bằng mắt. Rõ ràng họ Quách đã phối hợp giữa mười ngón tay và tia nhìn để làm bắn loạn thần kinh đối tượng.

Thúy ngơ ngác.

- Mình chưa hiểu lắm ông Hoàng ạ.

- Thế này nghe, lũ rắn hổ mang bành làm gì có lỗi tai nghe tiếng huýt sáo hoặc điệu nhạc ru hồn của

thầy Fakia Ấn Độ. Chúng bị khuất phục và hoa mắt bởi sự nhún nhảy của cây kèn. Ở căn chòi này cũng vậy, Quách Thọ đã múa tít mười ngón tay trong khi mồm lảm nhảm mắt mở trùng trùng khiến các thân chủ đờ đẫn. Không tin bạn hãy ngó thẳng vào hai bàn tay biểu diễn của tôi.

Hoàng Lăng Tử chỉ cần thi thố độc chiêu chừng ba mươi giây là Thúy Bội đã chóng mặt. Cô cười ngất:

- Té ra nghệ thuật thôi miên của Quách Thọ dựa trên sự mê tín có sẵn trong cái đầu nhu nhược của con người. Được rồi chúng ta có cần rinh chiếc bàn gỗ gắn hệ thống nam châm từ tính của lão về Sài Gòn không?

- Không nên, lão có thể nổi cơn khùng đánh đập thằng Tí Quậy đó. Hừm...

- Sao hả Hoàng?

- Tôi đang có hai vấn đề nhức nhối. Thứ nhất vàng bạc đồla lão Quách để ở đâu, và có thể cả viên kim cương PENSÉE nữa, nếu lão và bà nhân tình Mạn Hoa Kỳ phối hợp chiếm đoạt. Thứ hai, Địa Lý Thiên Vương có vai trò gì trong vụ này. Ông già mê bóng đá ấy từng phát biểu với chúng ta rằng ông ta rất thèm tậu một biệt thự có hồ bơi để dưỡng lão. Tại sao ông ta đi Thủ Đức và tại sao Quách Thọ lên Tây Ninh trong lúc bà Hội trưởng Hội Thôi Miên bị mất viên kim cương gia bảo?

Thúy Bội ngán ngẩm. Trí thông minh của một cô bé bụi đời không thể phát huy ở nơi chốn âm binh

này. Cô chỉ trở thành một nữ tướng thực sự khi ngang dọc ở vỉa hè cống rãnh đô thị cơ. Cô nhún vai:

- Đủ rồi Hoàng Lăng Tử.

- Cái gì?

- Về tự nhiên mình có linh tính bộ ba “Mận Hoa Kỳ, Quách Thọ, Địa Lý Thiên Vương” không phải là một khối tam giác liên lạc. Có thể bà Mận bị mất viên kim cương, mà cũng có thể không, trong vụ này chúng ta cũng chưa có tang chứng về sự nhúng tay của Quách Thọ lẫn Địa Lý Thiên Vương.

- Nghĩa là chúng ta trở lại giả thiết về một nhân vật thứ tư. Ninja Nhật chẳng hạn.

- Lạy chúa, hy vọng con ma màu đen đỏ có thật trên đời.

ĐỤNG ĐỘ NINJA

Bảy Năng là một thám tử tư giỏi, không giỏi tại sao Anh ta lại có biệt hiệu là Bảy Năng Nổ. Trong công ty bảo hiểm Quốc tế ASIA, viên sếp người Anh quốc phải thừa nhận anh ta là một nhân viên trụ cột tại chi nhánh Sài Gòn. Chính vì thế, khi người đàn bà góa bụa trong tuổi hồi xuân mang tên Nguyễn Thị Mận tự Mận Hoa Kỳ đăng ký bảo hiểm viên kim cương Pensée trị giá một triệu đô la là viên sếp ngoại quốc nghĩ ngay đến Bảy Năng. Phải giao công việc quản lý căn nhà ba tầng gắn hệ thống báo động điện tử ở cư xá Hồ Văn Huê cho Bảy Năng. Anh ta vừa thông minh lại vừa giỏi võ, điều quan trọng hơn hết, anh ta lại khá bô trai đủ cho bà chủ Mận Hoa Kỳ có trái tim yếu đuối nghe lời. Sử dụng Bảy Năng rõ ràng được lợi tới năm bảy đường. Bao giờ sự cẩn thận cũng là nguyên tắc của ngành bảo hiểm, lỡ người đàn bà góa

bạ xiêu lòng trước một tên sở Khanh đang điểm nào đó dâng viên kim cương cao cấp tặng gã là công ty ASIA bị cháy túi như chơi.

Ở đời “muu sự tại nhân, thành sự tại thiên”. Tiền đóng bảo hiểm kịch xù bao nhiêu lại di họa bấy nhiêu mới là tréo cẳng ngỗng. Công ty ASIA thu phí bảo hiểm của bà Mận Hoa Kỳ chưa được hai năm thì Bảy Năng gửi về viên sếp người Anh một báo cáo như sau:

“Báo cáo sếp, trong vai trò một điệp viên cài bắm thân chủ; suốt gần hai năm qua tôi đã làm tròn nhiệm vụ của mình. Nhưng có điều đáng buồn là gần đây bà Mận Hoa Kỳ đã không còn quan tâm đến sự hiện diện của tôi. Bà ta gạt bỏ tôi trong vở kịch một tình nhân để chạy theo mê tín dị đoan bùa ngải. Sự bô trai của tôi không còn quyến rũ bà ta nữa. Hàng ngày tôi vẫn ngồi quán cà phê bên kia cư xá từ sáng đến tối nhưng bà ta chẳng quan tâm. Tôi được biết bà ta có tình cảm với một ông thầy thôi miên tướng tá hộ pháp tuổi ngoài năm mươi tên là Quách Thọ. Ông này đã mê hoặc bà ta và chỉ đạo Mận Hoa Kỳ thành lập Hội Thôi Miên ở ngay tài căn hộ ba tầng. Khi tôi xâm nhập Hội với tư cách thành viên mới kết nạp thì Hội Thôi Miên lập tức giải tán. Chúng đã ngủi được nghề thám tử bảo hiểm của tôi và có lẽ chúng sẽ khử tôi lúc cần thiết. Hiện giờ ngoài ông thầy Quách Thọ khả nghi, tôi đã có danh sách ba nhân vật lợi hại khác nữa. Ba người đàn ông gia

nhập Hội chớp nhoáng này hình như chẳng quen biết nhau, chúng đều lớn tuổi và có lẽ là ba tướng cướp bị truy nã. Thừa dịp, đây là bản báo cáo mới nhất. Sếp nên cử thêm thám tử công ty hỗ trợ cho tôi bởi việc bảo vệ viên kim cương Pensée càng lúc càng rắc rối muôn phần. Chúc sếp và gia quyến ở Luân Đôn được bình an thượng thọ”.

Viên sếp cầm trong tay báo cáo của Bảy Năng đang tính bay sang Việt Nam thúc giục chi nhánh tăng cường nhân sự thì điện khẩn từ Sài Gòn báo tin: Pensée mất tích, Bảy Năng tàng hình.

Trời ạ, Bảy Năng đâu có tàng hình. Anh ta nằm gọn lỏn như một con mèo chết thối thây trong một xô rác phủ mùi xú uế. Rác rưởi chồng chất lên anh ta cao như trái núi... Phải đến lúc xe đổ rác xóc cái xô khổng lồ ấy, viên tài xế mới hoảng hồn vì một thây ma từ trong cũi chết lờm cồm lồm lông lốc xuống đường nhựa.

Lúc ấy là bốn giờ sáng. Bảy Năng vừa phúi chất thải thúi rình bám khắp mình mẩy vừa rống như lợn bị thọc tiết.

- Cứu tôi, cứu tôi với...

Ba chuyên viên của công ty vệ sinh nhảy phóc xuống xe.

- Anh là ai?

- Tôi là Bảy Năng, thám tử tư của hãng bảo hiểm quốc tế ASIA.

- Chết mờ tỏ. Anh ta có dính dáng đến viên kim cương Pensée gây chấn động thành phố. Báo cho cảnh sát mau.

*

Sáu giờ sáng chuông điện thoại nhà Quyên reo inh ỏi. Cô bé sau một đêm trần trọc chụp phôn trước bất cứ người nào trong gia đình.

- Lạ Chúa, anh Lý Thạch Sanh hả?

- Ồ, anh chàng đội trưởng đội đặc nhiệm hình sự đang bị tụi em cạnh tranh nghề nghiệp đây. Em không ngủ hả Thuyền Quyên.

- Không, em sắp đi học đến nơi. Chắc anh biết tụi em đang nghiên cứu vụ viên kim cương Pensée của bà Mận Hoa Kỳ chó, hôm kia đại úy La Thông có tiết lộ cho tụi em về một số tình tiết vụ án.

- Anh biết. Anh đã dặn trung sĩ Đạt không cho tụi em xâm nhập căn hộ ba tầng của nạn nhân nhưng vô ích. Tụi em sinh ra là để làm hiệp sĩ cơ mà. Anh thành thực xin lỗi về trò trẻ con ấy.

- Chẳng lẽ anh dựng em dậy chỉ nhằm xin lỗi thôi sao. Nói cho anh rõ, sáng qua sau khi giao nước đá cho khách sạn Da Trắng, Thạch Sầu Đời đã khám phá thêm một vụ động trời nữa.

- Anh biết. Đội phó La Thông đang lo điều tra vụ trộm ở khách sạn Da Trắng. Tổng cộng số tài sản bị

mất cắp của mười vị khách trọ châu Âu lên tới bốn mươi ngàn đôla. Tên đạo chích đã dùng một ống tiêu thổi thuốc mê cực mạnh vào mười lỗ khóa phòng cứ như là phim kiếm hiệp Hồng Kông vậy. Danh thiếp gã bỏ lại làm tụi anh lộn ruột. Gã tự xưng là “Đạo Chích Thiên Vương” tái xuất giang hồ chọc tức cảnh sát.

- Nay anh Sanh, có tất cả hai Thiên Vương. Tụi em tình cờ gặp một ông già Địa Lý Thiên Vương ngao du trên xa lộ Sài Gòn - Biên Hòa.

- Há?

Quyên tiểu muội lẳng lặng kể với thiếu tá Sanh cuộc hội ngộ kỳ lạ trưa chủ nhật. Bên kia đầu dây là tiếng thở dài.

- Vậy là tạm thời chúng ta mới biết hai Thiên Vương lộ diện, còn hai Thiên Vương khác nữa đang ẩn mặt.

Đến phiên Quyên chơi với:

- Sao?

- Trong hồ sơ của anh hiện giờ có tới “Tứ Đại Thiên Vương”. Trời hời, mới nghe ai cũng tưởng là giỡn chơi, làm gì có cái tên Tứ Đại Thiên Vương sắc súa mùi “chường” và mùi Tàu phù giữa thời đại văn minh cơ khí này nhỉ. Thế mà có đó cô bé ạ, chiếu theo cuốn sổ tay mà anh vừa thu được của bà Mận thì trong Hội Thôi Miên có tới bốn nhân vật được gạch đít bằng mực đen. Thứ nhất, Nhiếp Hồn Thiên Vương. Thứ hai, Địa Lý Thiên Vương. Thứ ba, Đạo Chích Thiên Vương. Thứ tư, Thích Khách Thiên Vương. Trừ ông

già Địa Lý Thiên Vương tóc búi tó, mũi diều hâu mà tụi em bắt gặp, ba nhân sự còn lại đều nằm trong bóng tối.

- Sao anh không khai thác bà Mạn Hoa Kỳ?

- Bà ấy đã thề là không biết gì về bốn Thiên Vương đó trong quá khứ cũng như lý do gia nhập Hội Thôi Miên của từng người. Thoạt đầu bà ta chỉ biết mỗi mình lão Nhiếp Hồn Nhiên Vương tức Quách Thọ thôi. Lão họ Quách có cái nhìn hợp hồn thiên hạ bằng thuật thôi miên nên có biệt danh là “Nhiếp Hồn” cũng chẳng có gì khó hiểu. Sau khi đã chinh phục trái tim cuồng tín của bà Mạn, Quách Thọ giới thiệu một dị nhân vùng Ma Thiên Lãnh biên giới Trung Hoa - Việt Nam vào Hội tức là Địa Lý Thiên Vương. Rồi Địa Lý Thiên Vương giới thiệu tên Đạo Chích Thiên Vương. Cuối cùng Đạo Chích Thiên Vương giới thiệu tiếp một tay đại ma đầu Thích Khách Thiên Vương cho đủ “Bộ Tứ”.

- Bốn kẻ Vua Trời đó không có tiền án hả anh?

- Trong hồ sơ tối mật chưa bao giờ có tên bốn người, anh nghĩ rằng họ là bốn kẻ ẩn cư từ lâu nhưng không biết vì nguyên nhân nào tất cả đồng loạt tái xuất giang hồ lần lượt.

- Chỉ có một nguyên nhân duy nhất để giải thích: Đó là sức hấp dẫn ma lực của viên kim cương Pensée.

- Anh đồng ý với em. Quyên này, em hiểu vì sao Hội Thôi Miên tự giải tán không?

Quyên ngơ ngác:

- Chắc tại cảnh sát khu vực và dân chúng địa phương xì xầm chớ gì.

- Trật lất. Mọi chuyện bắt đầu từ lúc công ty bảo hiểm cài thám tử tư Bảy Năng làm điệp viên theo dõi Hội Thôi Miên. Chính lão Quách Thọ đã ra lệnh cho nhân tình Nguyễn Thị Mận ngừng sinh hoạt để Bảy Năng mất cái phao bám víu.

Quyên sững sốt. Cô giấu biệt vụ Hoàng Lăng Tử và Thúy Bội mò tận sào huyệt lão Quách Thọ.

- Anh đã tìm ra viên thám tử bị mất tích đó chưa?

- Xong. Bốn giờ sáng các công nhân xe rác thuộc công ty vệ sinh đã phát hiện Bảy Năng bị chìm trong một núi rác. Bốn giờ rưỡi anh ta được tắm rửa và điều trị vết thương đỉnh đầu tại bệnh viện riêng của ngành cảnh sát. Năm giờ rưỡi anh ta hoàn tất bản tự khai và sáu giờ sáng thì anh gọi điện cho em.

- Anh rào đón kỹ quá.

- Chú sao. Bởi vì chỉ có Bảy Năng là biết được hung thủ đánh cắp viên kim cương Pensée. Tên hung thủ mặc đồ dạ hành màu đen, đeo mặt nạ vải đen, người nhỏ nhắn đu dây ròng rọc như một diễn viên xiếc từ ngôi nhà bốn tầng kế bên xuống sân thượng căn nhà ba tầng của bà Mận. Toàn bộ cơ thể của y đều được che chắn một màu đen kín mít, kể cả hai bàn tay và hai bàn chân. Bảy Năng kể rằng anh ta đang nằm trong căn gác trọ có cửa sổ trở ra ngoài đối diện nhà

bà Mận bỗng giật mình vì một âm thanh sột soạt kèm theo tiếng rít xé gió.

- Anh xì tốp chỗ này đã, tại sao Bảy Năng lại có mặt đúng lúc như vậy?

- Ồi, chuyện đó dài dòng lắm. Đại khái Bảy Năng có thời làm “kép nhí” của bà Mận và khi bị người đàn bà này phụ bạc, anh ta trở về vai trò thám tử bảo hiểm bằng cách mượn căn gác đối diện để theo dõi hành tung thân chủ.

- Hiểu rồi, anh kể tiếp đi.

- Thế này nhé. Khoảng một giờ khuya, Bảy Năng chồm khỏi cửa sổ để tìm hiểu các tiếng động kỳ lạ kia. Và anh ta thực sự choáng váng khi thấy một bóng đen lao vun vút theo một góc 90 độ gần như chạy bằng hai chân trên bức tường ngôi nhà hàng xóm bốn tầng. Khi lên đến tầng cao nhất, bóng đen thu hồi sợi dây leo núi kiểu Thụy Sĩ và rút một chiếc nỏ đặc biệt ra “bắn” dây ròng rọc vào thành lan can sắt sân thượng nhà bà Mận. Bảy Năng kiên trì quan sát hành vi tên tội phạm đeo túi vải đồ nghề màu đen. Khi bóng đen mất hút trên sân thượng, anh ta liền rút súng ngắn bấm cửa sổ nhảy xuống phục kích trong hành lang đen như mực giữa hai ngôi nhà. Vốn theo dõi nhà thân chủ đã lâu, Bảy Năng thừa hiểu tên tội phạm hắc y chỉ có một lối thoát độc nhất là băng qua hành lang tối om để thoát khỏi cư xá. Bảy Năng đã tính đúng nhưng vẫn còn thiếu. Tên hắc y

không di chuyển trên mặt đất mà đi trên trời. Từ gờ tường cao ngất y tuột xuống quất trúng đỉnh đầu viên thám tử một cú như trời giáng. Cú nện đã làm cho anh ta ngủ li bì hai ngày một đêm trong bờ rác mãi tới bây giờ mới tỉnh giấc Nam Kha.

Quyên không nén nổi tiếng kêu ai oán.

- Chúa ơi, quả là hành tung của một tên Thích Khách chuyên nghiệp.

- Sao, em định phong tặng tên hắc y biệt danh Thích Khách Thiên Vương à, anh thì cho rằng y là một tay Ninja Nhật chính hiệu đấy. Nguyên tắc của Ninja là “Đi không dấu, nấu không khói, nói không tiếng, tú chiến không ồn”, em hiểu chưa?

- Chẳng lẽ chúng ta đổ thừa hết cho tên Ninja?

- Vụ này phải cảm ơn cái đầu chưa bị bể toác của Bảy Năng. Trước khi thiếp đi, anh ta còn nghe gã Ninja lầm bầm “Tao sẽ cho mày xuống chợ Âm Phủ”. Sao hả bé Thuần Quyên, Chợ Âm Phủ có nghĩa là Bảy Năng phải bị thủ tiêu chó, thật khó hiểu khi anh ta vẫn còn sống trong một bờ rác.

- Ý anh muốn gì?

- Sở dĩ anh dựng em dậy lúc sắp sửa đi học cũng nhằm mục đích nhờ tụi em giải mã giùm ba chữ “Chợ Âm Phủ”. Các hiệp sĩ vốn thông minh uyên bác nhớ trả lời cho anh trước buổi trưa hôm nay nhé. Bây giờ anh phải giúp đại úy La Thông truy nã tên Đạo Chích Thiên Vương vừa gây án ở khách sạn Da Trắng đây.

- Cám ơn anh Sanh đã đặt lòng tin nơi tụi em.

Cuộc đối thoại ly kỳ chấm dứt. Quyên liếc đồng hồ tay. Đã 6 giờ 35 phút, cô bé chỉ còn hai lần phút để đến trường Cao Bá Quát. Không một giây do dự, cô bấm số phôn Tổng Hành Dinh của Ngũ Quái Sài Gòn dưới tầng hầm trường Mơ Ước và kể không sót một chi tiết cho người hùng mặt lạnh Hoàng Lăng Tử nghe.

*

Đội đặc nhiệm lưng danh của thiếu tá Lý Thạch Sanh có thể là đại khắc tinh của bọn đầu trộm đuôi cướp nhưng không phải là trùm thổ công đường phố. Từ xưa tới nay bao giờ cũng vậy, hang cùng ngõ hẻm luôn luôn thuộc quyền thống soái của lũ trẻ bụi đời. Ngay khi được Hoàng Lăng Tử thông báo, hai quái kiệt Thạch Sầu Đời và Thúy Bụi đã có mặt cấp tốc. Ba đứa trao đổi nhau chớp nhoáng và đồng loạt gõ cửa phòng nữ quản lý Lâm Thị Mộng Mơ.

Thạch cười hì hì.

- Chào bé Mơ, chúc cô bé một buổi sáng tốt lành nhất.

Mơ mân mê hai bím tóc sau gáy, cảm động.

- Em cũng chúc anh Thạch tương tự. Đạo này anh học văn hóa tiến bộ ghê.

- Hì hì, bà Thúy chần lừa có chuyện muốn bàn với em.

- Ủa, em cứ tưởng là anh...

Thạch lúu ríu thụt lùi ra sau trước ánh mắt “thôi miên” của Thúy. Cô bé tóc nhím rừ rừ vào tai cô nàng tóc bím một hồi rồi gật gù.

- Vậy đó Mơ. Tụi mình cần huy động trí tuệ tập thể của năm mươi đứa nhóc tì để giải mã ẩn số.

Sau tiếng còi tu huyết của nữ giám thị Mộng Mơ, toàn bộ học trò học chữ học nghề học “quây” ở trường mồ côi Mơ Ước tụ tập đông đủ trước khoảng sân trống Xóm Đường Ray. Chúng nhao nhao như ong vỡ tổ.

- Chị Mơ, chị Thúy muốn truyền đạt nội công gì thì tuyên bố lẹ lẹ giùm đi.

- Bảy giờ sáng tụi em phải giao báo cho độc giả.

- Em còn phải giải quyết mớ vé số bán ế.

- Tụi em cần mua thêm xira đánh giày, chị Mơ chị Thúy ơi!

Thúy Bụi ra hiệu cho đám nhóc im lặng và cất giọng oanh vàng thỏ thẻ:

- Đứa nào biết đất Sài Gòn mình, khu Chợ Âm Phủ ở chỗ nào. Trả lời sớm giải tán sớm.

- Hí hí hí...

Sau tràng cười dành cho loài ngựa, băng bán bong bóng la lên oai oái.

- Chợ Âm Phủ tức là Nghĩa Địa Xóm Mả Lộ đó chị Thúy ơi. Hồi xưa thiệt là xưa, người lớn thường họp chợ đêm trên những nấm mồ vô chủ nên mới có ba chữ “Chợ Âm Phủ”, tụi này tiếp thị bong bóng xì trum khu đó nên biết hết.

- Hoan hô, các em còn biết gì nữa?
- Người lớn cổ lỗ sĩ như trái đất. Bây giờ không ai gọi là Chợ Âm Phủ mà gọi là Nghĩa Địa Xóm Mả Lộ, chị hiểu chưa?

Thúy quay qua Mơ, Hoàng, Thạch thở phào. Cô chớp mắt.

- Mấy nhóc giỏi lắm. Trưa nay chị hứa nhà bếp sẽ đãi một châu canh chua cá lóc kho tộ kèm nước ngọt và xí muội. Ôkê?

- Ôkê Salem, Ôkê Panmall...

Trong tiếng hò reo huyên náo của lũ trẻ thông thái, Thúy bấm tay Mơ.

- Giao bọn nhóc cho bạn nghe. Tụi mình phải lên đường đến Xóm Mả Lộ cấp tốc.

*

Giống như mọi hẻm hóc ở Sài Gòn, Xóm Mả Lộ nghèo nghèo như hàng chục con rắn quấn vào nhau mà giao lộ là trụ sở Công an phường nằm tênh hênh trên một nền xi măng cao ráo. Ba đứa trẻ chỉ cần xưng danh khỏi cần móc giấy tờ cũng được các chiến sĩ an ninh địa phương kính nể. Đã từ lâu danh tiếng của chúng hóa thành... bất hu truyền.

Vị trưởng công an phường rồn rảng.

- Khu nghĩa địa sắp sửa san bằng giải tỏa. Chỉ còn chừng chục mồ mả chớ chẳng có chợ búa nào đâu.

- Có căn nhà hay căn chòi nào mới mọc lên không hả anh?

- Không. Ban ngày ở đó còn có ma nói gì có nhà ở. Đêm đến đổ ai dám lai vãng, trừ tụi anh đi tuần tra. Bà con đồn rằng dạo này mới có một con quỷ nhập tràng xuất hiện. Con quỷ thường chui khỏi mồ lúc nửa đêm và trở về trước lúc rạng sáng. Tụi anh đang tính đêm nay sẽ cho người mai phục tại khu nghĩa địa để xem lời đồn hư thực thế nào.

Thúy Bụi hít một hơi dài.

- Để con quỷ đó cho tụi em. Anh vẽ giùm đường đến “Chợ Âm Phủ” đi.

Đám trẻ từ già trẻ sở công an phóng như bay trên ba chiếc xe đạp. Hoàng Lăng Tử gục gặc.

- Gã Ninja chồm chìa viên kim cương ấy chắc chắn xuất thân từ Xóm Mả Lộ này. Chỉ có những người lớn cựa trảo mới biết đám mồ mả bỏ hoang đó mệnh danh Chợ Âm Phủ.

Thạch Sầu Đồi ầm ục.

- Chưa chắc y sống ở Chợ Âm Phủ, mà coi khu này đâu ai biết nói tiếng Nhật của bọn Ninja.

- Đừng ồn nữa, Tôn Ngộ Không. Mà chuẩn bị “thiết bả” chưa?

- Rồi, lưng tao giắt kè kè Mẫu Tử Côn mà không thấy sao?

Theo lời Quyên Tiểu Muội báo qua điện thoại thì tên Ninja có trang bị hai cuộn dây thép trong túi đồ nghề để trói tụi mình.

Hoàng cười ha hả:

- Hai cuộn dây đặc biệt đó dành để đi “ròng rọc” và leo “Bích Hồ Du Tường” chớ trời được ai. Ái chà, đáng tiếc là thiếu Sơn Đại Ca ở đây so tài bắn phi tiêu Shuriken với gã hắc y bịt mặt.

- E hèm, có thể y sẽ hạ tụi mình từ xa bằng một loạt phi tiêu hình ngôi sao hoặc hình chữ Vạn rồi độn thổ trong màn khói.

Thúy Bụi cười khẩy:

- Hai ông làm ơn đừng thở vắn than dài nữa. Khu mồ mả hoang phế đã lù lù trước mặt chúng ta rồi kìa. Không có phi tiêu Shuriken của ông Sơn thì có sợi xích vạn năng Manri Kigusari, côn Mẩu Tử Nunchaku, đoản côn Shosetsukon hợp sức cũng trừ được gian tặc. Các bạn quên rằng chúng ta đang nắm trong tay ba vũ khí Okinawa ư?

Những bản khoả của đám trẻ tan biến khi ba chiếc xe đạp dừng lại trước bãi tha ma vắng lặng. Quả là kỳ cục, chín giờ sáng mà chung quanh trong vòng phạm vi một trăm mét trở lại không thấy bóng thú lẫn bóng người. Qua đó đám trẻ mới biết lời đồn của thiên hạ thật đáng sợ, con người ngại ma quỷ đến mức ban ngày ban mặt cũng biệt tăm hơi.

Thúy Bụi nhìn chực gò mả ngổn ngang rải rác thở dài:

- Tên Ninja quá lợi hại, bộ võ phục dạ hành của y nhất ma được dân nghèo Xóm Mả Lộ. Thảo nào...

Thạch Sầu Đồi bắt đầu thanh tra khu nghĩa địa. Nó sục sạo khá lâu một ngôi mộ chìm dưới cỏ dại rồi nhảy dựng.

- Có cái rãnh ăn thông xuống lòng mộ, bà con ơi.

Cu cậu rúc liền xuống rãnh khiến hai hổ tướng đứng ngồi bên trên nhấp nhúm không yên. Chưa tới năm phút, Thạch đã thò cái đầu rất vệ sinh lên kèm theo một đồng chiến lợi phẩm lủng lảng. Hoàng Lăng Tử kinh dị khi phát hiện bộ đồ hắc y, mũ đen trùm mặt khoét hai lỗ cùng mớ phi tiêu đủ chủng loại kích cỡ do Thạch thả lên mô đất.

- Hì hì, tịch thu mớ phi tiêu là yên chí ba đời khỏi lo sự ám sát. Tôi không ngờ dưới lòng mộ lại lắm tiện nghi đô thị đến thế. Có cả một tấm ván gỗ và một cái mền ngủ.

- Mày có thấy viên kim cương Pensée không?

- Không. Trời đất quý thần ơi, có người đang đứng sau lưng kìa Hoàng Lăng Tử.

Thúy và Hoàng quay lại trong lúc Thạch Sầu Đồi hụp đầu xuống nhanh như cắt. Cả ba đứa đều chẳng dè tại ngôi mộ thứ hai cách chúng cỡ mười mét, một “con ma” đã trôi lên rất từ từ. Con ma hiện hình thành gã đàn ông tuổi ngoài ba mươi, thân hình mảnh dẻ, nước da xanh mét. Người đàn ông mất hí, mũi tẹt y hệt người Nhật nhưng phát ngôn tiếng Việt cực kỳ chuẩn. Hai cánh tay y liên tục chờn vờn.

- Tụi mày là ai sao dám phá nhà mồ của tao?

Thúy Bội cười tươi rói:

- Ông là con quý nhập tràng Chợ Âm Phủ hả?
- Tùy tội mày nghĩ sao cũng được.
- Ông không có quyền ở dự tới hai nhà mồ. Tội tôi đang muốn bay như Ninja đây, sợi dây ròng rọc của ông đâu?
- Cái gì?
- Và viên kim cương “Tình yêu” của bà Mận Huế Kỳ nữa.

Câu chất vấn chưa chấm dứt là Thúy Bội thi triển Tiểu Tiết Côn loang loáng. Mũi côn ngắn bằng kim loại của cô điểm liên tiếp năm huyết đạo tử của “quý nhập tràng”. Phía bên kia Hoàng Lăng Tử khẽ lay động thân pháp tàng hình đằng sau con quỷ, gã vung sợi xích vạn năng giật phăng cần cổ đối phương. Coi, gã đàn ông mặt mét tưởng rằng đứng trơ trơ nhưng thực ra y khiêu vũ tại chỗ vô cùng biến ảo. Hai đứa trẻ há hốc mồm thấy vũ khí của chúng bị dính chặt vào bộ áo thụng quái đản của y chẳng cách chi rút về được. Chúng đang hoang mang tột độ thì con “quý nhập tràng” phản chiêu. Hai cánh tay y bỗng dài tựa thuồng luồng và thẳng về hai phía tả hữu, nhằm phần gáy hai đứa trẻ hầu sớm kết thúc trận đấu.

Y cười rờn rợn:

- Biệt danh của ta là Thích Khách Thiên Vương đây, hê hê hê...

Giữa lúc sinh mạng của hai đứa leo lét như ngọn đèn trước gió thì cứu tinh Thạch Sầu Đồi vọt từ rãnh ngòi mộ bay lên không trung chẳng khác gì phún xuất thạch miệng núi lửa. Thích Khách Thiên Vương dương dương tự đắc không ngờ sự xuất hiện của tiểu tướng thứ ba. Cây côn Mẫu Tử gồm hai khúc gỗ dài, ngắn ảo diệu làm sao, ngay đòn nhập kê đầu tiên Thạch Sầu Đồi đã quán sụn đầu gối đối phương khiến y quy xuống thảm hại.

Cu cậu hú một tràng dài như ma tru quỷ hồn:

- Ta mới chính là Đại Thích Khách đây, hú hú hú...

Đòn thứ hai của Thạch dính vào ngực và trán tên Thiên Vương nghe bộp bộp. Y nằm thẳng cẳng kéo theo hai món binh khí của Hoàng và Thúy.

- Á, chết tao rồi.

Thạch nhét Mẫu Tử Côn vô lung quần cười khoái trá:

- Lột chiếc áo thụng của y ra, Hoàng Lăng Tử.

- Ồ...

- Tao dám cá độ bên trong áo thụng là bộ giáp nam châm. Không có bộ giáp từ tính hút kim loại đó là y đã nghèo từ khuya khi mây và Thúy Bội tấn công đồng loạt.

Thạch phán cứ như thánh. Một phút sau, Thích Khách Thiên Vương mình mẩy trần trùng trục còn ba đứa trẻ sững sờ trước bộ giáp nam châm dát mỏng đủ che kín từ phần cổ xuống phần bụng con người. Mặc kệ tên tội phạm giãy đành đạch, Thạch lâm bầm:

- Cũng may mình coi phim võ hiệp thường xuyên nên biết bọn Ninja còn có chiếc áo nam châm.

Thúy Bội ngăn ngại:

- Phải nói rằng cũng may vũ khí Okinawa của bạn làm bằng gỗ thành thử không bị hút dính như đoàn côn hợp kim của mình. Ái chà...

Hoàng Lăng Tử trối gô Thích Khách Thiên Vương lại như một đòn bánh tét, trong khi đó Thạch Sầu Đồi âm thầm chui xuống rãnh ngôi mộ thứ hai lồi lên túi đồ nghề Ninja của con quý dỏm. Cu cậu móc từ túi đồ nghề ra một cái hộp sơn mài vuông vức đã cài chốt cười hì hì.

- Mình đánh hơi được mùi vị “Tình Yêu” nghi ngút trong hộp. Thế nào hả ông anh Ninja, có phải viên kim cương Pensée đang ngủ trong hộp chẳng?

Tên tội phạm mặt mét gật đầu một cách tuyệt vọng. Trán và ngực của y bầm tím còn hai đầu gối sưng tù vù.

Hoàng Lăng Tử nói nửa thực nửa đùa.

- Ông Thiên Vương à, tôi nghe bà con đồn rằng dân Ninja “Đi không dấu, nấu không khói, nói không tiếng, tứ chiến không ồn”. Bởi vậy chúng tôi muốn thử thách vài màn tra tấn thí dụ như cắt gân, nắn xương cốt trước khi giao ông anh cho đội đặc nhiệm, ông Thiên Vương nghĩ sao?

- Đừng, đừng lũ nhóc con. Thà tao khai hết cho tụi bây còn hơn chịu nhục trước mấy ông cớm. Tao phải giữ thể diện truyền thống Ninja Nhật.

- Ông là người Nhật biết nói tiếng Việt hả?
- Không. Tao tốt nghiệp môn kiếm Đạo Kendo bên Okinawa và bỏ Kendo theo nghiệp Ninja suốt mười năm. Tao là dân Sài Gòn chính gốc.
- Ông về nước vì cái tin công ty bảo hiểm quốc tế ASIA bảo kê viên kim cương lớn thứ mười thế giới hay vì ý định gia nhập Hội Thôi Miên của bà Mận?
- Mày hỏi trật lất. Tao quy hồi cố xứ vì một thằng bạn giang hồ ngày xưa vượt ngục Côn Đảo đang bị truy nã.

Đám trẻ cụt hứng trong lúc gã tù binh cất giọng khàn khàn:

- Tụi mày vềnh lỗ tai mà nghe. Tao chỉ chơi với một chiến hữu duy nhất hỗn danh là Đạo Chích Thiên Vương. Y giỏi nghề mảnh mung chôm chia từ lúc mới sinh nên chuyên môn vào tù ra khám. Lần ở tù thứ 1001, y bị lưu đày Côn Đảo. Đến giờ này tao vẫn không hiểu sao y lại ngu xuẩn vượt ngục, đối với con nhà võ thì ở tù luyện nội công sướng hơn “về đời” nhiều. Viên Pensée chó đẻ này là do Đạo Chích Thiên Vương đặt hàng tao với giá tiền công mười triệu đồng “yên”, giá tuy rẻ mạt nhưng cũng đủ tiền cho tao mua vé máy bay về Nhật. Mẹ kiếp, tao giả vờ vô cái Hội Thôi Miên cà chớn là để do thám tù sát. Tao cũng báo cho tụi mày biết là 12 giờ trưa nay tao phải giao viên kim cương cho gã Đạo Chích tại Ngã Năm Chuồng Chó Gò Vấp.

Gã Ninja hết thời ngừng lại thở dốc.

- Đừng hỏi tao nhận dạng Đạo Chích Thiên Vương, tụi bây chì như vậy thì hãy tự mình phán đoán, tao chỉ thèm biết tên họ tụi bây cho đỡ uất ức.

- Tên chung của tụi này là “Ngũ Quái Sài Gòn”, thưa ngài Ninja – Thúy thì thầm.

“SƯ TỔ NHẬP NHA”

Đám trẻ dắt xe đạp áp giải Thích Khách Thiên Vương về trụ sở công an phường và gọi nhờ điện thoại đến thiếu tá Lý Thạch Sanh để làm thủ tục bàn giao con quỷ Xóm Mả Lộ. Dọc đường lủi thủi, gã Ninja mặt mét có vẻ khâm phục thái độ mã thượng của ba đứa anh hùng trẻ tuổi nên tiết lộ thêm chi tiết khá khôi hài về vụ “thủ tiêu” tay thám tử bảo hiểm Bảy Năng. Té ra mới đầu y có ý định chôn sống Bảy Năng dưới ngôi mộ đầu tiên mà Thạch mò vào phát giác bộ đồ Ninja đen, khăn trùm đầu và mớ phi tiêu hổ lốn. Y tính làm vậy bởi một công hai việc, vừa bịt miệng anh chàng thám tử tò mò vừa trút tội ăn trộm viên kim cương Pensée cho anh ta. Ai ngờ thiên bất dung gian, Bảy Năng trong cơn hôn mê cút đái vãi tùm lum khiến Thích Khách Thiên Vương phát hoảng. Một võ

sĩ Ninja tối kỵ mùi hôi thối của bộ phận tiêu hóa, bài tiết. Thế là nửa đêm nửa hôm một lần nữa y lại kẹp nách anh chàng thám tử liệng vào một bờ rác cho nhẹ người. Sai lầm duy nhất này đã làm y bị lộ tung tích.

Sau khi xe Jeep của thiếu tá Lý Thạch Sanh đón tên tù binh xuất quỷ nhập thần và viên kim cương về nhà giam, Thạch Sầu Đồi thở phào.

- Vậy là xong. Anh Sanh đã hứa giữ tuyệt đối bí mật việc thu hồi được viên kim cương bà Mận.

Hoàng quàng vai thẳng mặt khi:

- Mày tung đòn ngược ác chiến lắm, đến bây giờ tao vẫn còn tiếc chiếc áo giáp nam châm của con quỷ. Bộ mày nộ chiến lợi phẩm cho cảnh sát rồi hả?

- Hi hi, còn lâu. Tao phải giữ lại bổ sung vô viện bảo tàng mini của Ngũ Quái Sài Gòn chớ, để kỷ niệm sợi dây Xích Vạn Năng của mày bị què xệ đúng không? Mày cứ nhìn cái ba lô vải của tao phỏng lên là biết ngay, hi.

Thúy Bụi liếc đồng hồ.

- Thẩm thoát đã đến giờ Ngọ. Tội mình tấp vô quán cơm bình dân nào đó ăn lót lòng rồi rước Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội đến Ngã Năm Chuồng Chó.

Đề nghị của Thúy không một ai phản đối. Dọc đường gió bụi, cặp lông mày lãng mạn của cô không ngớt cau lại.

- Hừ, chẳng lẽ cuối cùng mọi chuyện đơn giản thế sao. Tên Ninja bị bắt, viên kim cương hoàn lại chủ cũ

và lão Quách Thọ cùng bà Hội trưởng Hội Thôi Miên hoàn toàn vô tội. Phi lý hết sức.

*

Vụ Thạch Sầu Đồi độn thổ thăng thiên dùng Mẫu Tử Côn hạ gục Ninja làm Sơn Đại Ca chấn động. Quyên Tiểu Muội dĩ nhiên là chẳng quan tâm đến võ nghệ, chỉ riêng hấn lăm bầm.

- Chấn chinh môn võ khí, thăng vượt bậc.

Chuồng Chó vốn là địa danh của miệt Gò Vấp. Hồi đó vùng này tồn tại những trại nuôi chó Bẹc-giê của lính Pháp nên chết tên chó còn phải hỏi. Có điều xưa khác nay khác, thời gian muôn thuở lạnh lùng trôi nên Ngã Năm Gò Vấp hôm nay không thấy lũ cầu lai căng mà chỉ nườm nượp thiên hạ qua lại. Nếu khách đi đường chịu khó để ý, sẽ thấy nằm đầu đường hiện ra năm đứa trẻ xinh đẹp đứng lù lù. Cả năm đứa đều rất tự tin, ba đứa còn bắt được Thích Khách hưởng hồ năm mạng không lẽ lại để xổng một tên trộm vượt ngục.

Số phận đã chọn Quyên. Trong nhóm, cô là một thiếu nữ từ chối học võ công nhưng bù lại thượng đế trang bị cho cô một cái đầu cực kỳ bác học. Trong khi các chiến hữu đảo mắt tìm kiếm sự khác lạ của những người đàn ông rảo bước trên đường nhựa chói chang thì Quyên ủ rũ dựa cột đèn như một kẻ bị say nắng. Trời ạ, một yếu điệu thực nữ tóc dài xinh như mộng

bị say nắng thì bà con cô bác phải dòm ngó chớ sao. Thoạt tiên là vài đứa nhóc tí lân la rồi đến vài người lớn xúm xít quanh cô bé, tất cả đều xì xầm thương hại.

- Ôi, cô ấy nói rằng vừa bị xông thuốc mê tại một khách sạn...

Một người lớn tách ra khỏi đám đông quát lớn.

- Cái gì, thuốc mê à?

Quyên nhanh chóng chiếu tướng nhân vật vừa phát ngôn. Y khoảng ngoài ba mươi, cùng tuổi với tên Ninja bị sa lưới pháp luật. Tuy nhiên khác hẳn với bộ dạng con nhà võ, tướng tá của y uyển chuyển lạ thường. Quyên không lưu tâm đến sắc mặt mà tập trung nhìn hai bàn tay y. Trên mười ngón tay thon mảnh, có tới bốn ngón đeo toàn nhẫn hột xoàn Châu Âu loại xịn.

Cô lí nhí:

- Thưa anh, em bị người ta xịt “mê hồn hương” ở khách sạn Da Trắng.

- Hả?

Gã đàn ông bật lên một tiếng kêu cụt ngủn rồi đảo người phóng như bay. Quyên tri hô thất thanh:

- Đạo Chích Thiên Vương chạy về hướng Sơn Đại Ca kia kìa...

Sơn bình thản đón người đàn ông đeo “bốn cái nhẫn” ở đầu đường, mà hắn không đón thì ba đồng đội Hoàng, Thạch, Thúy cũng đã vọt tới tập hậu. Sơn thanh toán Đạo Chích Thiên Vương trong nháy mắt

bằng đòn “Yadome” chặn người cực gọn của Không Thủ Đạo. Hấn hú báo hiệu cho các bạn và diu tên tù binh ngộp thở vào một mái hiên đều hiu xa khuất chốn ngựa xe.

Năm phút sau, năm đứa trẻ đã sum họp thành vòng tròn bao vây đường tẩu gã đàn ông. Quyên nói nghe ngọt lịm.

- Không ngờ lần vượt ngục thứ 1002, ông ấy nhẹ dạ quá.

Đạo Chích Thiên Vương sụt sịt:

- Sao cô em lại biết ngoại hiệu và thân thế tôi nhỉ?

- Dễ quá trời. Tôi mới nhắc đến ba chữ “mê hồn hương” và “khách sạn Da Trắng” là mặt mày ông đã tái xanh. Ấy là chưa kể bốn cái nhẫn chình ình trên bốn ngón tay ông đã tự tố cáo phi vụ ông vừa thực hiện tại mười căn phòng trọ của mười người ngoại quốc. Ông còn bỏ lại cả “cacvidit”.

- Hic, tôi sẵn sàng biếu không cho các cô cậu số tài sản bốn chục ngàn đôla phi vụ để đổi sự tự do.

- Đâu có được. Tụi này còn mắc nợ ngài Đạo Chích viên kim cương Pensée cơ mà.

Câu nói cuối cùng của Quyên Tiểu Muội đã hạ nốc ao tên trùm đạo chích. Y rầu rĩ thua một mạch.

- Tôi đúng là có số ở tù, phải chi chịu nghe lời thằng bạn Thích Khách Thiên Vương trở về Côn Đảo đầu thú thì bữa nay đâu bị sa cơ. Hic, thằng bạn giang hồ của tôi bị “cóm vịn” rồi hả?

Thúy Bội dịu dàng kể lại câu chuyện cổ tích về con quỷ Ninja làm vua trộm mũi lòng bụng mặt khóc nức nở:

- Hu hu, trăm sự cũng tại tôi hại bạn hiền. Nó đang tu luyện võ thần bên hòn đảo Okinawa thì nhận điện tín của tôi bay gấp sang Sài Gòn thành thử ra nông nổi. Hu hu, tôi đã góp phần kết thúc sớm đường tu luyện của nó.

- Tại sao ông không chịu cái tà quy chánh sau 1001 lần bóc lịch mà lại còn đặt hàng hại bạn? Ông còn trả rẻ mặt với giá mười triệu đồng yên Nhật?

- Các vị biết một mà chẳng biết hai, nghe đây...

Tên vua trộm sờ soạng cục u nơi cảm rồi đau khổ thổ lộ:

- Trên đời này trước giờ chỉ có tôi là thằng Thích Khách chọn bí danh Thiên Vương đằng sau nghề nghiệp của mình. Ai dè về Sài Gòn lần này, tôi lại đụng độ thêm một ông già Thiên Vương nữa mới tức. Trong một cuộc nhậu giang hồ ở vùng Chợ Lớn, tôi tình cờ cụng ly với một dị nhân già chát sống ở vùng biên giới núi non Ma Thiên Lãnh và tiện tay “thối” luôn hành lý của ông ta. Nào ngờ ông già xuất chiêu nhanh như điện bắt quả tang tôi tại chỗ khiến đám anh chị cười ha hả. Mãi tới lúc làm quen, đám đầu gấu người Hoa bật mí cho tôi biết dị nhân búi tóc mũi điều hâu đó là Địa Lý Thiên Vương.

Thạch cười tit mắt.

- Nghĩa là mới có ba Thiên Vương?

- Hừm, ba ông Trời đã là loạn trần gian rồi. Các vị hiểu không, sau khi đã trở thành chiến hữu thân thiện, Địa Lý Thiên Vương bèn thách tôi cá độ. Ông ta nói rằng nếu tôi xâm nhập được căn nhà ba tầng trong khu cư xá Hồ Văn Huê và đánh cắp được hộp sơn mài đựng viên kim cương giá triệu đôla thì mới xứng đáng là “Sư Tổ Nhập Nha”. Bằng không thì xóa hai chữ Thiên Vương đằng sau hai chữ Đạo Chích là vừa. Ôi, tôi đã ngu ngốc đồng ý dù ông già láu cá đó chỉ hứa trả công tôi có một phần mười giá trị số tài sản đánh cắp.

- Nhưng ông đã thất bại nào nùng, đúng chứ?

- Đúng vậy, cậu bé mặt khỉ ạ. Tôi đã nhờ Địa Lý Thiên Vương tiến cử gia nhập Hội Thôi Miên của mẹ Nguyễn Thị Mận để tìm hiểu đường đi nước bước. Hic, tôi đã phá hủy được “hệ thống báo động điện tử” của căn nhà và hạ nốt ổ khóa bi hiện đại của chiếc tủ sắt không để lại một chút dấu vết, nhưng...

- Sao?

- Nhưng tôi không cách nào thoát thân nổi cái pháo đài xi măng cốt sắt bít bùng ấy. Hệ thống báo động điện tử chỉ bị cắt mạch mười lăm phút sau đó thì hoạt động trở lại. Thời gian mười lăm phút đối với một Sư Tổ Nhập Nha quá ngắn. Muốn thắng thiên khôi sơn thượng mà không bể sọ thì chỉ có... Ninja. Thế là tôi nhờ cậy ông bạn Thích Khách Thiên

Vương sau khi đã tạo điều kiện tối đa cho bạn hiền hành động.

Sơn Đại Ca bâng hoàng:

- Tủ sắt đã mở sẵn, hệ thống báo động cứ mười lăm phút cắt mạch. Hèn chi Ninja không cần rành nghề đạo chích vẫn ắm gọn viên kim cương với đôi găng tay đen.

- Hic hic, chú em tỏ ra am tường đó. Tôi đã làm đủ mọi việc chỉ trừ công đoạn nhảy xuống ba tầng lầu tự tử. Tôi thuê thằng bạn Thích Khách giá mười triệu yên là cao quá há?

- Cao cái con khỉ mốc. Ông chẳng những lời khảm mà còn bợ thêm phi vụ bên khách sạn Da Trắng gây kinh hoàng các du khách ngoại quốc. Ông có hiểu tội chôm chia tài sản người nước ngoài là làm nhục nhà quốc thể chẳng?

- Thôi chú mày chó lên lớp tao nữa. Chẳng qua một phần tao ngứa nghề, một phần tao ghét đám khách trọ mũi lõ chuyên môn dụ dỗ đàn bà con gái vào khách sạn nên trừng phạt một lần cho chúng tởn. Tụi mày cần thu hồi của cải thì tao sẽ dẫn đường, thế nào bọn côm cũng thưởng đấy.

Sơn suýt nữa bồi dưỡng một cái bạt tai vô mặt trùm đạo chích, hấn đã giơ trảo lên nhưng rồi lại buông thông ngậm ngùi:

- Xin khảng định với ông anh, chúng tôi là những đứa trẻ chưa biết xài tiền. Tùy ông anh muốn nghĩ

sao về chúng tôi cũng được, chỉ biết chắc rằng những tấm gương xấu của người lớn không làm chúng tôi bắt chước đâu.

- Ôi, tôi xin lỗi, thành thực xin lỗi. Các cô cậu hiệp sĩ hãy đến Hồ Bơi An Phú ở Thủ Đức. Lão chết bầm Địa Lý Thiên Vương đợi tôi ở đó lúc bảy giờ tối...

THẦY ĐỊA LÝ

Hai trận thắng liên tiếp trong một buổi sáng của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn làm Lý Thạch Sanh rụng rời. Trong cú phen chúc mừng chiến công đám trẻ ngoại hạng, thiếu tá Sanh xúc động dữ dội. Anh chất lưỡi.

- Trời ạ, các em đã quá cực khổ. Anh tuyên bố vụ án viên kim cương Pensée coi như kết thúc tại đây. Tang vật đang được cất giữ trong ngăn tủ bí mật chờ công ty bảo hiểm quốc tế ASIA đến kiểm tra và nạn nhân Nguyễn Thị Mận đến nhận về. Các em hãy nghỉ ngơi hoặc giúp đỡ gia đình đừng nên vọng động gì nữa. Nhân tiện anh xin thông báo, trước sau gì công ty ASIA hoặc bà Mận Hoa Kỳ cũng trọng thưởng cho tụi em một số tiền rất lớn.

Quyên cười ngất:

- Em nghĩ rằng anh nên chuyển số tiền thưởng đó cho quỹ từ thiện của thành phố. Tụi này “giàu tình cảm” mà.

Thúy nói chen vào:

- À quên, anh Sanh phải trích giùm tụi em một mớ để ủy lạo tinh thần năm mươi đứa nhóc trường MỞ ƯỚC. Em đã hứa đãi chúng bữa canh chua cá lóc kho tộ nhưng không đủ. Thành tích của chúng đáng được khuyến khích hơn nhiều, anh biết không, nhờ đám nhóc bán bong bóng thổ địa Xóm Mả Lộ mà tụi này mò ra ngôi mộ của Ninja Thích Khách đó.

- Thiệt hả?

- Bảo đảm thiệt trăm phần trăm.

- Vậy tối nay anh sẽ xuất tiền túi trước chạy xuống liên hoan với bọn thám tử lỗi con, hai tiểu muội thấy sao?

Thúy Bụi nháy mắt khiến Quyên hiểu ý tức khắc. Cô bẽn lẽn:

- Anh chờ tụi em đến... tối mai được không?

- Sao?

- Bảy giờ tối nay năm đứa em được mời dự tiệc gần... Hồ Bơi An Phú.

- Trời đất “picnic” hay “party”?

- Tùm lum thứ, chính anh khuyên tụi em rất cần giải lao tư tưởng mà.

- Ồ há, dù sao bọn tội phạm đã bị bắt trọn ổ, các em có quyền thành thoi như hai công chúa Hồng Lâu Mộng, đúng không. Ê...

- Gì hở anh Sanh?

- Cấm mở đặc vụ mới đấy nhé. May mà lão thôi miên Quách Thọ ở tận Củ Chi...

- Yên chí đi. Chào sếp đặc nhiệm.

Quyên vừa buông phen là một tiếng hú rùng rợn vang lên ngoài vườn bông sứ. Khởi cần phải băng qua phòng khách, hai đứa con gái cũng dư sức đoán được tiếng hú phát ra từ cửa miệng Thạch Sầu Đồi. Quyên cười khúc khích:

- Má Vỹ Dạ và dì Muội đã dọn cơm chiều lên rồi kìa. Bữa nay cả nhà mình hứa chiêu đãi thắng lợi của chúng ta bằng bảy món ăn tối tân.

Thúy đột nhiên trầm ngâm:

- Không hiểu sao mình sốt ruột quá. Hồi nãy sau khi bàn giao Đạo Chích Thiên Vương và túi đồ ăn trộm cho đại úy La Thông, chúng ta không ghé trường MƠ ƯỚC mà lại vọt thẳng đến biệt thự Bông Sứ.

- Nay Thúy, ghé nhà mình là đúng điệu rồi. Hay là bạn lo cho cô giám thị Mơ không quản lý nổi lũ nhóc con hiếu động?

- Ngược lại, lũ nhóc rất ngoan và tự giác ăn, ngủ, học nghề, bươn chải kiếm sống. Tôi lo là lo cho ba con linh thú...

- Gì nữa?

- Từ sáng tới giờ ba đứa chap có một cử.

- Tội nghiệp. Trước khi xuất quân xuống Thủ Đức, tụi mình sẽ ghé vườn mía bổ sung bảy món đại bổ cho ba cái chuông chim, khỉ, mèo.

Hai cô gái ngưng bật bởi từ ngoài vườn, Thạch Sầu Đồi hốt hải chạy vô. Nó trợn mắt:

- Trời ơi, nghe tiếng hú thảm thiết mà không nhào ra tiếp cứu hả?

- Ồ...

- Ồ sắc ố. Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử đang dở dành bà Mơ và con nhỏ Thu phụ bếp nãy giờ kia kìa. Hai người khóc lóc như sắp chết.

Thúy Bụi nín thở. Linh tính xấu của cô về trường MƠ ƯỚC quả không sai. Trong chớp nhoáng, Ngũ Quái Sài Gòn quây quần bên hai chị em Mơ, Thu trên băng ghế đá.

Sơn Đại Ca rút khăn mù xoa đưa cho Mơ lau nước mắt:

- Xong. Có bà chủ Thúy Bụi đây nè, nín đi Mơ. Nín rồi kể lể. Lạy Chúa, sao mày cứ há hốc mồm mà không an ủi nàng hả Thạch?

- Tao... tao quen... cảm xúc nghịch lý mà...

Mơ thút thít.

- Hồi trưa nay sau khi cho lũ thú ăn, mình trở vào thu xếp đám nhóc ngủ nghê rồi đặt lưng định nghỉ khoảng nửa tiếng, hu hu... nào ngờ bé Thu...

- Sao?

- Hôm nay bé Thu bán báo làm phụ bếp nên tận mắt chứng kiến từ đầu. Thu nhí ơi, kể tiếp giùm chị đi, hu hu...

Bé Thu mau khô nước mắt hơn cô giám thị mít ướt. Con bé giương cái nhìn đen láy thống kê có sự thật gọn gàng.

- Khi chị Mơ vô trong nhà thì em mắc tiểu. Bụi mía lau gần mấy cái chuồng thú. Em đang ngồi hụp xuống bụi mía bỗng thấy một chiếc xe hơi nhà giàu đậu kế bãi trống đường ray xe lửa. Từ trên xe một ông bác cỡ năm mươi tuổi vạch bụi mía tiến đến chuồng thú mà không đụng em. Lúc đó tự nhiên em hết mắc tiểu.

Thạch cười hô hố:

- Em kể hấp dẫn quá, uống miếng nước chanh lấy giọng, bé Thu.

Thu ực cặn ly nước rồi tiếp tục.

- Em thấy ông bác cao lớn đỏ mứa mười ngón tay mập ú và tròng tròng mắt nhìn không chớp con đại bàng Bụt. Con mắt ông ta như đồ hào quang, một lát sau con Bụt té xỉu cái bịch trong chuồng. Ông ta lại chiếu tướng qua con khi Tề Thiên...

- Hic, con Tề Thiên yêu dấu của anh...

- Ủ, con khi của anh Thạch cũng mềm nhũn rồi nằm ngum củ tỏi. Bấy giờ ông ta mới thôi miên con mèo rừng Bé Mun.

Thúy Bụi nhấp nhòm:

- Lạ Chúa!

- Nhưng không sao chị Thúy ơi. Con Mun thấy ông ta chiếu tướng mình bèn chiếu tướng lại. Chưa bao giờ em thấy mắt con mèo đen nhiều màu sắc đến cỡ đó. Nó vừa gù gù vừa thôi miên ngược ông bác khiến ông ta choáng váng. Rõ ràng ông ta quỳ gối xuống đất nhưng đứng dậy được liền. Ông ta thở hồng hộc

rồi mở hai cái chuồng sắt bế con Bụt và con Tề Thiên lên xe hơi ca bài tàu mã trước mặt em.

- Sao bé Thu chẳng la lên?

- Ô, em cũng bị xây xẩm mặt mày bởi màn đấu nhãn giữa Bé Mun và ông bác ăn trộm thú nên lâu thiệt lâu mới xấn quần lên nổi.

Năm đứa trẻ cố gắng để giữ bình tĩnh.

Quyên thều thào:

- Chiếc xe hơi, chiếc xe hơi...

Cô chụp vai bé Thu.

- Xe hơi hiệu gì nhớ không cưng?

- Dạ Tô Đô Tà, Đô Tà Tà gì đó...

- Má ơi!

Ngay lập tức bà Vỹ Dạ chạy ra vườn xốn xác:

- Con gọi má hả Quyên?

- Dạ, má có mấy lần sang chơi với bà Mận Hoa Kỳ chắc là má biết chiếc xe hơi trong gara bà ấy?

- Ờ ờ, ô tô hiệu Toyota con gái ạ.

- Cám ơn má, tụi con xin phép hợp tí xúu.

Trước sự ngỡ ngác của thân mẫu, đám trẻ kéo ra góc vườn chỗ cây dương Indonésia. Quyên kết luận:

- Tất cả đã phơi bày ra ánh sáng. Chiếc xe hơi chở hai con thú thần thoại của chúng ta là xe riêng của bà Mận Hoa Kỳ cho tình nhân Quách Thọ mượn xài. Chúng ta bước đầu đã có thể khẳng định lão Nhiếp Hồn Thiên Vương Quách Thọ đào tẩu về hướng địa đạo Củ Chi.

Sơn Đại Ca nghiêng rằng:

- Lão Quách phát hiện chỗ ở của chúng ta quá nhanh, mây và Thúy Bội có bị hở khi xuống Củ Chi thăm lão không hả Hoàng Lăng Tử?

Hoàng cười lạnh:

- Chắc chắn là không, tao không để lộ dấu vết gì cho thằng tiểu đồng tên Tí Quậy. Tao chỉ muốn xuống liền căn chòi hắc ám đó xé xác lão.

- Từ từ đã. Bút mây dễ bị động rừng, có lẽ tên Ninja bị bắt đã lan đến tai một người quen của lão và người quen đó lập tức thông tin dây chuyền. Hừm, ngoài bà Mận thì ai thân thiết với Quách Thọ chớ. Chính bà ta điểm chỉ ngôi trường MƠ ƯỚC có vườn thú mini của chúng ta.

- Đại ca tính sao?

- Chia hai phe. Tôi quyết định Hoàng Lăng Tử sẽ dẫn đường cho tôi và Quyên xuống sào huyệt Nhiếp Hồn Thiên Vương ở miệt Củ Chi, còn Thạch Sầu Đồi và Thúy Bội sẽ hội kiến lão Địa Lý Thiên Vương bảy giờ sắp tới tại Hồ Bơi An Phú.

Thạch giã nảy:

- Ê, sao lại là tao đi Thủ Đức. Con khỉ của tao bị thất lạc ở Củ Chi kia mà?

- Đừng cãi lộn nữa ông thần, Thúy Lolita đang “thôi miên” mây cà, có mau mời cô Mơ bé Thu vô nhà ăn cơm không thì bảo.

- Híc, mời em Mơ...

Cặp siêu quái Thúy Bụi, Thạch Sầu Đời không chạy xe đạp như thường lệ mà ngốn thời gian xuống đất An Phú, Thủ Đức bằng chiếc xe ga Spacy 100 phân khối của Quyên Tiểu Muội. Lần đầu tiên trong đời, tài xế Thạch chở nữ khách tinh sau lưng thành thử tay lái hơi run.

Thúy Bụi hét lên:

- Làm gì run như cây sậy vậy. Sợ đánh nhau với lão mũi ó Địa Lý Thiên Vương hở?

- Không dám, tôi sợ bà chần lữa hơn bất cứ Thiên Vương nào. Thiệt mà.

- Chở con gái mà sợ, ông lại nói ngược nữa. Chạy lên coi...

Đúng bảy giờ tối hai đứa tà tà du ngoạn một vòng các chủng loại hồ bơi to nhỏ, tròn méo đủ kích cỡ ở khu vực đô thị mới An Phú. Trong ánh sáng đèn màu về đêm nhấp nháy, chúng sững sờ trước các thú vui hoan lạc của bọn nhà giàu mới phát chẳng hề đếm xỉa trước giọt lệ dân nghèo. Thạch Sầu Đời tắt máy chiếc Spacy.

- Lão Địa Lý ngồi trên cái rễ cây gần hồ bơi lớn nhất, thấy chưa. Khó mà lộn lão với thiên hạ bởi mái tóc búi kiểu đàn bà ấy.

Hai đứa trẻ thả bộ chừng chục mét là ập đến sau lưng lão dị nhân. Thúy Bụi cười hăng hắc:

- Chào ông già Ma Thiên Lãnh, ông nằm mơ giấc mộng dưỡng lão ở căn biệt thự có hồ bơi chứ gì.

Coi, vị Thiên Vương võ nghệ cao cường vừa quay lưng lại là đã bị kẹp tay chân cứng ngắc bởi hai đòn độc thủ Hắc Quyền và Thiếu Lâm Bắc Phái phối hợp. Thạch hất hàm:

- Cặp Thiên Vương Thích Khách và Đạo Chích đã bị bắt rồi. Bây giờ đến phiên ông đây.

- Mẹ kiếp, tao biết có ngày sẽ đụng độ chúng bây. Phải chi hôm trước trên xa lộ tao tĩa bột từng đũa cho thoát nợ.

- Hì hì, ông đánh ăn một người chó đâu thắng nổi hai mạng.

- Sao mày biết, thằng mặt khỉ?

Thúy cười tủm tỉm:

- Cháu còn biết ông bác cực kỳ mê bóng đá nữa cơ.

- Ha ha ha...

Lão dị nhân cười khoái trá dù thân thể cứng đồ miễn cực cựa. Lão rú như con nít:

- Tụi mày quả là tri kỷ của tao, tao thương cầu thủ đá banh chó thương không nổi mấy cha nội chỉ đạo, tao...

- Thôi mà, bác làm ơn xì tốp máu “hooligan” rồi cháu kể chuyện Tề Thiên cho nghe. Câu chuyện bắt đầu ở căn nhà ba tầng bà Nguyễn Thị Mận...

Thúy Bụi kể từ đầu đến cuối cuộc phiêu lưu của viên kim cương lớn thứ mười thế giới rồi gỡ mái tóc xù lông nhím.

- Bây giờ tới phiên chuyện Ma Thiên Lãnh của bác?
Địa Lý Thiên Vương mặt buồn thiu:
- Thế là “biệt thự có hồ bơi” của ta đã tan thành
ảo ảnh.

Lão sụt sùi:

- Tụi bây là người phàm mắt thịt không hiểu tâm
sự của mấy ông già đâu. Hic, tao vốn xuất thân từ
dòng dõi Nùng Trí Cao tung hoành ngang dọc ở vùng
sơn cước Ma Thiên Lãnh. Tuổi thanh niên tao đã nổi
tiếng là trùm thổ phỉ biên giới Việt Nam – Trung
Quốc. Tao phát nhanh mà rúng cũng rất nhanh, bao
nhiều vàng bạc ăn cướp tao trút hết vào tú đồ tường
để rồi cuối cùng không một cắc lạng lưng phải đi làm
ông thầy địa lý coi đất, yểm bùa bảo vệ long mạch
hổ mạch cho thiên hạ. Đáng buồn là ở miệt biên
giới phía bắc dân tình buôn lậu nhiều quá ít ai chú
ý đến nghề nghiệp độc đáo của tao. Tao tình cờ làm
quen với một gã chuyên thổi miên động vật hoang
dã rừng rú đem ra chợ bán. Trong lúc túng bán, gã rủ
rê tao vào Sài Gòn lập nghiệp, gã nói rằng gã sẽ phát
triển khoa thổi miên móc túi bà con mê tín dị đoan
còn tao sẽ chăm phong thổ cho bọn thương gia địa
ốc cũng đủ làm giàu. Gã phán hay quá hả các cháu?

- Ô, tụi này còn biết gã có biệt danh là Nhiếp Hồn
Thiên Vương Quách Thọ.

- Híc, thằng họ Quách người gốc Tàu đó đã hại đời
tao. Gã vào trước, tao vào sau. Lúc tái ngộ gã ở Sài

Gòn, tao đâu ngờ gã bảnh đến thế. Gã cặp bồ với mụ nhà giàu hồi xuân Mận Hoa Kỳ và ép tao gia nhập Hội Thôi Miên. Khi tao từ chối thì gã rí tai, gia nhập Hội chỉ là cái cớ để tao chôm viên kim cương đưa gã. Họ Quách hứa trả công cho tao “một căn biệt thự có hồ bơi ở Thủ Đức” để dưỡng già. Chậc chậc, mấy lần tao lọt vào gần tới mục tiêu nhưng đều bị dội ngược. Cái tủ sắt có ổ khóa bí cực xịn không tài nào mở được. Tao chỉ dụ khị được mụ Mận xê dịch bốn chân tủ cho hợp với... địa lý. Thực ra tao làm như vậy để thằng Đạo Chích Thiên Vương dễ hành động hơn. Cái tủ sắt hồi đó nằm chình ình ngay đầu giường mụ Mận Hoa Kỳ thì làm sao chôm chả được...

Thạch cười ha hả:

- Ba ngài Thiên Vương hợp tác cũng thua mưu kế một người đàn bà. Nào, mời ông bác lên xe trong tư thế bị điểm huyết nhé.

TÌNH NGHĨA CỦA LOÀI THÚ

Bộ ba Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử, Quyên Tiểu Muội khởi hành sớm hơn hai đồng đội một tiếng đồng hồ. Còn phải hỏi, lộ trình đến địa đạo Củ Chi đương nhiên là xa hơn Thủ Đức chớ sao. Trên hai chiếc Cub sừng trâu, thủ lĩnh Sơn chở cô bé học thua hẳn một lớp, còn Hoàng Lăng Tử bị con hắc miêu Bé Mun đeo cứng ngắc. Mới đầu gã bạch diện thư sinh đầu hình dung đến việc chở em mèo rừng, nhưng khi đèo Mơ và bé Thu về trường MƠ ƯỚC, gã chợt nảy ra ý định vác theo Mun để dễ dàng truy tìm hung thủ.

Gã nhếch mép nói với Sơn.

- Rồi mày sẽ thấy sự lợi hại của con vật đen đúa này. Loài thú rất có tình nghĩa với nhau.

Quyên cười nụ.

- Tối thiểu binh miêu cũng phá võ thuật thôi miên của Nhiếp Hồn Thiên Vương, có điều anh Hoàng hãy

liệu hồn. Mất con miu là lãnh đủ móng vuốt của nàng Lolita đấy.

- Hà hà, tôi cứ tưởng móng vuốt Lolita dành để vồ đại ca Sơn chứ?

Đám trẻ cười hồn nhiên hết cỡ và nhả ga phóng vun vút ra ngoại ô. Sáu giờ chiều đường sá đã thưa thớt xe, y chang như lộ trình hôm trước, Hoàng Lăng Tử dẫn đầu phái đoàn trực chỉ hướng Củ Chi phi nước đại. Hoàng hôn ở vành đai thành phố thật tuyệt, gió lồng lộng, nhà cửa chọc trời lùi xa dần, trải trước mặt chúng là những cánh đồng cò bay thẳng cánh. Chúng không thể đếm được mình đã vượt qua bao nhiêu các bức tranh phong cảnh hữu tình thiên nhiên, chỉ biết rằng ở ngã ba đường nhựa giao lộ, đường đất đỏ một quây báo quen thuộc hiện ra như mời mọc.

Hoàng giảm dần tốc độ và cho xe tấp vào sạp báo.

- Chào bà cụ chủ sạp, bà còn nhớ cháu không?

Người đàn bà tóc bạc da mỗi ngồi trong quây reo lên:

- Ô, còn lâu tôi mới quên được cậu, cậu là vị độc giả đẹp trai nhất mở hàng cho báo bán chạy đó.

Bà cụ phun một bãi trầu rồi dụi mắt dòm chiếc Cub thứ hai.

- Trời đất quỷ thần ơi, tới hai cậu đẹp trai ngang nhau. Còn cô bé hoa hậu Sài Gòn này mới là ngộ.

Bà cụ sửa lại cặp kính lão tiếp tục bình rôm rả:

- Cậu bé khôi ngô ạ, người đẹp tóc xù lai Tây hôm qua cậu bỏ đầu mất tiêu rồi?

Hoàng búng tay cái chách.

- Cô nàng Lolita Thúy hờ bà, cô ấy đã giận cháu và gửi con mèo rừng này thế chỗ đây.

- Meo, meo...

Bấy giờ cái đồng lù lù phía sau lưng Hoàng mới chịu chồm lên đứng bằng hai chân sau. Kích thước đồ sộ của Bé Mun làm bà cụ phát hoảng.

- Mô Phật, con mèo gì mà to như một con beo đen Phi Châu ấy.

- Hà hà, nó đang đi tìm hai tên bạn bị lão Quách Thọ bắt cóc đó bà ơi. A, bà cụ có thấy xe hơi lão chạy ngang đây không?

- Cậu hỏi ông thầy thôi miên sống gần địa đạo hả?

- Dạ!

- Vậy thì hồi một giờ trưa chiếc Toyota sang trọng có dừng lại sạp tôi để mua tờ báo KHOA HỌC HUYỀN BÍ. Tôi hơi ngạc nhiên thấy người mua báo là bà nhà giàu Mận Hoa Kỳ chứ không phải lão Quách bản thiêu.

Ba đứa trẻ hoàn toàn bị bất ngờ. Chẳng lẽ lúc Quách Thọ thôi miên hai con linh thú, mục đàn bà nhân tình của lão ngự sẵn trong xe. Rõ ràng bé Thu đã không để ý đến chiếc “xế hộp” mà chỉ lo quan sát Nhiếp Hồn Thiên Vương biểu diễn tà thuật.

Chúng lần lượt đặt câu hỏi tới tấp. Câu đầu tiên là sáng kiến của Quyên Tiểu Muội.

- Cháu xin phép mạo muội hỏi thăm bà bởi nội dung quan trọng đến sinh mạng của một con chim

và một con khi. Bà có nhìn vào xe hơi của họ không hở bà?

Bà cụ bần thần:

- Tôi không nhớ rõ nữa, hình như tôi thấy lão Quách ngồi băng sau với hai cái bóng đen lông lá.

Câu thứ nhì thuộc về Sơn Đại Ca.

- Chiếc Toyota chạy theo đường nào ở ngã ba, thưa cụ?

- Thì đường đất đỏ chóe đâu. Cậu bé nghĩ rằng đôi nhân tình ấy còn một cái chòi khác cơ à?

Hoàng Lăng Tử móc tiền mua đại một xấp sách báo tạp chí thả lên giỏ xe để cảm ơn bà cụ tốt bụng. Khi hai con ngựa sắt sải vó mịt mù trên con lộ đất đỏ, gã mới gầm gừ.

- Mụ Mận Hoa Kỳ là dân nghiện đọc báo thảo nào biết tội mình có ngôi trường mồ côi MỖ ƯỚC. Thậm chí mụ rất rành băng Ngũ Quái Sài Gòn chúng ta nên xúi lão bồ già lái xe đến Xóm Đường Ray bắt cóc ba con thú để trả thù vụ các đồng đạo trong Hội Thôi Miên sa lưới pháp luật. Các vị trả lời tôi câu này nghe: mụ có tội hay không có tội?

Sơn lầm lì:

- Hiện giờ chúng ta chưa có bằng chứng bà Mận Hoa Kỳ nhúng tay vào việc làm bốc hơi viên kim cương của mình. Qua lời khai của các hung thủ, hầu như mỗi vị Thiên Vương đều hoạt động độc lập với nhau. Tên thứ nhất nhận đơn đặt hàng của tên thứ hai và không hề biết tên thứ ba nào khác. Chính điều

lạ lòng đó đã giúp cho hồ sơ về bà Mận hoàn toàn sạch sẽ. Hừm.

- Nhưng tao vẫn có cảm giác mụ ta là thủ phạm chính trong mê hồn trận Tứ Đại Thiên Vương này. Vái trời...

- Sao?

- Vái trời viên Pensée của mụ bị mất là viên kim cương giả. Chỉ có thể mụ mới thò tay vô còng số tám về tội lừa đảo công ty bảo hiểm.

- Chỉ có thanh tra của công ty ASIA trả lời được sự mơ mộng của mày. Nào, căn chòi và cái miếu thờ Thần Thôi Miên của Quách Thọ đâu?

*

Đám trẻ tạm quên mọi giả thuyết siêu tưởng để chạm trán với thực tế sờ sờ. Coi kìa, cái miếu thờ Thần Thôi Miên chỉ còn chiếc kệ trống trơn với một hũ nhang tro trên. Mới hôm qua Hoàng Lăng Tử còn thấy trên kệ lù lù bức tượng vị thần ba mắt bằng đất nung, bây giờ đã biến đâu mất. Gã huýt sáo ra hiệu cho hai chiến hữu xuống xe và thận trọng mò vô hàng rào cây dâm bụi. Sau hàng rào dâm bụi là căn chòi ảm thấp nhưng tuyệt nhiên lặng lẽ bóng người, bóng thú lẫn bóng xe hơi Toyota.

Sơn Đại Ca khẽ mấp máy môi:

- Trời sụp tối nhanh quá, mình đột nhập nhà thiên hạ kiểu này du kích Củ Chi tưởng lầm là thổ phỉ.

Quyên cũng e dè:

- Phía bên kia rừng le là hầm địa đạo, mình đọc sách truyện nghe đồn bà con ở đây ai cũng biết bắn súng đó.

Hoàng nhún vai bực bội.

- Thôi đi cô nương, con mèo rừng nghe răng cười mũi kia.

Mà quả thực là Bé Mun đang nghe răng vênh ria. Chỉ có điều nó lom khom trong bóng tối nhập nhoạng để đánh hơi dấu vết con khỉ và con chim đại bàng chó không dư thời giờ khi để Quyên Tiểu Muội.

- Ngao, ngao...

Ả hắc miêu đảo xà quần phía ngoài căn chòi không thêm vô trong như gã Phan Thành Hoàng. Nó lùi lại chạm đuôi vào một bụi rậm, hộc lên một tiếng ai oán rồi phóng vút thân thể mềm mại tựa bông gòn về rừng tre san sát trước mặt.

Ba đứa lúc này đã kiểm tra toàn bộ nội dung căn chòi. Chúng kinh dị khi không nghe một tiếng động nhỏ, không ngửi được mùi hơi đặc biệt của Bụt lẫn Tề Thiên. Trong ánh đèn pin quét ngang dọc, Hoàng Lăng Tử trầm ngâm.

- Cái chuồng rắn độc và chiếc bàn gỗ đẹp gắn hệ thống nam châm phỉnh phờ thiên hạ đã không còn ở sào huyệt. Chẳng lẽ Quách Thọ bỏ hai con linh thú ngoài xe hơi rồi vô đây thu dọn dụng cụ đồ nghề để quất ngựa truy phong vĩnh viễn?

Quyên thắc mắc:

- “Hệ thống nam châm phình phờ” là gì hả anh Hoàng?

- Hừm, theo tôi hiểu thì má của Quyên là một trong những nạn nhân, cô Vỹ Dạ đã từng kể với chúng ta rằng cô thấy những cây kim hoặc cây đinh trong nhà mù Mận Hoa Kỳ dựng đứng khi các hội viên Hội Thôi Miên tập trung thần nhần. Thực ra đó là một trò bịp rẻ tiền, những cây kim may ấy được đặt trên chiếc bàn gỗ đẹp mà bên dưới rãnh là hệ thống nam châm phát từ tính cực mạnh. Đồng kim loại muốn đứng, ngồi, nằm đều tùy thuộc vào bàn tay rà dưới bàn của tên hội viên đại bịp chó nào phải từ ánh mắt linh thiêng của y.

Quyên gật gù:

- Má của mình rất dễ bị dao động trước các hiện tượng thần bí, riêng vụ thôi miên hai con thú hoang dã của chúng ta quả là khó hiểu. Chính bé Thu đã xác nhận lão Nhiếp Hồn Thiên Vương biểu diễn tà thuật giữa ban ngày.

Hoàng chưa biết phải lý giải ra sao thì âm thanh rờn rợn của mèo Mun cất lên. Tiếng gào phát ra từ rừng tre khiến ba đứa trẻ hoảng hồn phi nhanh đến đó. Coi, dưới ánh sáng của ba ngọn đèn pin là một hiện trường hãi hùng. Trên bãi cỏ xơ xác, thằng tiểu đồng Tí Quậy bị trói nằm chèo queo, miệng bị bịt bởi băng dính bằng nhựa trong khi ả hắc mun không

ngọt chạy lăng xăng. Chỉ nhìn sơ, ba đứa trẻ cũng biết Bé Mun vừa lòi thằng nhóc ra khỏi một bụi rậm bởi rằng con mèo rừng có dính toong teng mảnh vải quần bị rách của Tí Quậy.

Hoàng quỳ xuống nghe nhịp tim đập của thằng bé. Gã thở phào:

- Tí Quậy chỉ bị ngất xỉu, tạ ơn trời.

Hai thằng con trai cời xiềng xích cho chú nhóc rồi thay phiên nhau truyền nội lực giúp nạn nhân mau hồi tỉnh. Tay nghề y học hai thằng đều thuộc loại thượng thừa, chúng thừa khả năng phục sinh một cái thầy ma để khai thác nếu cái thầy ma ấy còn thở thoi thóp chứ sao.

Mười phút sau, Tí Quậy đã có thể ngồi lên mếu máo nhìn các ân nhân. Câu đầu tiên của nó cực kỳ dễ thương:

- Các anh chị cứ phỏng vấn em đi, em thề sẽ không lấy tiền sau mỗi câu hỏi.

Hoàng đang cơn thịnh nộ vì không tìm thấy con Búp cũng phải bật cười:

- Nhớ anh không?

- Nhớ. Anh đi với chị tóc xù lông nhím cho em “tỉ đồng” hôm qua chơi trò vi tính điện tử.

- Tốt lắm. Đây là các bạn anh, anh Sơn và chị Quyên. Còn đây là con mèo Bé Mun đã cứu em thoát chết.

- Ô, con mèo trong truyện cổ tích “Chú Mèo đi hia” đây mà.

- Em phải gọi Bé Mun là ả mèo bởi vì nó là một con beo cái. Nào, chú mày hôn nó một cái coi, loài mèo phụ nữ hay nhõng nhẽo lắm.

Đợi cho Tý Quậy làm quen với vị cứu tinh bốn cẳng xong, Hoàng mới đặt câu hỏi tiếp theo:

- Lão Quách Thọ đã đánh em phải không?

- Dạ. Sư phụ đã chửi em như chửi chó về tội tiếp hai người lạ mặt là anh và chị tóc nhím. Em không hiểu ai báo cáo với ông mới dễ giận.

- Mụ nhân tình Nguyễn Thị Mận tự Mận Hoa Kỳ làm “ăngten” cho lão chó còn ai vô.

Thằng bé cười toe:

- Hèn chi. Hồi đầu giờ chiều nay em thấy chiếc xe Toyota đậu ở đằng bụi tre có chở theo bà Mận. Bà ta không bước xuống mà chỉ canh chừng hai con vật lông lá nằm rũ rượi trên băng sau. Khi em tò mò chạy đến hỏi thăm bà ta mua con khỉ và con chim khổng lồ ở đâu thì sư phụ Quách Thọ đã nện xuống đầu em một cú tá hỏa tam tinh ba hồn chín vía.

- Hừm, sư phụ gì mà ác nhưn thất đức với cả đệ tử duy nhất của mình. Con Bụt và con Tề Thiên trên xe là chiến hữu của tụi anh đó.

- Ôi, em xỉu mất đất nên chẳng biết gì nữa.

Sơn Đại Ca nựng cầm chú nhóc.

- Nhưng em biết lão thầy thôi miên trốn đâu phải không?

- Cái đó thì em rành sáu câu. Căn chòi và cái am thờ này chỉ là căn cứ công khai của ổng. Ổng và bà Mận còn một cái dinh thự lớn tổ chảng ở ngay thị trấn. Hi hi, nếu anh chị cho em ôm con mèo Mun ngồi đằng sau xe Honda, em mới chịu chỉ đường.

Sơn mừng húm:

- Ô kê, em bắt đầu thống kê đã trả lời bao nhiêu câu là vừa. Bảo đảm mỗi câu tương đương một tô phở nạm giòn tái béo.

TỬ CHIẾN VỚI NHÀ THÔI MIÊN

Dinh thự của lão Nhiếp Hồn Thiên Vương quả thực đồ sộ, ngay trung tâm huyện lỵ, tòa nhà kín cổng cao tường mọc lên ngang nhiên phá bình đường nét kiến trúc cổ truyền chất phác của người dân xứ Củ Chi. Chung quanh dinh thự lộng lẫy chỉ toàn những căn nhà vườn đơn sơ, chính vì thế sự xuất hiện một cái pháo đài có bốn nước phun làm ai nấy ngứa mắt.

Bảy giờ ba mươi tối hai chiếc Cub sừng trâu tắt máy tại quán cà phê bình dân đối diện dinh thự. Đêm ngoại thành thưa thớt bóng người, hai thằng con trai chụm đầu vô dứa con gái thì thầm.

- Quyên Tiểu Muội ngồi đây với Tý Quạ nghe.
- Phải cẩn thận chớ nhìn ánh mắt thôi miên của lão.
- Chuyện nhỏ. Không thấy tụi này đem theo linh miêu hay sao?

Ngay lập tức hai hảo hớn triển khai đội hình tác chiến. Hoàng Lăng Tử và con Mun xông trận bên bức tường hông còn Sơn Đại Ca bao thầu cửa hậu. Với một kẻ nham hiểm như Quách Thọ, hai thằng quyết định không thèm bấm chuông mà chọn phương pháp “nhảy dù” từ bờ tường cao nghệu xuống sân vườn để khỏi lộ bí mật. Hắc miêu Mun chiến đấu ban đêm thì khỏi nói, ba cái vụ thăng thiên mái ngói vốn là sở trường của ả mèo rừng.

- Meo!

Bé Mun kêu một tiếng vừa đủ nghe lúc hạ thân hình mềm mại xuống cỏ kéo theo sự hồi hộp của Hoàng Lăng Tử. Vừa hạ cánh, gã đã chồm ngay dậy bởi phía trước mặt lù lù chiếc Toyota chỉ cách gã hai chục bước chân. Gã rù rì vào mõm Bé Mun:

- Tụi mình tiếp cận mục tiêu.

Hai thầy trò một người một thú mon men đến gần chiếc ô tô láng coón. Ái chà, bốn phía vẫn im lặng như tờ còn cửa cái bằng gỗ quý thì đóng sầm kín mít. Hoàng băng qua hết khu vườn có bồn nước phun nhưng vẫn chậm hơn con linh miêu một tích tắc. Phản xạ của nó phải nói là nhanh như... mèo.

- Meo!

Bé Mun rít lên gọn lỏn và bay thẳng tới mui xe Toyota. Nó đu toòng teng bằng hai chân sau thò đầu vào cửa kính mở để hít ngửi mùi hai con thú hoang dã. Cửa kính chỉ mở hé hé khiến con mèo rừng tức

giận. Nó găm gù khùng khiếp và dùng móng vuốt chân trước nhọn lều đập bể lớp thủy tinh dày cộm rồi lách mình vào trong lòng xe hơi.

Tiếng gù kinh động của hắc miêu làm Hoàng biến sắc. Gã nhảy vút tới chỗ kính bề nhìn vô mà cảm động sững sờ. Ê, con Mun đang lè chiếc lưỡi dài trượt liếm mặt hết con Búp lẫn con Tề Thiên thúc giục chúng tỉnh dậy.

Hoàng Lăng Tử rất hài lòng:

- Tốt lắm, mày cứ ở yên đó, để tao hỏi tội lão phù thủy Nhiếp Hồn Thiên Vương.

Gã mân mê một lần cuối sợi Xích Vạn Năng lặn ở thất lung rồi phóng một mạch về cửa cái dinh thự nằm thụt lùi trên bậc thềm tam cấp. Trời ạ, gã không cần gõ, cửa đã mở. Một cái đầu đàn bà bù xù ló ra trong ánh đèn mờ ảo thét lên.

- Xi xì, cút xéo ngay lũ mèo hoang động đục.

Cái gì, con Bé Mun mà là “mèo hoang động đục” à? Hoàng điên tiết lôi tuột cánh tay mù đàn bà khiến mù té chúi nhủi về phía trước, gã chặn họng mù và rít khe khẽ:

- Thằng cha già mắc dịch họ Quách đâu?

Sực nhớ là bàn tay mình đã bịt mồm mù, Hoàng ra hiệu.

- Bà chỉ có gậy hoặc là lắc đầu, hiểu chưa. Nghe tôi hỏi đây, bà có phải là bà Mận Hoa Kỳ không?

Người đàn bà lẳng lơ tuổi chừng bốn mươi mặc đồ ngủ mỏng dính run cầm cập nhưng vẫn còn nhớ gật đầu. Hoàng tiếp tục.

- Quách Thọ có biệt hiệu Nhiếp Hồn Thiên Vương, đúng chứ?

Mụ lắc đầu làm Hoàng chưng hửng. Gã phải phun liền một câu hỏi khác.

- Lão ta đang làm gì trong nhà?

Hoàng Lăng Tử nói bớt một ngón tay cho mụ phát ngôn. Ngay lập tức Mạn Hoa Kỳ ré lên.

- Cứu em với anh Quách Thọ ơi!

Từ trong dinh thự phát ra một âm thanh khàn đục.

- Đợi anh một chút, phía cửa hậu có thằng ăn trộm nhập nha, anh đang thả rắn hổ mang bành tiêu diệt nó đây.

*

Lão họ Quách đã nói đúng. Sơn Đại Ca phi thân êm ru bà rù nhưng xui xẻo bị gia chủ phát hiện lảng vãng. Số là hần vừa đáp xuống mặt cỏ cũng là lúc Quách Thọ tà tà xách giỏ rắn ra vườn sau định treo cái giỏ toòng teng trên một cành cây. Giữa cảnh tối tăm, hai bóng đen đứng cách nhau hơn chục mét cứ nhìn nhau gườm gườm.

Quách Thọ phát biểu trước:

- Mày tính vô đây ăn trộm hả, thằng nhãi.

- Không dám. Ai lại đi ăn trộm nhà tên tội phạm trộm kim cương. Tôi muốn thỉnh giáo nghệ thuật thối miên của Nhiếp Hồn Thiên Vương đây.

- Ha ha ha, mày lộn người rồi. Tao không phải Nhiếp Hồn Thiên Vương mà là tổ sư thối miên Quách Thọ vùng biên giới phía Bắc.

Sơn cười khẩy:

- Đêm nay ông đừng hòng thoát.

Hắn nói xong là vỗ đùi lao tới định kết thúc sớm trận đấu nhưng... không ngờ nắp giỏ rắn độc đã bung ra. Coi, gót giày mọi của hắn chạm phải một cái đuôi mềm mềm trơn tuột. May phước chiếc đầu hình tam giác của con rắn hổ vừa ngóc lên tính phập là Sơn đã lộn ngược một vòng tránh được cú mổ tử thần. Lũ rắn độc được tự do tha hồ xông tới con mồi hấp dẫn, bóng đêm chính là ban ngày của chúng, chúng bao vây Sơn Đại Ca tứ phía bằng hơi thở hôi thối phì phì.

Trước sự chứng kiến hả hê của Quách Thọ, kẻ đột nhập trẻ tuổi bắt đầu moi bừa bối ra. Còn phải hỏi, trong tay Sơn bây giờ là một nắm phi tiêu “Shuriken”. Hắn duỗi dài cánh tay và bắn liên tục mười mũi phi tiêu vào đầu mười con rắn hổ mang bành bò lồm ngồm.

- Véo, véo, véo...

Trời ạ, lũ rắn gieo chết chóc không con nào sống sót. Chúng quần quai trên mặt cỏ chuẩn bị từ giã

cuộc đời khiến con mắt “thôi miên” của Quách đại gia bất động đung năm giây. Giây thứ sáu, lão xoay lưng lại co giò ca bài tẩu mã.

Sơn gầm như sư tử rống:

- Chặn lão ta lại, Hoàng Lăng Tử!

Mũi phi tiêu thứ mười một của hắn cắm phập vào gót chân tên thầy bùa vùng biên giới phía Bắc. Quách Thọ tru lên một tiếng đau đớn nhưng vẫn cố gắng chạy ra tới tiền sảnh. Hoàng Lăng Tử đã phục kích sẵn. Gã xô đổng thịt nung núc mỡ của mụ Mận Hoa Kỳ vào tên đàn ông trung niên hộ pháp vừa lộ dạng. Trận chiến kể như kết thúc, cặp nhân tình bất hảo nằm chồng lên nhau rên rỉ khò khè.

Sơn Đại Ca đập bàn tay chiến thắng vào tay gã:

- Con Bụt đã tỉnh giấc mơ Nhiếp Hồn rồi hả, mày kêu nó và con Mun ra nhà sau thưởng thức thịt rắn. Bỏ uống.

SỰ THỰC KHÔI HÀI

Sau một đêm đăng ký hộ khẩu với muối ở đồn công an huyện Củ Chi và huyện Thủ Đức, sáng hôm sau bốn tội phạm trong Hội Thôi Miên lũ lượt kéo nhau vào nhà giam riêng của đội đặc nhiệm hình sự thành phố để nhìn mặt họ hàng sa lưới từ trước. Khởi phải nói, trong nhà giam Tú Đại Thiên Vương cãi nhau như mổ bò, chỉ mỗi mình mục Mận Hoa Kỳ ngồi ủ rũ một góc.

Đám trẻ Ngũ Quái Sài Gòn đã thảo sẵn những bản tường trình riêng của hai nhóm trước hai cuộc điều tra khác hướng. Riêng về vụ bắt ông già Địa Lý Thiên Vương ở Hồ Bơi An Phú, cả Thúy Bụi và Thạch Sầu Đồi đều đồng lòng ký tên đề nghị hãy nương nhẹ với ông già Ma Thiên Lãnh bởi ông ta chỉ là một thầy võ hết thời, chưa phạm tội cụ thể và nhất là biết mê bóng đá “một cây xanh rờn”.

Thiếu tá Sanh, đại úy Thông đọc xong hai bản tường trình của đám trẻ mà bồi hồi. Bọn tội phạm đúng là đa dạng, trong thiện có ác, trong ác có thiện. Vấn đề quan trọng là phải tìm ra kẻ chủ mưu thực sự trong vụ án lộn xộn này.

Cuộc thẩm vấn đầu tiên được dành cho Thích Khách Thiên Vương.

Gã Ninja du học bên xứ Okinawa cất giọng buồn thiu:

- Tôi ở tù là phải đạo trời rồi. Tôi đã mưu sát ông thám tử bảo hiểm Bảy Năng trong một xô rác và trực tiếp đánh cắp viên kim cương “Tình yêu” trong tủ sắt căn nhà ba tầng của bà Nguyễn Thị Mận. Đây là vụ phạm pháp độc nhất của tôi sau chục năm tu luyện Ninja ở hải ngoại.

Can phạm thứ hai cũng chẳng giấu giếm tội lỗi. Đạo Chích Thiên Vương trả lời ngang tàng.

- Thằng bạn Ninja của tôi vô can. Chính tôi đã ngắt hệ thống báo động điện tử của căn nhà và mở khóa tủ sắt sẵn. Ông bạn Ninja chỉ làm mỗi một việc bỏ cái hộp sơn mài và đăng vân tẩu thoát. Chưa kể tôi còn là thủ phạm vụ nhập nha khách sạn Da Trắng. Tôi quả tình vô số tội.

Can phạm thứ ba là Địa Lý Thiên Vương. Ông già cự thủ phỉ nhún vai.

- Tại tôi mà anh bạn trẻ Đạo Chích bị liên hệ trong vụ này. Tôi đã khích tướng anh ta đột nhập căn nhà

và tạo điều kiện cho cái tử sắt xê dịch đến vị trí anh ta để ăn trộm. Ôi, chỉ vì mê một chỗ dưỡng già có hồ bơi mà tôi đã nhúng tay vào tội ác. Xin pháp luật hãy trừng phạt đích đáng.

Ba vị Thiên lương trời gằm đất lở được mời ra ngoài để Ngũ Quái Sài Gòn và một người đàn ông lạ hoắc bước vô. Họ đều là khách danh dự hôm nay của đội đặc nhiệm.

Trong căn phòng lúc này ngoài sáu nhân sự mới đến, chỉ có thiếu tá Sanh, đại úy Thông và một viên sĩ quan ghi biên bản.

Lý Thạch Sanh cất giọng trầm trầm:

- Ba người kia vừa là thủ phạm vừa là nạn nhân thế mà họ không hề hay biết. Nào trung sĩ Đạt, anh đưa hai kẻ cầm đầu vô cho tôi.

Cặp nhân tình Quách Thọ và Mận Hoa Kỳ lần lượt hiện ra.

Thiếu tá Sanh mời hai tay đầu sỏ ngồi xuống ghế rồi hắng giọng:

- Ông hãy phát biểu về tội lỗi của ông, ông Quách Thọ. Mọi người khác đều khai báo không sót một chi tiết nào.

Không sót một chi tiết nào ư? Đòn nhủ của viên đội trưởng đặc nhiệm hiệu quả đến mức Quách Thọ run lấy bẫy. Y thở hển hển, đầu cúi gằm tịt “thôi miên” gót chân phải bằng bó của mình. Mẹ kiếp, cái mũi phi tiêu của thằng nhóc con...

Y rú lên:

- Các người nghe đây, hùm thiêng cũng phải có lúc sa cơ. Chính tôi là người chỉ huy vụ viên kim cương Pensée lớn thứ mười thế giới, “Pensée” nghĩa là “Tình yêu”, tôi yêu bà Nguyễn Thị Mận vì tình kèm theo tiền. Bà ta vừa giàu có vừa hợp nhãn với tôi. Bà ta lẳng lơ, yêu khoa “thôi miên học” còn tôi là nhà thôi miên không có đồng xu dính túi. Tôi và Mận bắt tay nhau là quá hợp lý. Tuy nhiên tôi chúa ghét nhân tình trước của bà ta là gã Bảy Năng cà chớn. Gã đã bị cho ra rìa mà vẫn lì lợm muốn nhà đối diện nhìn chòng chọc vào tổ ấm chúng tôi. Vì lý do đó tôi phải di chuyển xuống tận Củ Chi lập am miếu để ở ẩn...

Y vả miệng mình ba cái rồi nguyên rửa:

- Tại sao tôi phải dài dòng văn tự trước các ông chó. Muốn có thật nhiều tiền tôi phải biết làm gì, tôi đã xúi Mận Hoa Kỳ lập ra Hội Thôi Miên để che mắt các hoạt động ám muội. Tôi còn vẽ ra kế hoạch ăn trộm viên kim cương một cách thật khoa học để vừa được đền bù gần triệu đôla bảo hiểm vừa vẫn còn nguyên si viên kim cương. Tôi đã nhờ ông bạn già Địa Lý Thiên Vương hành động nhưng ông ta quá bất tài.

Lý Thạch Sanh lạnh lùng:

- Nhân tình ông có biết kế hoạch của ông không?

- Biết từ đầu đến đuôi, thua ông. Chúng tôi đã phối hợp nhịp nhàng với nhau trong vở kịch bà Mận ngất xỉu vì mất trộm.

Thiếu tá Sanh hất hàm với người đàn ông lạ hoắc này giờ đứng im lìm bên cạnh đám trẻ Ngũ Quái Sài Gòn.

Ông ta bước ra giữa phòng.

- Xin tự giới thiệu, tôi là Sáu Lân Tinh, chuyên viên phân tích kim hoàn kiêm thanh tra của công ty bảo hiểm quốc tế ASIA. Tôi xin được kết luận: viên Pensée vừa thu hồi lại chỉ là một viên kim cương giả trong hộp sơn mài thiết.

Lời thẩm định của Sáu Lân Tinh như một tiếng sét giáng xuống đầu mọi người. Mụ Mận Hoa Kỳ quần quai.

- Hic, ông Sáu nói đúng. Chính tôi đã giấu Quách Thọ việc đánh tráo viên kim cương giả ấy. Viên Pensée thật tôi đã bán từ lâu để tậu cái dinh thự nguy nga đồ sộ ở Củ Chi xây tổ uyên ương. Tôi nghĩ rằng sau vụ trộm được đạo diễn cẩn thận, chúng tôi sẽ được nhận tiền bảo hiểm bởi chẳng bao giờ chúng tôi thêm ngó lại “viên kim cương dỏm” do ba ngài Thiên Vương khổ công đánh cắp. Tôi định giấu bí mật này xuống đáy mồ.

Sơn Đại Ca chen vào:

- Nếu tôi đoán không lầm thì bà mới là “Nhiếp Hồn Thiên Vương”?

- Đúng, đúng. Khi ghi tên ba ông hội viên Thiên Vương trong sổ tay, tôi đã tự phong mình là Nhiếp Hồn Thiên Vương cho có... uy tín. Ông chồng hờ Quách Thọ của tôi không hề dính dáng đến cái biệt danh quái đản ấy.

- Nhưng ông ta có nghề “Nhiếp Hồn” thật sự, bằng chứng là Quách Thọ đã thôi miên được hai con thú của chúng tôi?

- Hic, cậu bị lừa rồi. Quách Thọ chỉ chinh phục được lũ rắn ngu xuẩn bằng mười ngón tay ảo thuật chứ làm sao thôi miên được con khỉ láu cá và con đại bàng hung hăng đó. Chẳng qua là ông ta ém trong tay áo một bình xịt thuốc mê do tôi cung cấp, khi ông ta hươ bàn tay cũng là lúc thuốc mê xịt ra. Đáng tiếc là lúc chạm trán con mèo rừng thì bình xịt hết thuốc mê. Thấy con mèo của cậu gầm gừ, ông ta hoảng hồn bỏ chạy lên xe hơi tẩu thoát.

- Bà biết chúng tôi rành rẽ thế sao?

- Hic, ở Sài Gòn này ai lạ gì tên tuổi nhóm Ngũ Quái Sài Gòn của các cô cậu. Hôm khánh thành trường MƠ ƯỚC, báo chí đã đưa tin rùm beng.

Sáu Lâm Tinh nháy mắt với đám trẻ ra ngoài hội ý. Cái nháy mắt cũng khá đúng lúc, chẳng đứa nào còn lòng dạ trước vở diễn quá tồi.

*

Viên thanh tra của công ty bảo hiểm ASIA phán gọn lỏn:

- Ông sắp người Anh chúng tôi muốn hậu tạ các bạn một số tiền lớn. Tùy các bạn trẻ ấn định ngày giờ tiếp nhận.

Sơn Đại Ca mơ màng:

- Đề nghị ông chuyển số tiền ấy vào tài khoản của trường mồ côi Xóm Đường Ray. Tiền bạc không quyến rũ chúng tôi bằng nghệ thuật thôi miên, giá như lão Quách đại bịp kia biết thôi miên “cải lão hoàn đồng” như Paul Mackell thì tuyệt vời biết mấy...

MỤC LỤC

m ộ t

LONG SƠN HUYỀN BÍ 11

h a i

BI KỊCH CỦA NGƯỜI SAY 25

b a

HIỂM HỌA CÁ MẬP 38

b ố n

HAI MẦM NON VĂN NGHỆ 51

n ă m

CƠN THỊNH NỘ CỦA THẠCH SẦU ĐỜI 67

s á u

ÂN HUỆ CỦA MỸ NHÂN 80

b à y

CUỘC ĐỐI THOẠI TUYỆT VỜI 90

t á m

CHU DU RỪNG SẮT 99

c h í n

GIẢI THOẠI VỀ CÁ HEO 111

m ư ờ i

BÁO CHÍ PHẢI ĐỨNG ĐẮN 118

m ư ờ i m ộ t

CỔ ĐỘNG VIÊN BÓNG ĐÁ 124

m ư ờ i h a i

VŨ KHÍ OKINAWA 137

m ư ờ i b a

HỘI THÔI MIÊN 146

m ư ờ i b ố n

MA THUẬT ẨN ĐỘ 160

m ư ờ i l ă m

ĐỤNG ĐỘ NINJA 177

m ư ờ i s á u

“SƯ TỔ NHẬP NHA” 198

m ư ờ i b à y

THẦY ĐỊA LÝ 207

m ư ờ i t á m

TÌNH NGHĨA CỦA LOÀI THÚ 219

m ư ờ i c h í n

TỬ CHIẾN VỚI NHÀ THÔI MIÊN 229

h a i m ư ơ i

SỰ THỰC KHÔI HÀI 237

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

Tập 4 - Đụng độ cá mập và Ninja

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm bản thảo: HUỖN TÔN NỮ KIM TUYỀN

Biên tập & sửa bản in: PHAN THỊ TUỜNG VÂN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (028) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (028) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (024) 37734544

Fax: (024) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, Ngũ Quái Sài Gòn xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 4 – ĐỪNG ĐỘ CÁ MẬP VÀ NINJA – Các bạn trẻ, một lần nữa lại vững tin bước vào cuộc chiến chống lại các ác, giành lại công bằng cho những người dân nghèo Sài Gòn. Trong tập này, Ngũ Quái Sài Gòn tiếp tục hợp sức với đội chuyên án của Lý Thạch Sanh phá hai vụ án có lúc tưởng chừng như bế tắc.

Vấn hồi hộp, ly kỳ nhưng không kém phần hóm hỉnh, vui tươi. Cùng Ngũ Quái Sài Gòn vác ba lô, nhảy lên “xế điếc” đi phá án thôi!

Mời các bạn đón xem hai cuộc phiêu lưu ly kỳ với lời kể chuyện vô cùng sinh động và hóm hỉnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH - Chương trình chăm sóc khách hàng và khuyến mãi của NXB Trẻ. Cào tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:

1. Truy cập <http://cskh.nxbtre.com.vn/Active/> và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số
2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ xin liên hệ: Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-10792-2

9 786041 107922